

ರಸ್ತೀನ್ನು ಬಯಕೆಯುಂಟಾಯಿತು. ಆಗ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಅಭಯ ಫೋನ್‌ನೇ ಹೇರಿದಿಸಿ ಜೀವಕೋಶಿಗೆ ಅಭಯದಾನ ಮಾಡಿದರು. ಆನೇಕೆ ಜಿನಿಸಿದ ಮುಗುವಿಗೆ ಅಭಯಫೋರೆಂಬ ಹೆಚಿಟ್ಟರು. ಇಂಥ ಮುನಿಗಳು ಅಡವಿಯಲ್ಲಿ ರುವಾಗ ಇವರ ತಕ್ಕೊಮಹುಮೆಯಿಂದ ಲಲಿತಫೋಟಿಗೆ ಬೇಟಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ಪ್ರಾಣಿಯೂ ದಕ್ಕಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಈ ಗುಂಪು ಉಲಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿತು. ಮತ್ತೆ ಈ ಗುಂಪು ಏಳುದಿನ ಬೇಟಿಯಾಡಲು ಅಡವಿಗೆ ಬಂದರೂ ಒಂದು ವ್ಯಗವನ್ನು ಕಾಣಿ ಇವರು ಬೇಸರಗೆಂಡು ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದರು.

ಎಂಬಿನೆಯ ದಿನ ಲಲಿತಫೋಟಿಯು ಬೇಟಿಯಾಡಲು ಶ್ರೀಕಾಂತ ಪರ್ವತದ ಬಳಿ ಇದ್ದ ಅಡವಿಗೆ ಬಂದರು. ವ್ಯಗಗಳನ್ನು ಅರುತ್ತಾ ಇವರು ತೊಳಿಲಾಡಿದರು. ಅಭಯಫೋನ್‌ನೇ ಮುನಿಗಳು ಪ್ರಕಾಗ್ರಿತ್ತರಾಗಿ ಅಡಿಯಿಂದ ಮುಡಿತನಕ ಮುಲಧಾರಿಗಳಾಗಿ ಒಂದು ಬಂಡೆಯ ನೇಲೆ ಕುಳಿತು ಅನುಗ್ರಹವಾಗಿ ಸೀದುತ್ತಾ ಅಥವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುತ್ತಾ ಸ್ವಾಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ತನ್ನಯರಾಗಿದ್ದರು. ದಟ್ಟವಾದ ಕಾಡಿನ ಮುರಿಯಲ್ಲಿ ದೂರದಿಂದ ಲಲಿತಫೋಟಿಯು ಮುನಿಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಇದು ಅಪರೂಪವಾದ ಕರಿಯ ವ್ಯಗವೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಶ್ರೀವರ್ಧನ ಕುಮಾರಸಾಧಿಯಾಗಿ ಎಳ್ಳಿರೂ ಬಿಳ್ಳಿನ್ನು ಏಂಸಿದರು. ಬಾಣವನ್ನು ಹೊಡಿದರು. ಬಾಣ ಬಿಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದಾಗ ಎಲ್ಲರ ಬಿಳ್ಳಿಗಳೂ ಮುರಿದು ಹೋದವು. ಎಳ್ಳಿರೂ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಬಿಡ್ಡರು. ಇದು ಮಾಡಿತ್ತರೆ ! ಹೋಗಿ ನೋಡಿ ಬಿಡೋಣ " ಎಂದುಕೊಂಡು ಎಳ್ಳಿರೂ ಬಂದರು. ಮುನಿಗಳನ್ನು ಕಂಡರು. ಇದು ವ್ಯಗವಲ್ಲ ಎಂದುಕೊಂಡರು. ಮುನಿಗಳ ಪ್ರಶಾಂತ ಮುದ್ರೆಯನ್ನೂ ತಪಸ್ಯನ್ನೂ ಕಾಣತ್ತಲೇ ಇವರಿಭಿರು ಮಂಸಕ್ಕಾ ಕಾಂತವಾರಿಯಿತು. ಇವರು ಕುಳಿತು "ಭಟ್ಟಾರಾ, ಧನೇಶ್ವರದೇಶ ಮಾಡಿ" ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದರು. "ದಯಿಯಿರುವ ಕಡೆ ಧರ್ಮವಿರುತ್ತದೆ. ಇಂದಿಯಾಗಿಗ್ರಹ ಮಾಡಿಕೊಂಡವನೇ ತಪಸ್ಯಿ. ಹದಿನೆಂಟು ಜೀವಕೋರಿತ ನಾಡವನೇ ಪರಮಾತ್ಮೆ. ಜೀವಿಗಳನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿರುವುದೇ ಧರ್ಮ. ಬಾಹ್ಯ ಭೂಂತರ ಪರಿಗ್ರಹಗಳನ್ನು ತೊರೆದು ಪಂಚೀಂಬಿಯಗಳನ್ನು ಗೆದ್ದು ಇವುತ್ತೇರುವ ಪರಿಷಹಗಳನ್ನು ಸಹಿಸಿ ಯಾವನಿಯನು ಸ್ವಾಧ್ಯಾಯ ಧ್ಯಾನ ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನಯರಾದವರೇ ಮುನಿಗಳು. ಹಸಿವು ಬಾಯಾರಿಕೆ ಮುಂತಾದೆ

ಹದಿನೆಂಟು ದೊಷಗಳಿಂದ ದೂರನಾದವನೇ ಪರಮಾತ್ಮನು. ಪಾವದಿಂದ ನರಕ ಪ್ರಾಣಿಯಾಗುವುದು ಅಥವಾ ಮೂಕಪ್ರಾಣಿಯಾಗುವರು. ಧರ್ಮಾನುರಾಗದಿಂದ ದೇವರೊಕ ಲಭಿಸುವುದು. ಪಾಪಪ್ರಾಣಗಳಿರುವ ಕಾಡಿದಾಗ ಮನುಷ್ಯ ಭವಷ್ಯಂಭಾಗವುದು. ಪಾಪಪ್ರಾಣ ಎದೆದಿಂದಲೂ ಪಾರಾದಾಗ ಕೈವಲ್ಯ ಲಭಿಸುವುದು. ಬೇಟಿಯಾಡುವವರು, ಮಧುಮದ್ಯಮಾಂಸಗಳನ್ನು ಸೇವಿಸುವವರು, ಪಂಚಮಹಾಪಾಪಗಳನ್ನು (ಬಾಲವಧಿ, ಸ್ತ್ರೀವಧಿ, ಗೋವಧಿ ಬ್ರಹ್ಮಾಣವಧಿ, ಖಂಡಿವಧಿ) ಪಾಡುವವರು, ವ್ಯಭಿಚಾರ ಮಾಡುವವರು, ಇವರೆಲ್ಲ ಏಳನೆಯ ನರಕದಲಿ ಜೀವಿಸುವರು. ಮನಪತ್ತಿ ಮಾರು ಸಾಗರ ಕಾಲ ಈ ನಾರಕಿಗಳಿಗೆ ಅರುಣಿಸುತ್ತದೆ. ನರಕದಲ್ಲಿ ಇವರನ್ನು ಕತ್ತಲಿಸುವರು. ಇವರನ್ನು ಬಂಧಿಸುವರು. ಕೊಡಲಿಲಿಂದ ಹೊಡಿಯುವರು. ಈಟಿಗಳಿಂದ ಕರುಳನ್ನು ಹೊರಿಗೆಳೆದು ಚಂಚುವರು. ಚಕ್ರದಿಂದ ಬಂದೇ ಬಾರಿಗೆ ಕೊಡಳನ್ನು ಕತ್ತಲಿಸುವರು. ಮರ ಸೀಳಿವಂತಿ ಗರಗಸದಿಂದ ಸೀಳಿವರು-ಈ ರೀತಿ ನರಕದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕ್ಷಣವೂ ಬಿಡದೆ ಉಸಿರಾಟಕ್ಕೂ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದೆ ನೋವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವರು. ಪಾಪ ಮಾಡಿದವರು ಆಸಿ, ಸಿಂಹ, ಹುಲಿ, ಕರಡಿ, ಜಿಂಕೆ, ನೊಲ, ಹಂಡಿ, ತೊಳ, ಸೀಳಾಯಿ, ಎತ್ತು, ಕತ್ತಿ, ಹಸು, ಎವ್ಮೈ, ಕಂಡರೆ, ಬಂಟಿ, ಉಡ, ಹಾವು, ಇಲಿ, ಬೆಕ್ಕು, ಪ್ರತೀಕೆ, ಕಷ್ಮೈ, ನುಂಗನಿಸಿ ಮುಂತಾದ ಭೂಮಿಯ ನೇಲೆ ಅಡ್ಡಾಡುವ ಪ್ರಾಣಿಗಳಾಗುವರು. ಮೀನು ನೊಸಳಿ, ಆಸು, ತಿಮಿತಿಮಿಂಗಲ ಮುಂತಾದ ನೀರಿನ ಪ್ರಾಣಿಗಳಾಗುವರು. ಕಾಗೆ, ಗಳಿಗೆ, ಹದ್ದು, ಚಕ್ಕೆಲೆ, ಹಂಸ, ನೀರುಕ್ಕೆಕ್ಕೆ, ಗಳಿ, ಬಕ, ನೀರು ಕೊಡೆ, ಗೂಬೆ ಎಂಬ ಗಗನಕರ ಜೀವಿಗಳಾಗುವರು. ಇನ್ನೆಲ್ಲ ಪಂಚೀಂದ್ರಿಯ ಜೀವಿಗಳು. ಇವುತ್ತದೆ ಚತುರಂದ್ರಿಯ, ತ್ರೀಂದ್ರಿಯ, ದ್ವೀಂದ್ರಿಯ ಮುಂತಾದ ತಿಯಾಕ್ರಾ ಪ್ರಾಣಿಗಳಾಗುವರು. ಈ ಜೀವಿಗಳು ತಾವು ಮಾಡಿದ ಪಾಪಕ್ಕೆ ಅಡುಗಣವಾಗಿ ದುಃಖವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವುದು. ಪ್ರಾಣ ಪಾಪ ಎರಡನ್ನೂ ಮಾಡಿದವರು ಮನುಷ್ಯರಾಗಿ ಹಿಂದಿನ ಪಾಪ ಉದಯಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ ಶಾರೀರಿಕ ಹಾಗೂ ಮಾನಸಿಕ ದುಃಖವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವರು. ಇವರಿಗೆ ಬೇಡ ವಾಡುದು ಅಮರುವುದು, ಬೇಕಾಡುದು ಜಾರಿಹೋಗುವುದು. ದಾರಿದ್ರ್ಯ

ಇವರನ್ನು ಅಪ್ಪುವುದು. ಜೀವಿಗಳು ಕುಭಕಸು, ಉದಯವಾದಾಗ ಸುಖ ಸೋಭಾಗ್ಯ ಸಂಕತ್ತು ಅರ್ಲೋಗ್, ಇವನ್ನು ಪಡೆಯುವರು. ಪ್ರತ್ಯೇ, ಮಿತ್ರ, ಪತ್ನಿ, ಬಿಂಧುಬಾಂಧವರೊಡನೆ ಇವರು ಹಾಯಗಾಗಿರುವರು. ಸುಖ ಮುಗಿಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ದುಃখ ಮುಗಿದ ಹೇಳಿ ಸುಖ ಕಾಲೆಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು. ಸುಖ ದುಃಹಿಗಳು ಚಕ್ರವರಾಗಿ ಎಡೆಬಿಡದೆ ತಿರುಗುವುವು.

ಮನಸ್ಯ ಗತಿಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ಜೀವಗಳು ಬಾರಿಬಾರಿಗೂ ಸುಖದುಃಖ ಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವುವು. ಘರ್ಮಾಸುರಾಗಳು ಸೌಧಮುರ, ಈಶಾನ, ಸಹಸ್ರಮಾರ, ಮಾಹಿಂದ್ರ, ಬ್ರಹ್ಮ, ಬ್ರಹ್ಮೋತ್ತರ, ಲಂಕನ, ಕಾಸಿಷ್ಟ, ಶುಕ್ರ, ಮಹಾಶಕ್ರ, ಶತಾರ, ಸಹಸ್ರರೂಪ, ಅನತ, ಪ್ರಾಣತ, ಅರಣ, ಅಚ್ಯತವೆಂಬ ಹೆದಿನಾರು ಕಲ್ಪಗಳಲ್ಲಿ ಜಿಜಿನವರು. ಕಲ್ಪಲೋಕವನ್ನು ದಾಟಿದೆ ಸುದರ್ಶನಾವೋಷ, ಸುಪ್ರಬುಧ, ಯಂತೋಧರ, ಸುಭದ್ರ, ಸುವಿಶಾಳ, ಸುವನಸ್, ಸೌವನಸ್, ಸ್ತೀರಿಂಕರವೆಂಬ ನಂಗೆಗ್ರೇವೇಯಂಕ ಸ್ವರ್ಗ ಲೋಕವಿದೆ. ಇನ್ನೂ ನೇರೆಲೆ ಹೋದರೆ ಲಕ್ಷಿ, ಮಾಳಿನಿ ಸ್ವೇರಿ, ವೈರೋಚನೆ, ಸೋಮೇ, ಸೋಮಪೂರ್ಣ, ಅಂಕೆ, ಪಳಕೆ, ಅಯಿಂಜ್ಞಿಯೆಂಬ ಸಾವಾನುದಿಕ ಸ್ವರ್ಗಲೋಕವಿದೆ. ಇನ್ನೂ ಮೇಲೆರಿದರೆ ವಿಜಯ, ಸ್ವೇಜಯಂತ, ಜಯಂತ, ಅಪರಾಜಿತ, ಸರ್ವಾಧರಸಿದ್ಧಿ ಎಂಬ ಪಂಚಾಣುತ್ತರ ಸ್ವರ್ಗಲೋಕವಿದೆ. ಸ್ವರ್ಗಲೋಕಗಳಲ್ಲಿ ಉಪಾಧಾದ ಶರೀರಯಲ್ಲಿ ಏರದು ಫಳಗಿಯಾಳಗೆ ದೇವತೆಗಳು ಹುಟ್ಟಿವರು. ಇಂದ್ರ, ಪ್ರತಿಂದ್ರ, ಸಾಮಾನಿಕ, ಶ್ರವಯ, ಪಾರಿಷದ, ಅತ್ಯರಕ್ಷ, ಲೋಕಪಾಲ ಮುಂತಾದ ಭೇದಗಳು ಕಲ್ಪಲೋಕದ ದೇವತೆಗಳಲ್ಲಿನೇ. ಕಲ್ಪಾತ್ರೀತದಲ್ಲಿ ಇರುವವರೆಲ್ಲರೂ ಅಹಿಂದ್ರಿಯ. ಈ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಅಣಿನೂ, ಮಾಹಿನೂ, ಲಘಿನೂ, ಪಾತ್ರಿ, ಪಾಗಲಿಭ್ರಿ, ಈಶತ್ಪ, ವಶಿತ್ಪ, ಕಾಮರೂಪಿತ್ಪ ಎಂಬ ಅಪ್ಸಿದ್ಧಿಗಳರುತ್ತವೆ. ಇವರು ಅತ್ಯಂತ ಸುಂದರಂಗರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಕಾಂತಿಯಕ್ಕರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಇವರು ಕಂಪಿನ ಉಸಿರಾಟಿವಾದುವರು. ಅರುಣ, ಮುಗಿಯುವತನಕ ಇವರು ಯುವಕರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಮುಷ್ಣಿ, ಅಪವ್ಯಂತ್ರ, ಜಲಮಲ ಇವಾವೂ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಇವರಿಗೆ ಗಡ್ಡಿ ಮಿಸೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ರೋಗಕ್ಕೊಳಗಳಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಇವರ ದೇಹ ಸಪ್ತಧಾತುಗಳಿಂದ ಕೂಡಿರದೆ ವಜ್ರಕಾಯ

ವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಇವರು ಜನಿಸುವಾಗಲೇ ಸಹಜವಾಗಿ ಬಳಿ, ಉಡಿದಾರ, ಕುಂಡಲ ಮುಂತಾದ ಹೆವಿನಾರು ಅಭರಣಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿಕೊಂಡೇ ಹುಟ್ಟಿ ವರು. ಇವರು ಒಂದರೆಕ್ಕಣವಾದರೂ ದುಃಖವನ್ನು ಅನುಭವಿಸದೆ ಏರದು ಸಾಗರದಿಂದ ಮೂವತ್ತು ಮೂರು ಸಾಗರಕಾಲ ಅಟಿ, ಪಾಟಿ, ವಿನೋದ ಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಆಪ್ತರೀಯರೊಡನೆ ನೇರಿಯುವರು. ದೇವತೆಗಳು ತನ್ನ ಅಯ ಸ್ವನ್ನು ಮಾಗಿಸಿ ಮರುಭವದಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಯಗೆ ಪಡೆದು ಕುರುವೆಂತ, ಭೂಜ ವೆಂತ, ಇಕ್ಕೆಪ್ಪಕುವೆಂತ, ನಾಧವೆಂತ, ಹರಿವೆಂತ, ಉಗ್ರವೆಂತ, ಸೂರ್ಯವೆಂತ ಚಂದ್ರವೆಂತ, ಮಂಯಾರವೆಂತ, ನಂದವೆಂತ ಮುಂತಾದ ಶ್ರೀಷ್ಟ ಕುಲದಲ್ಲಿ ಶಾಂತವರಾಗಿ ಜಿಜಿನವರು. ಪೂರ್ವಕೊಣಿ ಪರಮಾಯಸ್ವನ್ನು ಪಡೆದು ರೂಪ, ಲಾವಣ್ಯ, ಸೌಭಾಗ್ಯ, ಕಾಂತಿಯುಕ್ತರಾಗಿ ಜಕ್ಕರವತೀಗಳಾಗಿ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಅಳುವರು. ಕೊನೆಗೆ ಯಾತ್ರೆದ್ದೇ ನೇವದಿಂದ ಇವರು ವೈರಾಗ್ಯಗೋಂದು ತಂತನ್ನ ಪುತ್ರರಿಗೆ ರಾಜ್ಯವನ್ನೊಂದಿಸಿ ಬಾಹ್ಯಾಭ್ಯಂತರ ಪರಿಗ್ರಹಗಳನ್ನು ತೊರೆದು ರಾಗದ್ವೇಷರಿಂತರಾಗಿ ತಪಸ್ಯಿಗಳಾಗುವರು. ಶೋರ ವೀರ ತಪಸನ್ನಾಂಚರಿಸಿ ಮೂರು ಭವಗಳಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಏದು ಭವಗಳಲ್ಲಿ ಶ್ವಾಸೇ ಹೆಚ್ಚೆಂದರೆ ಏಳುಭವದೊಳಗೆ ಇವರು ಕೈವಲ್ಯವನ್ನು ಪಡೆಯುವರು. ಪಾವ ಪುಣ್ಯಗಳಿಂದ ಪಾರಾಗಿ ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ವಡೆಯುವರು.

ಮೊಕ್ಷ ಸ್ವರೂಪನವನ್ನು ಕೇಳಿ. ಇಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ, ಮುಖ್ಯ ಸಾತ್ವಗಳಿಲ್ಲ; ಅವಿಷ್ಟ ಸಂಯೋಗ ಮತ್ತು ಇಷ್ಟವಿಯೋಗಗಳು ಇರುವುದಿಲ್ಲ; ಇಲ್ಲಿ ಶಾರಿ ರಿಕ ಮಾನಿಸಿಕ, ಆಗಂತುಕ ಮತ್ತು ಸಹಜವಾದ ದುಃಹಿಗಳರುವುದಿಲ್ಲ. ಆಹಾರ ಭಯ ನಿದ್ರೆ ವ್ಯಾಧಿಗಳು ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಬದುಕೊಣಿ ಅರವತ್ತೀಂಟು ಲಕ್ಷ ತೊಂಬತ್ತೆ ದು ಸಾಧಿರ ಇನ್ನೂರಂಬತ್ತು ನಾಲ್ಕು ರೋಗಗಳನ್ನೇ, ಇವಾನೂ ಮೋಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಕೊರ್ಡ ಮಾನ ಮಾರ್ಯ ಲೋಭ ರಾಗದ್ವೇಷ ಮೋಹಕೀನ ಇವುಗಳೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಕೈನ ಲ್ಯಾನ್ ಉಪಮಾತೀತವಾದುದು. ಇಲ್ಲಿ ಸಿತ್ಯ ಸುಖವಿದೆ. ಇಲ್ಲಿರುವವರು ಅನಂತಚಾನ್ಸ, ಅನಂತದರ್ಶನ, ಅನಂತವೀರ್ಯ, ಅನಂತ ಸುಖಗಳಲ್ಲಿ ಸದಾ ಸ್ವಿಲಾಡುವರು. ಸರ್ವಜ್ಞ ರಾದ ಇವರು ಒಂದೇ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಲೋಕಾಲೋಕ

ವನ್ನು ಅರಿಯುವರು. ಅನಂತಕಾಲ ಹೋಕ್ಕೆದಲ್ಲಿ ಸುಖನಾಗಿರುವರು—ಎಂದು ಅಭಯ: ಹೋಕ್ಕೆಬೀಟಾರು ಲಲಿತಫಾಟಿಗೆ ಧರುತ್ವ ಬೋಧಿ ಮಾಡಿದರು.

ಲಲಿತಫಾಟಿಯ ಸದಸ್ಯರು ಧರುತ್ವವಣ ಮಾಡಿ ಶ್ರೀವರ್ಧನ ಮುಂತಾದ ಎಲ್ಲರೂ ಪಶ್ಚಾತ್ತವೀಗೊಂಡರು. “ನಾವು ಹಂಚನಹಾವಾತಕಿಗಳು, ಈ ತನಕ ಮಾಡಬಾರದ್ದನ್ನೀಲು ಮಾಡಿದ್ದು. ಭಿಂಬಾರನ್ನು ನಾವು ಕೊಲ್ಲಲು ಹಾತೊರೆದ್ದು. ಇವರು ತಪ್ಪೇಮಹಿನೆಯಿಂದ ಬದುಕಿದರು” ಎಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಹರಿತಸಿ ಪಾಪ ವಿನೋಧಸೇಗಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮ ತಲೆಗಳನ್ನು ಕತ್ತಲಿಸಿ ಮುನಿಗಳ ಪಾದಕ್ಕೆ ಅಸೀಫುವ ಸಂಕಪ ಮಾಡಿ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದಾಗ ಭಿಂಬಾರರು ತಡೆದು ಆಕಾರ್ಯ ಮಾಡಬೇಡಿ ಎಂದು ತಿಳಿದರು. “ನಾವು ಏನನ್ನು ಯೋಚಿಸಿದ್ದೇವು?” ಎಂದು ಶ್ರೀವರ್ಧನಕುಮಾರನು ಮುನಿಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದನು. “ನೀವು ನಿಮ್ಮ ತಲೆಗಳನ್ನು ಕತ್ತಲಿಸಿ ನಮ್ಮ ಪಾದಗಳಲ್ಲಿ ರಾತಿ ಮಾಡುವ ಆಲೋಚನೆ ವಾಜಿರುವಿ!” ಎಂದು ಭಿಂಬಾರರು ತಿಳಿಸಿದರು. “ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿರುವದನ್ನು ಈ ರೀತಿ ಯಾರಾದರೂ ಅರಿಯಬ್ಬಳ್ಳಿ?” ಎಂದು ಇವರು ಸೋಜಿಗೊಂಡು ಕೊನೆಗೆ ಭಿಂಬಾರರೆ ಪಾದಕ್ಕೆ ಎರಿದರು. “ಸಾಮಾನ್ಯ, ನಿಮ್ಮ ತಲೆಗಳನ್ನು ಕತ್ತಲಿಸಿ ನಿಮ್ಮ ಪಾದಕ್ಕೆ ಅಸೀಫಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ಪಾಪ ನಿವಾರಣೆ ಹೇಗಾಗುವುದು” ಎಂದು ಶ್ರೀವರ್ಧನಕುಮಾರನು ಕೇಳಿದನು. “ತಲೆಗಳನ್ನು ಕತ್ತಲಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಬುದರಿಂದ ಪಾಪವಿನೋಚನೆಯಾಗದು” ಎಂದು ಭಿಂಬಾರರು ತಿಳಿಸಿದರು. “ಹಾಗಾದರೆ ನಮಗ್ಗೆ ಮುನಿದಿಕ್ಕೆ ಕೊಡಿ” ಎಂದು ಅವರು ಅಂಗ ಲಾಟಿದರು. “ಒಳ್ಳಿ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿದಿರಿ. ನಿವಾಗೆ ಆಯಂಸ್ಯ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆಯಿದೆ” ಎಂದು ಭಿಂಬಾರರು ತಿಳಿಸಿದರು. ಶ್ರೀವರ್ಧನನ ತಮ್ಮಂದಿರಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಕಿರಿಯವನಾದ ನಂದಿಮಿತ್ರನು ಮುನಿಗಳ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಗಹಗಣಿ ನೆಕ್ಕು “ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಕೊಂಡಿಗಳು. ನಾವೆಲ್ಲ ನವರುವಕರು. ನಾವು ತೇಜಸ್ಸಿಗಳು. ನಾವು ಪರಾಕ್ರಮಿಗಳು. ನಿವಾಗೆ ಆಯಂಸ್ಯ ಕಡಿಮೆ ಎಂದು ತಾವು ಹೇಳುತ್ತಿರುವಿ. ಇದನ್ನು ಹೇಗೆ ನಂಬೋಣ” ಎಂದು ಪಾದಕ್ಕೆ ಕೊಳ್ಳಿದನು.

“ಅಯಾಗ್ಯ, ಏಕೆ ನಗುತ್ತಿರುವೆ? ನೀವು ಇನ್ನು ಬದುಕೆರುವುದು ಇವು

ತ್ಯಾಂದ ದಿನಮಾತ್ರ. ನೀರಿನಿಂದ ನಿಮಗೆ ಗಂಡಾಂತರವಿದೆ” ಎಂದು ಮುನಿಗಳು ಹೇಳಿದರು.

“ಸಾಮಾನ್ಯ, ನಿಮಗೆ ಇಷ್ಟತ್ಯಾಂದು ದಿವಸ ಮಾತ್ರ ಉಳಿದಿದೆ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಕುರುಹು ನಿನಿದಿ?” ಎಂದು ಶ್ರೀವರ್ಧನಕುಮಾರನು ಪ್ರತ್ಯೇಕಿಸಿದನು.

“ಆಗ ನೀವು ಉಂಗಿಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ನಿಮಗೆ ಎರಡು ಕಾಳಿಗಳನ್ನು ಕಾಣುವುದು. ಅವು ಹೆಡೆಯಿತ್ತಿ ನಾಲಗಿಗಳನ್ನು ಮಿಂಚಿಸುತ್ತಾನ್ನಿಮ್ಮನ್ನು ಹೆಡರಿಸುವುದು. ನೀವು ಕೂಗಿ ಆವನ್ನು ಬಯಸ್ಸಿ ಅವು ಮಾಯ ವಾಗುವುದು. ಇದೊಂದು ಕುರುಹು. ನೀವು ಇನ್ನೂ ಮುಂದೆ ಹೋದಾಗಿ ಒಂದು ಉರುಗಾಂಸು ಕೊಲ್ಲನ್ನು ಹಿಡಿದು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕೊಡೆಯಲು ಬರುವುದು. ಆ ಕೂಸಿನ ಹೆಡುಗಾಟಿವನ್ನು ಕಂಡು ನೀವೆಲ್ಲ ಸಗುರಿ. ನೀವು ಸೋಧುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ಆ ಹೆಸುಗೂಸು ಭೇತಾಳ ರೂಪವನ್ನು ಧರಿಸಿ ಭಯಂ ಕರವಾಗಿ ಆಗಳಿದೆ ತನಕ ಚೆಳೆದು ಮಾಯವಾಗುವುದು. ಇದು ಎರಡನೆಯ ಕುರುಹು. ಇನ್ನೂ ನೀವು ಮನಸ್ಸು ಡೆಡರಿ ತೆಂಬಿ ಹರಿವ ನಡಿಯನ್ನು ಕಾಣಿ ವಿ. ಇದು ಮೂರನೆಯ ಕುರುಹು. ಇದು ರಾತ್ರಿ ನಿಮ್ಮ ತಾಯಿಯು ತನ್ನ ಮನವತ್ತಿರುವ ಮಂದಿ ವಕ್ಕಳನ್ನು ರಾಕ್ಷಸನು ನುಂಗುವುದನ್ನು ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಕಾಣುವಳು. ತಾನು ಕಾಡ ಕನಸನ್ನು ಆಕೆ ನಿಮಗೆ ವಿವರಿಸುವಳು. ಇದು ನಾಲ್ಕುನೆಯ ಕುರುಹು” ಎಂದು ಭಿಂಬಾರರು ವಿವರಿಸಿದರು.

ಲಲಿತಫಾಟಿಯು ಸಾವಾಹಿಕವಾಗಿ ಮುನಿಗಳಿಗೆ ವಂದಿಸಿ ಉಲಿನಕಡೆ ಹೊರಟಿರು. ಮುನಿಗಳು ಹೇಳಿದ್ದ ಎಲ್ಲ ಕುರುಹುಗಳನ್ನು ಇವರು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಕಂಡರು. ಚೆಳಿಗೆ ತಾಯಿಯ ರಾತ್ರಿ ತನ್ನ ಮನವತ್ತಿರುವ ಮಂದಿ ವಕ್ಕಳನ್ನು ರಾಕ್ಷಸ ನುಂಗಿದ ಕನಸನ್ನು ತಾನು ಕಂಡುದ್ದನ್ನು ಚೆಳಿಗೆ ಇವರಿಗೆ ವಿವರಿಸಿದಳು. ಇವರು ಉದ್ದೇಗಿಗೊಂಡು ತಕ್ಕಮಳಸುತ್ತಿರುವಾಗ ವರ್ಧನಾನ ತೇಧಂಕರರು ವಿಹರಿಸುತ್ತಾ ಕಾಶಿನಿಗೆ ಆಗಮಿಸಿದರು. ಲಲಿತಫಾಟಿಯು ತೇಧಂಕರರ ಬಳಗೆ ಹೋಗಿ ಸೃಜಿಸಿ ಧರುತ್ವವಣ ಮಾಡಿದರು.

“ಭಿಂಬಾರ, ನಿಮಗೆಯ್ಯ ಆಯಂಸ್ಯದೆ?” ಎಂದು ಇವರು ಬೆಸೆಗೊಂಡರು.

“ನಿನ್ನೆಲ್ಲರಿಗೂ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ ಆಯಂಸ್ಯದೆ” ಎಂದು ಅವರು ಹೇಳಿದರು.

“ನಾವು ಭ್ರಮ್ಯರೋ ಅಭ್ರಪೂರೋ” ಎಂದು ಇವರು ಕುತ್ತಿಹೆಡಿದಂತೆ ಕೇಳಿದರು.

“ಸೀವೆಲ್ಲರೂ ಭ್ರಮ್ಯರೇ. ಭ್ರಮ್ಯರಾವರೂ ಪರನು ಶಿಂಗಿ ಸಹಜ ರತ್ನ ತ್ರೈಯಧಾರಿಗಳಾಗಿದ್ದೊರತು ಕೈನಲ್ಪು ಲಭಿಸದು. ಚಿನ್ನದ ಅವಿನಂತ್ರಿ ಚಿನ್ನ ಹುದುಗಿರುವುದು. ಅದಿರನ್ನು ಪ್ರತಿ ವಾಡಿ ಕಾಸಿ ಕೆನೆಗಟ್ಟಿಸಿದರೆ ವಾತ್ರ ಬಂಗಾರ ದೊರೆಯುವುದು. ಅದೇರಿತಿ ಸೀನ್ನೂ ತಪಸ್ಸು ವಾಡಿಯೇ ವೋಕ್ಕೆ ವನ್ನು ಗಳಿಸಬೇಕು” ಎಂದು ತೀರ್ಥಂಕರರು ತಿಳಿಸಿದರು. ಆಗ ಲಲಿತಫಳಿ ಪೂರ್ವಾಗಿ ವಧಿವಾನ ಭಟ್ಟಾಪ್ರರಿಗೆ ತಿಷ್ಯರಾದರು. ವಂಚನಾವುತ್ತ ಧಾರಿಗಳಾಗಿ ತಪಸ್ಸಿಗ್ಲಾದರು. ಪ್ರಯೋಜಗನುನು ವಿಧಾನವನ್ನು ಇವರು ತಿಳಿಯಲು ಕುತ್ತಿಹೆಡಿಗ್ಲಾದರು.

“ಸಿಂತು ಅಧವಾ ಕುಳಿತು ಇಂಧವೇ ಮಲಿಗಿ ಎಲ್ಲಾ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ತೊರೆದು ಬಿಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಯೋಜಗನುನ್ನೆನ್ನ ವರು” ಎಂದು ಭಟ್ಟಾರರು ವಿವೆಸಿದರು. ಲಲಿತಫಳಿಯು ಎಲ್ಲ ಸದಸ್ಯರೂ ವಧಿವಾನರ ಸ್ನಿಗ್ಧಿಯಲ್ಲಿ ಜತುವಿಧಾವಾರವನ್ನೂ ದೇಹದ ವೇಲಣ ನೋಡವನ್ನೂ ಆಜ್ಞೆವಸರ್ಯಂತ ವಾಗಿ ತೊರೆದು ಭಟ್ಟಾಪ್ರರಿಗೆ ವಂದಿಸಿ ಇವರು ವಿಶಾಖೇ ಎಂಬ ತೊರೆಯ ದಡ ದಲ್ಲಿ ಒಮ್ಮೆಗೆ ಲಾಗಿ ಮಲಿಗಿದರು. ಕೈಕಾಲು ಅಡಿಸದೆ ಮಲಿಗಿದ ಪಕ್ಕ ಯಿನ್ನು ಬದಲಿಸದೆ, ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ನೀತುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು, ಹೊನವಾಗಿದ್ದರು. ಅತ್ಯಾತ್ಯ ನೋಡದೆ ಪ್ರಾಯೋಜಗಮನವನ್ನು ಆಚರಿಸುತ್ತಾ ಹದಿನ್ನೆಡು ದಿನ ಕಳಿದರು. ದೇಹದ ವೇಲೆ ಇವರು ಮನುಕಾರವನ್ನು ತೊರೆದರು. ಇದ್ದಕ್ಕಿಂತೆ ಬಿರುಮಳಿಯಾಗಿ ಮಾರಾತ್ಮಕ ಬಂದು ಇವರನ್ನೆಲ್ಲ ಕೊಳ್ಳಬೇಕೊಂಡು ಹೊಗಿ ಒಂದು ಮಂಡುವಿಗೆ ಹಾಕಿತು. ಇವರು ದೇಹವನ್ನು ಮರಿತು ಪಂಚನಮಸ್ಯಾರವನನ್ನು ಜನಿಸಿ ಶಂಭುಧಾರ್ಮಾನದಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧಿ ಪಡೆದು ರತ್ನತ್ರಯ ವನ್ನು ಆರಾಧಿಸುತ್ತಾ ಕಾಲವಾದರು. ಈ ಐನಾರು ಮಂದಿಯೂ ಪಂಚಾ ಇಂತ್ರಿ ಬೇ ಎಂಬ ಸ್ವರ್ಗವಿಧಾಗದಲ್ಲಿನ ವೈಜಯಿಂತದಲ್ಲಿ ಅಹೇವಿಂದುರಾಗಿ ಜನಿಸಿದರು. ಇವರಿಗೆ ಮೂಳವತ್ತು ಮೂರು ಸಾಗರಕಾಲ ಆಯುಷ್ಯವಿದಿತ. ಚಿಳ್ಳಂಬಿಕಿನ ಹಿಂಡವಾದ ಇವರು ಬಂದು ಹೆಸ್ತಪ್ರಮಾಣ ದೇಹವನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದರು.

(‘ರತ್ನಾ ಕರನ ಶತಕ ಸಾಹಿತ್ಯ’ವೆಂಬ ತೋಲನಿಕ ಅಧ್ಯಯೆನ ಗ್ರಂಥವನ್ನು ರಚಿಸಿ ದೇವರಾಜ ಬಹದೂರು ಪ್ರಥಮ ಬಹುಮಾನವನ್ನು ಪಡೆದ ಜಿ. ಬ್ರಹ್ಮಪುನಾದ ನಾನು ಶ್ರೀಸಾಮಾನ್ಯರಿಗಾಗಿ ವಡ್ಡಾರಾಧನೆಯು ಏಳ ನೆಯು ಕಥೆಯಾದ ಲಲಿತಫಳಿಯು ಕಥೆಯನ್ನು ತಿಳಿಗನ್ನೆಡಲ್ಲಿ ಭಾವಾಮಾ ವಾದ ವಾಡಿರುವೆನು (22-4-95).

ಜಂಬೂ ದ್ವೀಪದ ಭರತ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಕೌಶಾಂಬಿ ನಾಡಿದ್ದಿತು. ಇದಕ್ಕೆ ನೇರಿದ ವಾರಣಾಸಿ ಸಗರದಲ್ಲಿ ಕೀರ್ತಿಧರ ರಾಜ್ಯವಾಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಆರತಿ ಮತ್ತು ರತ್ನಯರು ಈತನ ರಾಜೆಯರು. ಆರತಿಯ ಮಂಗ ಧರ್ಮಾಘೋಷ ರತ್ನಯ ಮಂಗ ಧರ್ಮಕೀರ್ತಿ. ಇವರೆಲ್ಲ ಹಾಯಾಗಿದ್ದರು. ಗುಹೋತ್ತಮ ಭಟ್ಟಾರರು ವಿಕರಿಸುತ್ತಾ ವಾರಣಾಸಿಗೆ ಬಂದು ಉಂರುಹೊರಿಗನ ವಸದಲ್ಲಿ ಸ್ವರ್ಪಿಕ ತಿಳಿಯ ವೇಲೆ ಅಸೀನರಾದರು. ಇವರು ಸಡೆದಾಗ ಉಂಟಾದ ದೂಷಣವನ್ನು ಈಯಾರಾಫಧ ಶಂಕ್ರಾಂತಿಯಿಂದ ಸೀಗೆಹೊಂಡರು. ಧರ್ಮಾಘೋಷ ಮತ್ತು ಧರ್ಮಕೀರ್ತಿ ಇವರು ವಸಕ್ರಿಯೆಗೆ ಹೋಗಿದಾಗ್ಗ ಈ ಮಂಗಿಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಧರ್ಮಾಘೋಷಿ ನಾಡಾಗಿವಂತೆ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದರು.

“ದಯಾವಂತನೇ ಧರ್ಮರಾಯಿ. ಕ್ಷೂಧವು ಅವಂಗಳಕರವಾದುದು. ಆಸಭ್ಯಾಳಾದವರಳು ಗೃಹಲಷ್ಟೀಯಲ್ಲ. ಮನಸ್ಸೇ ಅತ್ಯಾನ ಸನ್ನಿತ್ರ. ಸ್ವಾಧ್ಯಾಯ ಮಾಡುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯೇ ಸುಖ. ವಾನವನ ಗುರಿಯಿಂದರೆ ನೋಕ್ಕಬೇ. ಸ್ವರ್ಗವೋಪ್ಯಾಗಳನ್ನು ಕರುಣಿಸುವ ಧರ್ಮರಾಜನು ಸವ್ಯಕ್ತಿ ವೆಂಬ ಅನೆಯ ವೇಲೆ ಕುಳಿತಿರುವನು. ಇವನ ಬಳ ಸಂಜಾನ ದ್ವಿಜಗಳು ಹಾರಾಡುವವು. ತೀಲ ಮತ್ತು ಗುಣವೇ ಇವನ ಸೈನ್ಯ. ಸ್ವಾಧ್ಯಾಯವೇ ಈ ನೃಪನಿಗೆ ತಂಪಿ ಘ್ಯನಿ. ಇವನು ಸಂರಕ್ಷಣಾರ್ಥಾರಿಯಾಗಿರುವನು. ಇವನ ಬಳ ಹರಿತವಾದ ಆಯುಧಗಳಾವುವು ಇಲ್ಲ. ವಿದ್ವಾಂಸರು ಇವನನ್ನು ಸೇವಿಸುವ ಸೈನಿಕರು.

ಧರ್ಮ, ಅಥ, ಕಾಮ ಮತ್ತು ಸೋಕ್ಕಾಗಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನೂ ದರ್ಶನ ಪಡೆಯಬಹುದು ಬಾಕು ನೇರೆಯು ಕೊರಳನ ಮೊಲೆಯಂತೆ ಅಪ್ರಯೋಜಕವಾದುದು.

ನಿಷ್ಠೆ ಶಿಲ್ಪದವರು, ತಪಸ್ಯಿಲ್ಲದವರು, ಬೈಜಾಯುವಿಲ್ಲದವರು, ಶೀಲವಿಲ್ಲದವರು, ಗುಣವಿಲ್ಲದವರು, ಧರ್ಮಸೂರಾಗವಿಲ್ಲದವರು ನಶ್ವರವಾದ ಭೂಮಿಗೆ ಭಾರವಾಗಿರುವರು. ಇವರು ಮಾನವರಾಗಿಯೂ ಮೃಗಗಳಂತೆ ಆಚಳಿಸುವರು.

ಕ್ರಿಮಿಕಾಟಿಗಳು ಒಂದನ್ನೂಂದು ತಿಂದು ಬದುಕುತ್ತಿದೆ. ಪರಲೋಕಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಲ್ಲದೆ ಬಾಳುವವನ ಬಾಕೇ ಕಾಳಿಷ್ಟೆವಾದುದು. ನಿಂದೆಗೆ ಕಾರಣವಾದ, ಅನಿಶ್ಚಯಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದ, ನರಕಕ್ಕೆ ಕ್ರಿಷಿ ಕರೆಯುವ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಬಾರದು” ಎಂದು ಮುನಿಗಳು ಸಂಕ್ಷೇಪವಾಗಿ ಧರ್ಮವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದರು. ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಈ ಸೋದರಿಗೆ ಪ್ರೇರಾಗ್ವಾಪ್ತಾಯಿತು. ತಾಯನ್ನು ತಂದೆಯನ್ನೂ ಬಂಧುಬಾಂಧವರನ್ನೂ ಇವರು ತೊರೆದರು. ರಾಗದ್ವೈಸಂಗಳನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ ಇವರು ಸ್ವಿಲ್ಪುರಾದರು. ಬಾಹ್ಯಾಭ್ಯಂತರ ಪರಿಗ್ರಹಗಳಿಂದ ಇವರು ದೂರವಾದರು. ಗುಣೋತ್ತಮ ಭಟ್ಟಾರರ ಸ್ವಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಇವರು ತಪಸ್ಯಿಗಳಾಗಿ ಹಸ್ತೇದು ವರ್ಷ ಗುರುವಿನ ಹೀಂಬಾಲಕಾರಾಗಿ ಪ್ರಥಮಾನವೀಗಳು, ಕರಣಾನವೀಗಳು, ಕರಣಾನವೀಗಳು ಮತ್ತು ದ್ರವ್ಯಾನನ್ಯಯೋಗಳನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿ ಶಾಸ್ತ್ರಸಾರಂಗತರಾದರು. ಗುರುವಿನ ಅನುಮತಿ ಪಡೆದು ಈ ಸೋದರರು ಏಕವಿಹಾರಿಗಳಾದರು.

ಇವರು ವಿಹಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಜಂಪಾನಗರಕ್ಕೆ ಬಂದು ತಾವರೆಗೊಳಿದ ತಪದಲ್ಲಿ ಮಾಸೋಪವಾಸ ಮಾಡಿ “ನಾವು ಮಾಸೋಪವಾಸ ಮಾಡಿದ್ದನ್ನು ಚಂಪಾನಗರದ ಶ್ರವಕರೆಲ್ಲರೂ ಒಳ್ಳರು. ನಾವು ಇವರಲ್ಲಿ ಅಹಾರ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ದೋಷವುಂಟಾಗುವುದು. ನಾವು ಇಲ್ಲಿ ಅಹಾರಕ್ಕೆ ನಿಖಳಾರದು ಗಂಗೀಯ ತಡಿಯಲ್ಲಿರುವ ಗೊಳ್ಳರ ಹಟ್ಟಿಗೆ ಹೋಗುವ” ಎಂದು ಹೊರಟಿರು. ಆದರೆ ಗೊಳ್ಳರು ಈ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ದೂರ ಹೋಗಿ ಬೀದು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಧರ್ಮಕ್ಕೇತ್ತಿ ಮುನಿಗಳು ಇನ್ನೂಂದು ದವಡ ಹಟ್ಟಿಗೆ ಹೋದರು. ಧರ್ಮಘೋಪರು ನಡೆಯಲಾರದೆ ಗಂಗೀಯ ದದದಲ್ಲಿ ಬಂದು

ವುರದ ಕೆಳಗೆ ಹಿನ್ನ ಸೀರಡಿಕೆಯಿಂದ ಆಯಾಸಗೊಂಡು ಬಂವಳಿದರು. ಇವರನ್ನು ಗಂಗಾದೇವತೆ ಕಂಡು ಅನುಕೂಲಪಯಿಂದಲೂ, ಭಕ್ತಿಯಿಂದಲೂ ಶ್ರವಿಕೆಯಂತೆ ಅಲಂಕರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಿಳಿ ಸೀರೆಯುಟ್ಟು ಬಂಗಾರದ ಗಡಿಗೆ ಯಾಲ್ಲಿ ಸುಗಂಧಯುಕ್ತವಾದ ಸೀರನ್ನು ತಂಡು ಮುನಿಗಳನ್ನು ಕುರಿತು “ಭಟ್ಟಾರ ಶುದ್ಧವಾದ ಸೀರನ್ನು ತಂಡಿರುವೆನು. ಮೊದಲು ಇದನ್ನು ಕುಡಿದು ಆಯಾಸ ಪಡಿಹರಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ. ಅರವನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಆಹಾರವನ್ನು ತರುವೆನು. ಅಲ್ಲಿಯ ತನಕ ಈ ಸೀರು ಕುಡಿದು ಬಾಯಾರಿಕೆಯನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ” ಎಂದು ಪ್ರಾಧಿಸಿದನು.

“ಬೇಡ ತಾಯಿ, ಈ ರೀತಿ ನಾವು ಕುಡಿಯಬಾರದು” ಎಂದು ಧರ್ಮಘೋಪರು ತಿಳಿಸಿದರು.

ಗಂಗಾದೇವತೆಯು ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯಿಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಸೀಮಂದರ ತೀಥಂಕರನ್ನು ವಂದನಿಸಿ “ಭಟ್ಟಾರ, ಬಬ್ಬ ಮುನಿಗಳು ಸೀರಡಿಕೆಯಿಂದ ಆಯಾಸಗೊಂಡು ತತ್ತರಿಸಿಹೋಗಿರುವರು. ಇವರನ್ನು ಕಂಡು ನಾನು ಬಂಗಾರದ ಕಳಕದಲ್ಲಿ ತಂಪಾದ ಸೀರನ್ನು ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಕುಡಿಯಲು ಕೂಟಿಸು. ಆದರೆ ಅವರು ಸೀರಕರಿಸಿದರು” ಎಂದು ಮರುಕೊಂಡಳು.

“ನೀರು ಶುದ್ಧವಾಗಿರಬಹುದು. ಬಂಗಾರದ ಕಲಕದಲ್ಲಿ ತಂದಿರಿಬಹುದು. ದೇವತೆಗಳು ಕೊಟ್ಟಾಗ ಖಂಡಿಗಳು ಆಹಾರವನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬಾರದು. ನಿಷ್ವ ಸವ್ಯಾಕೃತ ಧರಿಸಬಹುದು. ದೇವರನ್ನು ಪೂಜೆ ಮಾಡಬಹುದು. ಮುನಿಗಳನ್ನೂ ಪೂಜೆಮಾಡಬಹುದು. ಇಷ್ಟಕ್ಕೆ ನಿಷ್ವ ತ್ವಷ್ಟಾರಾಗಬೇಕು” ಎಂದು ತೀಥಂಕರರು ಈಕೆಗೆ ತಿಳಿಸಿದರು.

ಈಕೆಯು ತೀಥಂಕರರ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೆ ಧರ್ಮಘೋಪರ ಸ್ವಾಧಿಗೆ ಬಂದು ಇವರ ಮೇಲೆ ಕಂಪಾದ ತಂಪಾದ ಸೀರನ್ನು ಬಿಮುಕಿಸಿ ತಂಗಾಳಿಯನ್ನು ಬಿಳಿಸಿದ್ದಾರು. ಹೋಗಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವಾಯಿತು. ಇವರು ಕುಕ್ಕಾಧ್ಯಾನವನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸಿದರು. ಧಾತಿಕರ್ಮಗಳು ಧ್ಯಾನವಾದವು. ಧರ್ಮಘೋಪರು ಜಿನ್ನೇಂದ್ರಾದರು. ಜತನಿಕಾರ್ಯ ಮನುರುಂದು ಬಂದು ಇವರನ್ನು

ಪ್ರಾಜಿಸಿದರು. ಆವೇಲೆ ಧರ್ಮಫೋನ್ ಜಿನೇಂದ್ರರು ಅಫಾಲಿಕರ್ಮಾಗೆಳನ್ಹ್ಯಾ ದಹಿಸಿ ಕೈವಲ್ಯವನ್ನು ಪಡೆದರು.

ಇತ್ತು ಧರ್ಮಕೀರ್ತಿಗಳು ದನದ ಹಿಟ್ಟಿಯಿದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಈ ಹಿಟ್ಟಿಯೂ ಸ್ಥಳಾಂತರವಾಗಿ ದೂರವೇಗಿದ್ದು. ಇವರಿಗೆ ನಿರಾಕೀ ಯಾರಿಯತ್ತು. ಹಸಿವು ನೀರಡಿಕೆಯಿಂದ ಇವರು ಕಂಗಳಾದರು. ಇವರು ಅಶುಭ ಪರಿಣಾಮಿಗಳಾದರು. ಗಂಗಾದೇವತೆಯು ಇವರ ಬಳಗೂ ಬಂದು ಇವರಲ್ಲಿ ಶುಭಪರಿಣಾಮವು ಮುಹಿಸಲು ಕ್ರಿಯೆತ್ತಿಸಿ ವಿಫಲಾದಳು. ಕೊನೆಗೆ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಹೂಽವನಿದೇಹಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಸೀಮಂದರ ತೀಥಂಕರರನ್ನು ಕಂಡು ಮೂನಿಗಳಿಗೆ ಶುಭಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಉಟ್ಟಮಾಡುವ ಬಗೆಯನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿದಳು.

“ಧರ್ಮಕೀರ್ತಿಗಳು ಅಸನ್ಯ ಭವ್ಯರು. ಇವರು ಮೂರನೆಯ ಭವದಲ್ಲಿ ಕೈವಲ್ಯವನ್ನು ಪಡೆಯುವರು. ಈ ಮಾತನ್ನು ಸೀಮಂಧರ ಸ್ತುತಿಗಳು ಹೇಳದರೆಂದು ಸೀವು ಹೋಗಿ ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿ. ಆಗ ಅವರ ಅಶುಭಪರಿಣಾಮ ತೊಲಗುವುದು. ಅವರು ಸಮಾಧಿ ಪಡೆಯುವರು” ಎಂದು ತೀಥಂಕರರು ಅದೇತ ಕೊಟ್ಟಿರು. ಗಂಗಾದೇವಿಯು ಬೇಗಬೇಗನೆ ಬಂದು ಧರ್ಮಫೋನ್ ರನ್ನು ಕಂಡು

“ಭಟ್ಟಾರ, ಸೀವು ಈ ಭವದಿಂದ ಹಿಡಿದು ಮೂರನೆಯ ಭವದಲ್ಲಿ ಕರ್ಮಕ್ಕೆಯು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಜಿನೇಂದ್ರರಾಗಿ ಆವೇಲೆ ಕೈವಲ್ಯವನ್ನು ಪಡೆಯುವರಿ ಎಂದು ಸೀಮಂದರ ತೀಥಂಕರರು ಹೇಳಿದರು” ಎಂಬುದಾಗಿ ಈಕೆ ತಿಳಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಧರ್ಮಕೀರ್ತಿಗಳು ಅಶುಭಪರಿಣಾಮವನ್ನು ತೊರೆದರು.

“ನಾನು ಮಾಡಬಾರದನ್ನು ಮಾಡಿದೆ. ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ನನ್ನನನ್ನು ಉನ್ನತಿಗೆ ಯಾನ್ವಾಗಿ ಮಾಡಿತು” ಎಂದು ಇವರು ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪಗೊಂಡು ಮಾಮ್ಯಲ ಮರುಗಿದರು. ತಮ್ಮನ್ನು ತಾನೇ ಹೇಯಕ್ಕೆ ಕೂಪಿಗಿ ನಿಂದಿಸಿಕೊಂಡರು. ಶ್ರೀಮಂದರ ಸ್ತುತಿಯನ್ನು ಸ್ತುತಿಸುತ್ತು. ಅಶುಭಪರಿಣಾಮವನ್ನು ತೊರೆದರು. ಶುಭಶುಧಿ ಪರಿಣಾಮಿಗಳಾಗಿ ರಶ್ವತ್ತರೆಯೆನನ್ನೂ ರಾಧಿಸಿ ಸಮಾಧಿಮರಣ ಪಡೆದರು. ಹೆದಿನಾರನೆಯ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಇಪ್ಪತ್ತಿರಡು ಸಾಗರ ಕಾಲ ಆಯಸ್ಸನ್ನು ಪಡೆದು ಅಚ್ಚುತೇಂದ್ರಿಸಿದರು.

(ರತ್ನ ಕರನ್ ‘ಧರ್ಮಕೀರ್ತಿ ವೈಭವ’ವನ್ನು ಮತ್ತು ದೊಡನೆ ಸಂಪಾದಿಸಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿ ಶ್ರವಣಕರಿಗೆ 1967ರ ಕ್ರಮಾಂಕದ ಮಹಾಮಂಸ್ತಕಾಭಿಪ್ರೇಕೆ ದಲ್ಲಿ 12 ರೂ. ಗೆ ಒಂದು ಪ್ರತಿ ಕೊಟ್ಟಿಂಫ್ ಜಿ. ಬ್ರಹ್ಮಸ್ವಾದ ನಾನು ವಡ್ಡ ರಾಧನೆಯ 4ನೆಯ ಕಥೆಯಾದ ಧರ್ಮಫೋನ್ ಭಟ್ಟವರರ ಕಥೆಯನ್ನು ಶ್ರೀಸಾಮಾನ್ಯರಿಗಾಗಿ ತಿಳಿಸ್ತುಡೆದಲ್ಲಿ ಭಾವಾನುವಾದ ಮಾಡಿರುವೆನು 22-4-1995).

ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಭರತಕ್ಕೆ ದಲ್ಲಿ ಅಂಗದೇಶವಿದ್ದಿತು. ಇದರ ರಾಜಧಾನೀ ಚಂಪಾನಗರ. ಸಿಂಹರಥನು ಇಲ್ಲಿ ರಾಜನಾಗಿದ್ದನು. ಇವನು ಅಧಿಗನು ಸಮೃದ್ಧಿ ದೃಷ್ಟಿಯಾಗಿದೆನು. ಮಂಗಳಾಂತರ ದೇಕದ ಇಳಾವಪ್ರಾಣದಲ್ಲಿ ಜತ ಶತ್ರು ರಾಜನಾಗಿದ್ದನು. ಇವನೂ ಅಧಿಗನುಸಮೃದ್ಧಿ ದೃಷ್ಟಿ ಶ್ರವಣಕ. ಇವನ ರಾಜೀ ಇಳಾನುಹಾದೇನಿ. ಅರಸನ ದಾದಿ ವಿನಯವನುತ್ತಿ.

ನಂದಿಕ್ಕೆರ ಪರ್ವ ಬಂದಾಗ ಈ ಮೂರು ಜನ ಮಾಂಡಲಿಕರೂ ತಂತವನ್ನು ರಾಜಧಾನಿಯಲ್ಲಿ ಎಂಟು ದಿವಸವೂ ಜಿನಪ್ರಾಜೆಯನ್ನು ವಿಜ್ಞಂಭಳಿ ಯಿಂದ ಆಚರಿಸಲು ಹಾತೊರೆದರು. ಜಿತಕಶ್ತವಿನ ದಾದಿಯಾದ ವಿನಯ ಮತ್ತೆಯು ಕುಂಭಾಗಿದ್ದಳು. ಇವಳ ಹಲ್ಲಾಗಳು ಸಂದಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದವು. ಕಾರಣಿಯಾದ ಇವಳನ್ನು ಕಂಡವರೆಲ್ಲ ಅಸಹ್ಯಪಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಇವಳನ್ನು ಕಂಡವರು ಹೆಡರುತ್ತಿದ್ದರು. ಇವಳನ್ನು ಕಂಡವರು ನಾಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಇವಳು ಜಿತಕಶ್ತವಿನೊಡನೆ ಜಿನಮಹಿಮೆ ನೊಡಲು ಹೊರಟಿಳು. “ಅಮ್ಮೆ, ಸೀವು ಜಿನಪ್ರಾಜೆಗೆ ಬರಬೇಡಿ, ಸಿಮ್ಮನ್ನು ಕಂಡು ಅಲ್ಲಿ ಉಳಿದವರು ಆಸಹ್ಯ ಪಡುವರು. ಸೀವು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದು ಬಿಡಿ” ಎಂದು ಆಕೆಯನ್ನು ತೊರೆದು ರಾಜನು ಸಹಸ್ರಕೂಟ ಜಿನಾಲಯಕ್ಕೆ ಜಿನಪ್ರಾಜೆ ಮಾಡಲು ಬಂದನು.

ಇತ್ತು ದಾದಿಯು ತನ್ನ ಮಗು (ರಾಜ) ಮಾಡುವ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಕಾಲುವ ಭಾಗ್ಯವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡು ಬರಲಿಲ್ಲವೆಂದುಕೊಂಡು ತನ್ನನ್ನು ತಾನೇ ನಿಂದಿಸಿಕೊಂಡಳು. ಎಂಟು ದಿನಪ್ರಾ ಇವಳು ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಜನನಿಗೆ ಅಭಿನೇಕ ಮಾಡಿದಳು, ಪೂಜಿಸಿದಳು. ಎಂಟು ದಿನಪ್ರಾ ಉಪವಾಸ ಮಾಡಿದಳು. ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ದೇವರಿಗೆ ಅಡ್ಡಬಿದ್ದ ಳು. ರಾಜನು ಈಕೆಯನ್ನು ಕರಸಿ ಕೊಂಡು “ಅಮಾತ್ಮಾ, ನಿವೃ ಏಕ ಸೇರಿಗಿರುವರಿ?” ಎಂದು ಮರುಕಗೊಂಡನು.

“ಮಗನೇ, ನಾನು ಎಂಟು ದಿವಸ ಉಪವಾಸವಿದ್ದು ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವ ದೇವರಿಗೆ ಅಭಿನೇಕವನ್ನೂ, ಪೂಜೆಯನ್ನೂ ಮಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನು” ಎಂದು ದಾದಿ ತಿಳಿಸಿದಳು. ಈ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ರಾಜನು ತುಂಬ ಸಂತೋಷಗೊಂಡರೂ ಇವಳು ಬಡವಾದುದಕ್ಕೆ ಮರುಗಿ “ತಾಯಿ, ನಿಮ್ಮನ್ನು ವೇಚಿಸುವೆನು. ನಿಮಗೆ ಬೇಕಾದ ವರ ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳಿ” ಎಂದು ಸುಸ್ತಿತನಾಗಿ ಹೇಳಿದನು.

“ಮಗನೇ, ನನ್ನ ಮೇಲೆ ನಿನಗೆ ಅಕ್ಕರೆಯಿರುವುದೇ ನಿಜವಾದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಎಂಟು ದಿನ ಜನೇಂದ್ರಿನಿಗೆ ಮಹಾಪೂಜೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಸು” ಎಂದು ತನ್ನ ಹೆಬ್ಬಿಯಕೆಯನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟಳು. ಅರಣನು ತನ್ನ ದಾದಿಗೋಸ್ಥರ ಮತ್ತೆ ಎಂಟು ದಿವಸ ವೈಭವಯುತವಾಗಿ ಜನಪೂಜೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಸಿದನು. ಇತ್ತು ದಾದಿಯು ತನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಜನಪೂಜಾ ಸಂಭ್ರಮದಲ್ಲಿ ಉಂಟಿವನ್ನೂ ಮಾಡಿದೆ ಮತ್ತೆ ಎಂಟು ದಿನ ಉಪವಾಸವಿದ್ದಳು. ಸಾರಿಯು ದಿವಸ ಇವಳ ಆಯೋಸವನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಂದಂತ ಪರವತದ ಪದ್ಧಸರೋವರ ವಾಸಿಯಾದ ಶ್ರೀಯಾದೇವತೆಯು ತನ್ನ ಪರಿವಾರದೂಡನೆ ವಿಮಾನವನ್ನೇ ರಿ ಮಹಾವಿಭೂತಿಯಿಂದ ಆಗಮಿಸಿದಳು. ಬಂಗಾರದ ಹೀತದಲ್ಲಿ ಕೂರಿಸಿ ಸಂಗಂ ಧೀರ್ಜಿಕ ತುಂಬಿದ ಬಂಗಾರದ ಕಲಕಗಳಿಂದ ಶ್ರೀಯಾದೇವಿಯು ವಿನಯ ಮತಿಗೆ (ದಾದಿಗೆ) ಅಭಿನೇಕವನ್ನು ಮಾಡಿದಳು; ನಮೇರು, ಮಂದಾರ, ಸಂತಾನಕ, ಖಾರಿಜಾತ ಕುಸುಮ ವೃಷಿಯನ್ನು ಮಾಡಿದಳು; ದಾದಿಯ ನೇಲೆ ತಂಪಾದ ಕಂಪಾದ ಗಾಳಿ ಬೀಸಿ ಶ್ರೀಯಾದೇವಿ ತನ್ನ ನಿವಾಸಕ್ಕೆ ಹೋದಳು.

ಇತ್ತು ವಿನಯವುತ್ತಿಯು ಶ್ರೀಯಾದೇವಿಯ ವೈಭವವನ್ನು ಕಂಡು ಮರುಳಾಗಿ ತನಗೂ ಇಂಥ ವೈಭವ ದೊರೆಯಲಿ ಎಂಬ ಹೆಬ್ಬಿಯಕೆಯನ್ನು ಮೆಲುಕುಹಾಕಿದಳು. ಕೆಲದಿನ ಕಳಿದವನೇಲೇ ಸತ್ತೆ ಜಂಬೂದ್ವಿಪದ್ಹಿಮ ವಂತ ಪರವತದ ಪದ್ಧಸರೋವರದಲ್ಲಿ ಇವಳು ಶ್ರೀಯಾದೇವಿಯಾಗಿ ಜನಿಸಿದಳು. ಇವಳು ಇಳಾಂಟಪ್ಪಣಿದ ಜನರಿಗೆ ರಾತ್ರಿ ಕನಂಪು ಬೀಳಿಸಿ “ನಾನು ಶ್ರೀಯಾದೇವಿಯಾಗಿರುವೆನು. ನಾನು ನಿಮ್ಮ ನಗರಕ್ಕೆ ಬಂದಿರುವೆನು. ನಿಮ್ಮ ನನಗಾಗಿ ದೇಗುಲ ಕಟ್ಟಿ ಅಲ್ಲಿ ನನ್ನ ನ್ನು ಸಾಫಿಸಿ ಪೂಜಿಸಬೇಕು. ನನ್ನ ನ್ನು ಓಳ್ಳೆಸಬೇಕು. ನಿಮ್ಮ ಆತ್ಮೋತ್ತರಗಳನ್ನು ನಾನು ಪೂರ್ವೀಸುವೆನು” ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಉರಿನ ಜನ ಈಕೆಗಾಗಿ ದೇಗುಲ ಕಟ್ಟಿಸಿದರು. ಶ್ರೀಯಾದೇವಿಯ ಪ್ರತಿನೆಯನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಸಾಫಿಸಿದರು. ಪೂಜಿಸುತ್ತಾ ದೇವಿಯನ್ನು ಇವರು ಓಳ್ಳೆಸಿದರು. ಇಳಾಮಹಾದೇವಿಯು ಹನ್ನೆರಡು ವರುಷಕಾಲ ಸಂತಾನಾ ವೇಷ್ಯೆಯಿಂದ ಶ್ರೀಯಾದೇವಿಯನ್ನು ಎಡಿಬಿಡೆ ಪೂಜಿಸಿದಳು, ಪ್ರತಿಧಿಸಿದಳು. ಈಕೆಯ ಮುಂದೆ ಹಾಡಿದಳು, ನತಿಂಧಿಸಿದಳು.

ಶ್ರೀಯಾದೇವಿಯು ಪೂರ್ವವಿದೇಹಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಸ್ವಯಂಪ್ರಭ ಶೀಥಂ ಕರರನ್ನು ಕಂಡು ಎರಗಿದಳು. ಅಡ್ಡಬಿಡಳು. “ಭಟ್ಟಾರಾ, ಇಳಾಮಹಾದೇವಿಗೆ ಮಹ್ಮಾಗುವುನೇ?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಳು.

“ಸ್ವಗ್ರದಿಂದ ಚುರ್ಯತನಾಗಿ ಒಬ್ಬ ದೇವ ಇಳಾಮಹಾದೇವಿಯ ಪುತ್ರನಾಗುವನು” ಎಂದು ಶೀಥಂಕರರು ಆಶ್ವಾಸನೆ ನೀಡಿದರು. ಶ್ರೀಯಾದೇವಿಯು ಶೀಥಂಕರರಿಗೆ ನವಸ್ವರ್ಂಜಿ ಇಳಾಂಟಪ್ಪಣಿಕ್ಕೆ ಬಂದಳು. ಇಳಾಮಹಾದೇವಿಯ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಈಕೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡು “ಇಳಾಮಹಾದೇವಿ, ನನ್ನ ಕೃಪೆಯಿಂದ ನಿನಗೆ ಪುತ್ರರತ್ನ ದೊರೆಯುವುದು. ಸೌಧವರ್ಣಕಲ್ಪದ ಮೇಘ ಮಾಲ ನಿಮಾನದಿಂದ ಪಂಧರಮಾನಸಿನಂಬ ದೇವನು ಚುರ್ಯತನಾಗಿ ನಿನಗೆ ಪುತ್ರನಾಗುವನು” ಎಂದು ಶ್ರೀಯಾದೇವಿ ಹೇಳಿದಳು. ಕೆಲವು ದಿವಸ ಕಳೆಯಿತು. ಇಳಾಮಹಾದೇವಿ ತುಂಬ ಸಂತೋಷಗೊಂಡಳು. ಇವಳು ಗಭೀಡೆಯಾಗಿ ಒಂಭತ್ತು ಶಿಂಗಳು ಕಳಿದಾಗ ಪುತ್ರರತ್ನವನ್ನು ಪಡೆದಳು. ಶ್ರೀಯಾದೇವತೆಯು ಅನುಗ್ರಹಕೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ನಿಮಗುವಿಗೆ ಸರಿದಿಣ್ಣನೆಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟಿರು.

ಸಿರಿದಿಣ್ಣನು ಶುಕ್ಲಪಕ್ಷದ ಚಂದ್ರನೆಂತೆ ಬೆಳೆದನು. ಸೆವರುಗಳನ್ನು ನಾಡನು. ಸರ್ವಕಲಾಕಾಶಲನಾದನು. ಸಾಕ್ಷೇತಪುರದ ಅರಸನಾದ ಸುವಾಂತ ಸಿಗೆ ಸುವಾತಿಯೆಂಬ ಮಗಳಿದ್ದಳು. ಇವಳ ಸ್ತುಯಂವರಕ್ಕೆ ರಾಜಭೂತ ರೈಲ್ರೋಡ ಸೀರಿದರು. ಸುವಾಂತನು ಸಿರಿದಿಣ್ಣನಿಗೂ ಅಹ್ಮಾನಕೊಟ್ಟು ಕರೀಸಿ ಕೊಂಡನು. ಸುವಾತಿಯು ಎಲ್ಲಾ ರಾಜಪುತ್ರರನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿ ಸಿರಿದಿಣ್ಣನಿಗೆ ನಾಲೆ ಹಾಕಿದಳು. ಮುದುವೆಯಾಯಿತು. ಕೆಲವು ದಿನಸ ದಂಪತ್ತಿಗಳು ಸುಖವಾಗಿದ್ದರು. ಸಿರಿದಿಣ್ಣನು ಇಳಾಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋರಿಟ್ಟನು. ಸುವಾಂತನು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಬಳುವಳಿಕೊಟ್ಟು ಸುವಾತಿಯನ್ನು ಆಳಿಯನ್ನೊಡನೆ ಕಳುಹಿಸುವಾಗ ವಾಚಾಳಿಯಾದ ಒಂದು ಗೀರೆಯನ್ನೂ ಕಳುಹಿಕೊಟ್ಟು. ಕೆಲವು ದಿನ ಪ್ರಯಾಣ ನಾಡಿ ಇವರು ಇಳಾಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಬಂದರು.

ಒಂದು ದಿನ ಸಿರಿದಿಣ್ಣನು ಸುವಾತಿಯೊಡನೆ ಚದುರಂಗವಾಡಲು ಕುಳಿತನು. ಗೀರೆಯನ್ನು ಮಧ್ಯಸ್ಥನಾನ್ಯಾಗಿ ನಾಡಿಕೊಂಡರು. ಆರಸಿಯು ಅರಷನನ್ನು ಗೆದ್ದಾಗ ಗೀರೆಯು ಬೆಲಿದಲ್ಲಿ ಏರಿದು ಗೆರೆ ಎಳೆಯಿತ್ತು. ಬಂದಿತು. ಆದೇ ಸಿರಿದಿಣ್ಣ ಗೆದ್ದಾಗ ಗೀರೆಯು ಒಂದೇ ಗೆರಿಯನ್ನು ಎಳೆಯಿತು. ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಅರಷನು ಅರಸಿಯನ್ನು ಗೆದ್ದಾಗ ಗೀರೆಯು ಏರಿದು ಗೆರಿಗಳನ್ನೂ ಅಳಿಸಿ ಹಾಕಿತು. ರಾಜನು ಇದನ್ನು ಕಂಡು ಕೂಸಿತನಾಗಿ ಗೀರೆಯು ಕೊರಳನ್ನು ಮುಕ್ಕಿದನು. ಗೀರೆ ಶತ್ರುಹೋಯಿತು. ಇದು ವ್ಯಂತರದೇವನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿತು.

ಒಮ್ಮೆ ಸಿರಿದಿಣ್ಣ ಮತ್ತು ಸುವಾತಿಯರು ಮಂಡಿಯು ಮೇಲೆ ನೀಡುತ್ತ ಅತ್ಯ ಇತ್ತೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು (ದಿಕಾನಲೋಕನ). ಸಹಸ್ರಕಾಂಟದಂತೆ ತೊಳಗುತ್ತಿದ್ದ ಮುಗಿಲನ್ನು ಕಂಡು ಸಿರಿದಿಣ್ಣನು ಇಂಥ ಒಂದು ಜಿನಾಲಯ ವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸುವೆನೆಂದು ಸಂಕಲ್ಪ ತೊಟ್ಟಿ ಮೇಘವಾಲಿಯ ಅಂಡಕಿಂದ ವನ್ನು ಒಂದು ಹೆಲಗೆಯ ಮೇಲೆ ಚಿತ್ರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತು ಮತ್ತೆ ನೋಡಿದಾಗ ಮೇಘವನ್ನು ಬಯಲಾಯಿತು. ಇದೇ ನೇರಾಗ್ರಹಕ್ಕೆ ನೇವಾಯಿತು. ತಾಯಿಯನ್ನೂ, ತಂಡಿಯನ್ನೂ, ನೆಂಟಿರಿಪ್ಪರನ್ನೂ ಇವನು ತೃಜಿಸಿದನು. ನೈತ್ಯಲ್ಕಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು (ರಾಗದ್ವೇಷ ತೊರೆದು) ಬಾಹ್ಮಾಭ್ಯಂತರ ಪರಿಗ್ರಹಗಳನ್ನು ಬಿಸಿಟ್ಟು ಇವರು ವರಧಮಾ ಭಟ್ಟಾರರ ಸನ್ನಿಧಿಯಲ್ಲಿ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡರು. ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷ ಗುರುಗಳ ಜ್ಞಾತೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ದ್ವಾದಶಾಂಗ ಚತುರ್ಥ

ಪ್ರೌರ್ವ ಕಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿದರು. ಗುರುಗಳ ಮನಸ್ವಾಲಿಸಿ ಇವರು ಏಕವಿಕಾರಿಗಳಾದರು. ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ವಿದೆಹಿಕೊಂಡು ನಾಭಿನಾಸದಲ್ಲಿ ಇಳಾಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಸಿರಿದಿಣ್ಣ ಭಟ್ಟಾರರು ಅಗಮಿಸಿದರು. ಉಂರ ಹೊರಗಿನ ಉದ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ರಾತ್ರಿ ಹೆತ್ತೆ ಇವರು ಪ್ರತಿಮಾಯೋಗದಲ್ಲಿ ನಿಂತರು.

ಹಿಂದೆ ಇವರ ಕೈಯಿಂದ ಸತ್ತೆ ಗಿಳಿಯು ವ್ಯಂತರದೇವನಾಗಿದ್ದಿತು. “ನನ್ನನ್ನು ಕಾರಣವಿಲ್ಲದೆ ಇವನು ಕೊಂಡು ಹಾಕಿದನು” ಎಂದು ವ್ಯಾತರದೇವ ಜ್ಞಾನಿಸಿಕೊಂಡು ಕುಸಿತನಾಗಿ ಬಿರುಗಾಳಿಯಾಗಿ ಬೀಸಿದನು. ತೀತ ಚಂದಮಾರುತವಾಗಿ ಹಬ್ಬಿದನು. ಮುನಿಗಳ ಮೇಲೆ ಜಲಪಾತ ಹರಿಸಿದನು. ಎದೆಬಿಡದೆ ನಾಲ್ಕು ಜಾವ ಇವನು ಮುನಿಗಳಿಗೆ ಫೋರಿವಾದ ಉಪಸರ್ಗ ಮಾಡಿದನು. ಭಟ್ಟಾರರು ಇದು ದೇವೇಶಸರ್ಗವೆಂದು ಗ್ರಹಿಸಿ “ನಾನು ವಿಶ್ವದ ಎಲ್ಲ ಜೀವಿಗಳಲ್ಲಿ ನಾನು ಕ್ಷಮೆಯಾಡಿಸಬೇಕು ಎಲ್ಲ ಜೀವಿಗಳಲ್ಲಿ ನಾನು ಕ್ಷಮೆಯಾಡಿಸಬೇನು. ನಾನು ವಿಶ್ವವ್ಯಾತಿಯನ್ನು ಧರಿಸಿರುವೇನು. ನನ್ನಲ್ಲಿ ಯಾವ ಹಗೆತನವೂ ಉಳಿದಿಲ್ಲ. ನಾನು ಸಿತರಂಗಿಯಾಗಿರುವೇನು. ನನ್ನ ಆತ್ಮವನ್ನು ಯಾರೂ ಕತ್ತಲಿಸಲಾರರು. ನಾನು ಜ್ಞಾನಿ. ನಾನು ಅನಾದಿ. ನಾನು ಸಿರಂಜನ. ದುಃಖಗಳಿಗೆ ತೋರುಮಾನೆಯಾದ ಈ ದೇಹವನ್ನು ನಾನು ತೊರೆಯುವೇನು. ಇದು ಬಿಂಡಿತ” ಎಂದು ಸಿರಿದಿಣ್ಣ ಭಟ್ಟಾರರು ಸಮರಾಭಾವವನ್ನು ಭಾವಿಸಿದರು. ಶುಕ್ಲಾಭ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ತನ್ನಯರಾಗಿ ಅಷ್ಟಕಮುಗಳನ್ನೂ ಮ್ರುಂಷನಾಡಿ ಕ್ಷೇತ್ರಲ್ಯವನ್ನು ಪಡೆದರು.

(ಭಗವಾನ್ ಕುಂದಕುಂದರ ‘ಪಂಚಾಂತ್ರಿಕಾಯ, ಪ್ರವಚನಸಾರ ಮತ್ತು ಸೆವಾಯಸಾರ’ಗಳಿಗೆ ಕನ್ನಡದ ವಾಖ್ಯಾನವನ್ನು ರಚಿಸಿದ ಜಿ. ಬ್ರಹ್ಮಪ್ರಸಾದ ನಾನು ವದ್ದಾರಾಧನೆಯ ೨ನೇಯ ಕಥೆಯಾದ ಸಿರಿದಿಣ್ಣ ಭಟ್ಟಾರರ ಕಥೆಯನ್ನು ಶ್ರೀಸಾಮಾನ್ಯರಿಗಾಗಿ ತಿಳಿಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಭಾವಾನುವಾದ ನಾಬಿರುವೇನು 23-4-1995).

వృషభసేన భట్టురర కథ

కరెదుకోండు బందు అవన ఆయాస పరికారవాగువంతే దివ్యవాడ ఉటపన్న కొట్టిను.

రాజన హజ్జ గురుతన్న నోఇచోండు రాజన స్వేనికరు కుడుకుత్తు బందు అరసను ఇల్లిగి బందనే ఎందు ఉలరల్లి విచారిసి దరు. కొనేగి ఇవరు రాజనన్న దుడుకి అవన శాలిగి బిడ్డరు. జీయా మహాప్రశాదవేందరు. గోడను ఇదన్న గమనిసి బందిరు వను రాజనేందు తలదు జేన్నాగి సత్కరిసిదను. రాజనన్న గౌరవి దను. అరసను తన్న హగ్గ డెగళన్న బిట్టు వేళ్లన్న బేడిదను. గోడ తన్న మగళన్న కొట్టిను. అవణ్ణే రాజను పట్టవ రాణి వాడి కోండను.

పత్తియన్న రాజను కరెదుకోండు తన్న అంతస్థురదల్లి ఒళ్లీయ మనేయన్న ఇవగి కొట్టి అదరల్లిసిదను. ఇవళు బుదాగినింద రాజను ఎల్లా రాణియరన్న మంతు ఇవళల్లీ అనురక్తసాదను. జినదత్తియెడనే బహుకాల హాయాగిదను. ఒందు దివశ కాదాని యోందు తన్న బభగదొడనే బందు బెడ్డన్న మొక్కితు. ఆగ బహళ కోలాబలవాగి సుద్ద రాజసిగి ముట్టితు. ఇవను తనసరవాగి మొరట్టు కాదానేయన్న కట్టి సలు తిడ్డ ద బఱ బందను. ఆలంకార నూడికోండిడ జినదత్తియు రాజను తన్నన్న ఒంటియాగి బిట్టు ఎల్లో యోగిరువనేందు తలిదు కొగాడిదళు. రాజను ఇవళన్న జొతయల్లి కరెదొయ్యదే ఇరువుదన్న కేళ ఉళిద రాణియిగి సంతోషవాయితు. “ఇన్న రాజను సరదియంతే నన్నెడై బందు సుఖపడిసువను” ఎందు ఆవరు మాతాడికోండుదన్న జినదత్తే కేళికోండు కుసితలాగి ఇన్న రాజనన్న నేళ్లీ ప్రయోజనపిల్ల ఎందుకోండు తన్న మనేయన్న కొరెదు అవమనేయల్లీ ఇన్నేందు మనేగి యోగి సేరికోండళు.

రాజను ఆనేయన్న కట్టి జినదత్తియ మనేగి బందు ఆవళన్న కాణిద ఎల్లిరువళు ఎందు కేళదాగి “నీవు జొతయల్లి కరెదుకోండు

వృషభసేన భట్టురర కథ

జంబువ్యుసద భరత క్షేత్రపల్లి అవంతి ఎంబ నాదివ్వితు. ఇదరు రాజధాని ఖుజ్జ యిని. ఇల్లి ప్రదేశ్యితను రాజనాగిద్దను. జొయీతి మాఫలేయు మహారాణియాగిద్దళు. ఇవరు సుఖవాగిరువాగ బందు దిన రాజను కాదానేయన్న హితియలు కశగిద ఆనేయ మేలీ కుళతు కాదిగి హోరటిను. దారియల్లి ఆనేగి సోక్కేరితు. ఇదు మేఘవరేతు కెండ కథ చిడితు. దట్టిధవియల్లి ఇదు ఓడుత్తిరువాగ ఓందు మంరద కోంబి ఆడ్డవాగి జాబిదితు. అరసను ఆ కోంబియన్న హితిదు నేతాదువాగి ఆనేయు ఇన్నేందు కథ చిడితు. రాజను మంరదండ ఇళిదు నాడె దారిగుంటవాగి ఆడవియన్న దాటికోండు బీండవేంబ గ్రామక్కే బందను. హత్తిరదల్లి ఒందు గద్దెయిద్దతు. గద్దెయ బఱ ఒందు బావియిద్దతు. బావియ దడదల్లి ఇవను కుళతు కోండను. హిస్తు, నీరికి, నజెద ఆయాస ముఖరా ముఖప్పురి గొండవు. ఇవను ఒసవల్లిదు బేండాదను.

ఆ లారిన గోడ జినవాదిక. గోడితి జినమంతి. ఇవరె మగళు జినదత్తే. ఇవళు రూపసియాగిద్దళు. ఇవళు నీరు తరలు బావిగి బందళు. రాజను ఇవళన్న కండు “కూడె, కుడియలు నీరు కాకు” ఎందు కేళిదను. ఇవన రూపక్కూ తేఱజ్జిగ్గా మరులాగి ఆవళు నీరన్న తందు కుడియలు ఎరిదళు. సురిదశ్వ ఇవను కుడియు త్రిద్దను. ఆశ నీరు సురియుపుదన్న నీలిసిదళు. రాజను ఆవళ ముఖవన్న కండు నగుతల్లు “ఏశే కాడుత్తిరునే కాసే? కాడె సువునే నీరన్న జొయి” ఎందాగ ఆవళు ఇవను కుడియుపమ్మ నీరన్న ఎరెదు తన్న మనేగి బందు “అప్పా, లార హోరిన బావి యల్లి ఒచ్చ మహాపురుస బందిరువను. ఆతనన్న మనేగి కరెదు కోండు బస్తు” ఎందు తన్న తందేగి తలినిదళు. గోడను రాజనన్న

ಹೊಗಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಅರಸಿ ಕೋಪಗೊಂಡು ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಚ್ಯಾ ನೃತವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ತಪಸ್ಸಿನಿಯಾಗಿ ಬೇರೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವಳು” ಎಂದು ಕಾನಲಿನವನು ಹೇಳಿದನು. ಆ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಕುಸಿತನಾಗಿ “ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಈ ವ್ರತಗಿತ ನಡೆಯುವುದಿಳ್ಳ. ಅವಳನ್ನು ನಿರ್ಜನ ಪ್ರದೇಶವಾದ ಮನಾಂದಲ್ಲಿ ನೂಕಿ” ಎಂದು ಆಳುಗಳಿಗೆ ಕಟ್ಟಿಸುವೆನ್ನಾಡಿದನು. ಅವರು ಹೂಗೆ ಮಾಡುವೆವು ಎಂದು ರಾಣಿಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಒಂಭ್ರೇಕ್ತು ತಿಂಗಳ ಗಭೀಜಿಯನ್ನು ಕ್ರೂನೆದಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು “ತಾಯಿ ನಾವು ದೊಷಿಗಳೂ ಅಲ್ಲ, ಅಂತೆ ಪಾಸಿಗಳೂ ಅಲ್ಲ. ರಾಜನ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ನಾವು ಪಾಲಿಸಿರುವೆವು. ನಮ್ಮನ್ನು ಹೈಮುಸಿಬಿಡಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅವರು ಹೋರಿಟುಹೋದರು.

ಇತ್ತೆ ರಾಜನು ಅಂದು ರಾತ್ರಿ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಬಿಳಿ ಹೋರಿಯನ್ನು ಕಂಡನು. ಬೆಳಗಾದ ಮೇಲೆ ಸಿಂಹಾಸನದಲ್ಲಿ ಕುಳತು ತಾನು ಕಂಡ ಕನಸನ್ನು ಮಂತ್ರಿಗೆ ಪಿರಾಸಿದನು. “ದೇವಾ, ಇಂದು ತನುಗೆ ಪುತ್ರಲಾಭವಾಗುವುದು” ಎಂದು ಮಂತ್ರಿಯು ತಿಳಿಸಿದನು.

“ನನ್ನ ರಾಜೆಯರಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೆ ಗಂಡು ಕೂಡಾಗಿದೆ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಬಸ್ತಿ” ಎಂದು ರಾಜನು ದ್ವಾರಾಲಕರಿಗೆ ಆಜ್ಞಾ ಮಿಸಿದನು.

ಅವರು ರಾಣಿವಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಕಂಡ ಕಂಡ ರಾಣಿಯನ್ನು “ನಿಮಗೆ ಪುತ್ರಲಾಭವಾಯಿತೆ?” ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಾ ಬಂದರು.

“ರಾಜನ ಮುಖವನ್ನೇ ನಾವು ಕಾಣೆವು. ಸರದಿ ತಪ್ಪಿ ಎಷ್ಟೋ ಕಾಲ ವಾಯಿತು. ಹೀಗಿರುವಾಗ ನಾವು ಬಸುರಿಯಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವೇ? ಮಾಗನನ್ನು ಹೇರಲು ಸಾಧ್ಯವೇ?” ಎಂದು ಎಲ್ಲ ರಾಣಿಯರೂ ಒಕ್ಕೊಂದಲಲ್ಲಿ ಹೇಳಿ “ಆ ಸೌಭಾಗ್ಯವಂತೆಯನ್ನೂ, ಮಾರ್ಗವಂತೆಯನ್ನೂ ಹುಡುಕಿ” ಎಂದು ವ್ಯಂಗ್ಯವಾಗಿ ಸುಡಿದರು. ಸೇವಕರು ಸೇರಿವಾಗಿ ಕ್ರೂನಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಆ ಹೇಳಿಗೆ ಜಿನದತ್ತಿಯು ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಹೆಡೆದಿದ್ದಾರು. ಸೇವಕರು ಈ ಸುವಿಧೆಯನ್ನು ರಾಜನಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿಸಿದರು. “ಮಾರ್ಗವನ್ನೂ, ಬಾಣಾತಿಯನ್ನೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಸ್ತಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಜಿನದತ್ತಿಯನ್ನು ಕರೆಸಿಕೊಂಡು ಮಂತ್ರ ಹಿಂದಿನ ವ್ಯಾಖ್ಯನೆಯಲ್ಲಿಸಿದನು. ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಖ್ಯನನ್ನು ಕಂಡುದರಿಂದ ಮಾರ್ಗವಿಗೆ ವ್ಯಾಖ್ಯ

ಸೇನನೆಂದು ಹೇಳಿಟ್ಟು ರಾಣಿಗೆ ಮಾನಸನ್ನಾಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಸುಖ ವಾಗಿಸಿದನು.

ವ್ಯಾಖ್ಯನೆನಿಗೆ ಎಂಟು ವರ್ಣವಾಯಿತು. ಆ ಹೇಳಿಗೆ ಪ್ರದೇಶಿಕನಿಗೆ ವ್ಯಾಖ್ಯಾಪಂಬಾಯಿತು. ಮಾಗನನ್ನು ಕರೆದು “ಮಾನಸೇ ನಿನಗೆ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಬಿಷ್ಟುಸುವೆನು” ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದನು. “ಅಪ್ಪಾ, ನಿನು ನನಗೆ ಲೋಕಿಕ ರಾಜ್ಯ ಕೊಡುವಿರೋ ಅಥವಾ ಹೋಕ್ಕೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕೊಡುವಿರೋ?” ಎಂದು ಮಾಗನು ಕೇಳಿದನು.

“ಮಾನಸೇ, ನಿನಗೆ ಲೋಕಿಕ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕೊಡುವೆನೆ.”

“ತಂದೆಯೇ ಲೋಕಿಕ ರಾಜ್ಯವೆಂದರೇನು? ಹೋಕ್ಕೆ ರಾಜ್ಯವೆಂದರೇನು?”

“ಮಾನಸೇ, ಹೋಕ್ಕೆ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಮುನಿಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಕೊಡಬೇಕು.”

“ಅಪ್ಪಾ, ನನಗೆ ಲೋಕಿಕ ಸಾಮಾಜಿಕ ಬೇಕಿಲ್ಲ, ಕೊಡುವುದಾದರೆ ಹೋಕ್ಕೆ ರಾಜ್ಯವನ್ನೇ ಕೊಡಿ.”

“ಮಾನಸೇ, ನಿನಿನ್ನೂ ಚೆಕ್ಕುವನು. ನೀನು ಯಾವಕನಾಗಿ ರಾಜ್ಯವಾಳಬೇಕು. ಲೋಕಿಕ ಸುಖವನ್ನು ನೀನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅನುಭವಿಸಿ ಅನುಂತರ ಬೇಕಾದರೆ ನೀನೂ ತಪಸ್ಸಿಯಾಗಬಹುದಾ.”

“ಅಪ್ಪಾ, ಅಲ್ಲಿಯ ತನಕ ಬದುಕುವ ನಿಶ್ಚಯವೆಲ್ಲಿದೆ? ಮನುಷ್ಯನ ಬಾಳು ಗರಿಕೆಯು ಮೇಲಿಂ ಇಬ್ಬನಿಯಂತೆ, ಸಂಜೀವು ಮಾಗಿಲಿನಂತೆ, ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ಕಾಮನಬಿಲ್ಲಿನಂತೆ, ನೀರಿನ ನೊರೆಯಂತೆ ಸ್ವಾರ್ಪಂತು. ಮನು ಜರ ಯೋವನವೂ, ಸಂಪತ್ತೂ, ಬಾಳೂ ಅನಿತ್ಯವಾದುವು. ಭೋಗಾಕ್ಷರೇ ಆತೆ ಅಮಿಸಗಳು ಕಾಳಿ ಚ್ಚಿನಂತೆ ಹಬ್ಬಿವುವು. ಇವೆಲ್ಲ ದೇಹಿನ ಸನಿಹದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿವುವು. ನಾವು ಇಹವರ ಗತಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಧಾರ್ಮಿಕ ಮಾಡಬೇಕು. ಹೋಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಚೆಕ್ಕುದು ದೊಡ್ಡದು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತ್ವರಿಸಬೇಕು. ಭೋಗಾಕಾಂಕ್ಷೆಗೆ ಇಳ್ಳಿ ನೀರು ಕೊಟ್ಟು ಅನಾವಕ್ತಾರಾಗಬೇಕು. ಹೋಕ್ಕೆ ಚಿಂತನೆಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಮುಳುಗಬೇಕು. ಮನಸ್ಸನ್ನು ಮರುಳುಗೊಳಿಸುವ ವಿಷಯ ಸಂಖಗಳಲ್ಲವೂ ಅನುಭವಿಸಿದ್ದಾದ್ದರಿಂದ ಮೇಲೆ ಕಿಂಪಾಕಷ್ಟವನ್ನು ಕೊಂಡುಹಾಕುವೆವು. ಅದರಿಂದ ರಾಜ್ಯದ ಭೋಗ ನನಗೆ

ಬೇಡನೇ ಬೇಡ. ದೆಟ್ಟೀ, ಮುಪ್ಪು, ನಾನು ಇವುಗಳ ಕೊಟ್ಟಿಲೀಯಂದ ನಾನು ಪಾರಾಗಬೇಕು. ನಾನು ವೋತ್ತೆ ಸುಖವನ್ನೇ ಬಯಸುವೆನು” ಎಂದು ವ್ಯಷಭಸೇನನು ಖಚಿತಪಡಿಸಿದನು.

ರಾಜನು ಜೋತಿಮಾರಲೀಯ ಮಗನಾದ ಮನುಷಾಶನಿಗೆ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿದನು. ಪ್ರದೇಶೀತನೂ ವ್ಯಷಭಸೇನನೂ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿರಾಗಿ ಬಾಹ್ಯಾಧ್ಯಂತರ ಪರಿಗ್ರಹಗಳನ್ನು ತ್ವರಿಸಿ ಗುಣಧರಾಚಾರ್ಯರ ಬಳಿ ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಪಡೆದರು. ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷ ಇವರು ಗುರುಗಳ ಸನ್ಮಿಧಿಯಲ್ಲಿದ್ದರು. ಅಗಪುಗಳೇಲ್ಲವನ್ನೂ ಇವರು ಕಲಿತುಕೊಂಡರು. ವ್ಯಷಭಸೇನರು ಗುರುಗಳ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಪಡೆದು ಏಕ ವಿಹಾರಿಯಾದರು. ಇವರು ನತ್ಯದೇಶದ ಕೌಶಾಂಬಿಗೆ ಬಂದು ಸ್ವಿಹದಲ್ಲಿದ್ದ ಉದಯಾವತ ಪರ್ವತದ ಮೇಲೆ ನಾಲ್ಕು ತಿಂಗಳು ಬಿಸಿಲಲ್ಲಿ ನಿಂತು ತಪ ವೇಸಿದರು. ನೆಟ್ಟಿ ಕಂಬದಂತಿ ಇವರು ನಿಂತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಉರಿನ ಎಲ್ಲ ಶಾರ್ವವಕರೂ ಬಂದು ಇವರ ಸೇವೆ ಮಾಡಿದರು.

ಕೌಶಾಂಬಿಯಲ್ಲಿ ಬುದ್ಧ ಜನೇಂಬ ಒಬ್ಬ ಉಪಾಸಕನಿದ್ದನು. ಇವನು ವ್ಯಷಭಸೇನರ ನೇರೆ ಕತ್ತಿ ನುಸೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಇವರು ಅಹಾರಕ್ಕೆ ಹೋದಾಗ ಬುದ್ಧ ಜನು ಇವರು ತಪಸ್ಸಿಗೆ ನಿಲ್ಲಿತ್ತಿದ್ದ ಬಂಡೆಯ ನೇರೆ ಕೆಳಗೆ, ಸುತ್ತಾ ಮಾತ್ತಾ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಒಟ್ಟಿ ಬೆಂಕಿ ಹಾಕಿದನು. ಬಂಡೆಯು ಕಂಪಾಗಿ ನಿಗಿನಿಸಿತು; ಅನಂತರ ಕಂಡವನ್ನೇಲ್ಲ ಬಂದು ಕಡೆ ಮಂಗಲಿಗಿ ಸರಿಸಿ ಮಾಯಾದನು. ಭಟ್ಟಾರರು ಆಹಾರ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಹಿಂದಿರುಗಿದರು. ಕೆಂಪಗೆ ಕಾದಿದ್ದ ಬಂಡೆಯನ್ನು ಕಂಡು ತಮ್ಮ ಆಯಸ್ಸು ಮುಗಿಯಿತು ಎಂದುಕೊಂಡು ಮನಸಾರೆ ಚತುರ್ವಿಧಾಯಾರವನ್ನೂ, ದೇಹದ ನೇರಳ ಮೇರವನ್ನೂ ಇವರು ತೊರೆದು ಕೆಂಪಗೆ ಕಾದಿದ್ದ ಯೋಗಾರ್ಥಿನನ್ನೇರಿದರು. ಕಾಯೋತ್ತಗ್ರಾಮನ್ನಾಚರಿಸಿದರು. ಜೇಣ್ಣ ಮಾಸದ ಬಿಸಿಲೂ ಧಗ ಧಗಿಸಿತು! ಬಂಡೆಯೂ ಧಗಧಗಿಸಿತು! ತಣ್ಣೀರಲ್ಲಿ ನಿಂತವರಂತಿ ಭಾವಿಸುತ್ತಾ ಸುತ್ತುಮುತ್ತು ಕಿಚ್ಚನ್ನು ಸಹಿಸುತ್ತಾ ಕುಕ್ಕಳಧಾರ್ಯನದಲ್ಲಿ ತನ್ನಿಯರಾಗಿ ಎಂಟು ಕರ್ಮಾಗಳನ್ನೂ ದಹಿಸಿ ವ್ಯಷಭಸೇನರು ಕೈವಲ್ಯವನ್ನು ಪಡೆದರು. ಪ್ರದೇಶೀತರು ರಕ್ತತ್ವರ್ಯಾ ಸಾಧಿಸಿ ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದರು.

(“ರನ್ನ ಕವಿ” ಎಂಬ ವಿನುಶಾರ್ ಗ್ರಂಥವನ್ನು ರಚಿಸಿದ ಜಿ. ಬ್ರಹ್ಮಪುನಾದ ನಾನು ಶ್ರೀಸಾಮಾನ್ಯಿಗಾಗಿ ವಡ್ಡಾರಾಧನೆಯ 10ನೇಯ ಕಥೆಯಾದ ವ್ಯಷಭಸೇನರ ಕಥೆಯನ್ನು ತಿಳಿಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಭಾವಾನುವಾದ ಮಾಡಿರುವನು. 24-4-1995).

ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಉಳಿದೇಶದಲ್ಲಿ ಕೃತ್ತಿಕಾಪುರವಿದ್ದಿತು. ತಲ್ಲಿ ಅಗ್ನಿ ರಾಜನು ರಾಜ್ಯವಾಕುತ್ತಿದ್ದನು. ವೀರಮತಿಯು ಮಹಾರಾಜೆಯಾಗಿದ್ದಾರು. ತೆವಸೇನೆ, ಶ್ರೀಮತಿ, ಸ್ವಯಂಪ್ರಭೇ, ಲಕ್ಷ್ಮಿಮುತಿ ಮತ್ತು ಕೃತ್ತಿಕರೀಂಬ ಆರುಮಂದಿ ಕನ್ಯೆಯರು ಈ ರಾಜದಂಪತಿಗಳ ಪ್ರತ್ಯಿಯರು. ಫಾಲ್ಗುಣ ಮಾಸದ ನಂದಿತ್ಯರಪರವರದಲ್ಲಿ ಈ ಆರುಮಂದಿ ಕನ್ಯೆಯರೂ ಉಪವಾಸ ಮಾಡಿ ಬಸದಿಗೆ ಪೂಜಾಾಂಶಾಪಂಗ್ರಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೊಗಿ ದೇವರನ್ನು ಅರ್ಚಿಸಿದರು. ನಂದಿತ್ಯರಪರವರನ್ನಾಚರಿಸಿದರು. ಮುನಿಗಳಿಗೆ ಗುರುಭಕ್ತಿಯಿಂದ ವಂದಿಸಿ ಪ್ರತಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಪ್ರಸಾದವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ತಾಯಿಗೂ ತಂಡೆಗೂ ಕೊಟ್ಟಿಟ್ಟ ಇವರು ಹೊರಟಾಗ ಅರಸನು ತನ್ನ ಕರಿಯ ಮಂಗಳ ರೂಪಕ್ಕೂ, ಕಾಂತಿಗೂ, ರಮ್ಯತೀಗೂ ಮರುಳಾದನು. ನಾಮಂತ, ಮಹಾಾಂಶಾಪಂತರನ್ನೂ, ಮಂತ್ರಿವರ್ಗವನ್ನೂ, ವೀರಮತಿಯನ್ನೂ, ಎಲ್ಲಾ ಧರ್ಮದ ಮುಖಂಡರನ್ನೂ ಇವನು ಕರೆಸಿಕೊಂಡನು.

“ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದ ಒಳ್ಳೊಳ್ಳೆ ವಸ್ತುಗಳು ಯಾರಿಗೆ ಸೇರಬೇಕು?” ಎಂದು ರಾಜನು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ರನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಕರೆದು ವಿಚಾರಿಸಿದನು.

ಒಳ್ಳೆಯ ಆನೆ, ಒಳ್ಳೆಯ ಕುದುರೆ, ಶ್ರೀಷ್ವಾದ ರಕ್ತ ಮತ್ತು ಸ್ತ್ರೀರಕ್ತ ಮುಂತಾದ ಎಲ್ಲಾ ಒಳ್ಳೊಳ್ಳೆ ವಸ್ತುಗಳನ್ನೂ ರಾಜನೇ ಅನುಭವಿಸಬೇಕು” ಎಂದು ಎಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಸಂಭಿಸಿದರು. ರಾಜನು ಮುನಿಗಳನ್ನು ಕರೆದು ಇದೇ ಪ್ರತ್ಯೇಕಾಕಾರಿಯಾದನು.

“ಮೊದಲು ವಸ್ತುವಿನ ಪೂರ್ವಾಪರವನ್ನು ವಿನರಿಸಿ. ಗ್ರಾಹಕ್ಯ ಆಗ್ರಹಕ್ಯ ವನ್ನು ಅನೇಕೆ ನಾವು ಸೂಚಿಸುವೆವೆ” ಎಂದು ಮುನಿಗಳು ತಿಳಿಸಿದರು.

“ಇವರು ಯಾರಂತೆ ಅಂದರೆ ಉಳಂತೆ ಅನ್ನ ಪ್ರದಿಷ್ಟ. ಇವರು ಅಧಿಕ ಸ್ವಸಂಗಳು. ಇವರನ್ನು ಉರಿಸಿಂದ ಹೋರತ್ತಿ” ಎಂದು ರಾಜನು ಅಜ್ಞಾ ಸಿಸಿದನು. ರಾಜಾಕ್ಷ್ಯ ಜಾರಿಯಾಯಿತು. ಶ್ರೀಷ್ಟ ವಸ್ತುಗಳ್ಲವೂ ರಾಜನಿಗೆ ಸೇರಬೇಕು ಎಂದು ಅಲ್ಲಿದ್ದವರ ಬಾಯಿಂದ ಮೂರುಷಾರಿ ಇವನು ಹೇಳಿ ಕೊನೆಗೆ ವಿರಮಣಿಯನ್ನೂ ಒಪ್ಪಿಸಿ ತನ್ನ ಕಿರಿಯ ಮಗಳಾದ ಕೃತಿಕೆಯನ್ನು ಅಗ್ನಿರಾಜನು ಮಾಡುವೆಯಾದನು.

ಕೃತಿಕೆಯು ಗಭೀರಾಯಾದಳು. ಸಮರಣನೇಂಬ ಉದ್ಯಾನದಲ್ಲಿರುವ ಶರವಣ ಬಾವಿಯಲ್ಲಿ ಜಲಕ್ರಿಯಾಡುವ ತನ್ನ ಬಯಕೆಯನ್ನು ಕೃತಿಕೆಯು ರಾಜನಲ್ಲಿ ಅರಿವಾಡಿದಳು. ರಾಜನ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಪಡೆದು ಇವಳು ಜಲಕ್ರಿಯಾಡಿ ಮಗನನ್ನು ಹೇತ್ತಿಳು. ಮಗನಿಗೆ ಕಾರ್ತಿಕನೆಂದು ಹೇರಿಟ್ಟಿರು. ಅನೇಕೆ ಕೃತಿಕೆಯು ಒಂದು ವೆಣ್ಣಿ ಮಗನನ್ನು ಪಡೆದಳು. ಈ ಮಗನಿಗೆ ವಿರಶ್ವಿಯೆಂದು ನಾಮಕರಣ ನಾಡಿದರು. ಇವಳು ದೊಡ್ಡ ವಳಾದ ನೇರೆ ಕೊಗಳಯ ರಾಜನಾದ ಕ್ರೈಂಜನಿಗೆ ಇವಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರು.

ಕಾರ್ತಿಕನಿಗೆ ನಮಿ ಮುಂತಾದ ಹಲವುಮಂದಿ ತಮ್ಮುದಿರ್ದಿರು. ಇವನು ಹೆದಿನಾರು ವರ್ಷದ ಯುವಕನಾದನು. ಒಂದುದಿನ ಈ ರಾಜ ಕುಮಾರಿಳ್ಳರೂ ವನಕ್ರಿಯಾಡಲು ಉದ್ಯಾನಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಉಳಿದಲ್ಲಿ ರಾಜಕುಮಾರರಿಗೆ ಅವರವರ ಅಜ್ಞಾಂದಿರ ಮನೆಯಿಂದ ಅಲಂಕಾರ ನಾಮಗ್ರಿಗಳೂ, ವಸ್ತುಭರಣಗಳೂ, ನಾನಾ ಲಿನಿಸಿಗಳೂ ಈ ಕುಮಾರರು ಆಡುತ್ತಿದ್ದ ಉದ್ಯಾನಕ್ಕೆ ಬಂದವು. ಕಾರ್ತಿಕಸ್ತಾವಿಗೆ ಎಲ್ಲಿಂದಲೂ ಏನೂ ಬರಿಲ್ಲ. ಇವನಿಗೆ ತುಂಬ ಬೀಸರವಾಯಿತು. ವನಕ್ರಿಯಿ ಮನಿಗಿಸಿ ಇವನು ಮನಸೆಗೆ ಬಂದು “ಅಮ್ಮಾ, ನಿಮ್ಮ ತಂಡ ಅಂದರೆ ನಮ್ಮ ತಾತೆ ಇರುವನೋ ಇಲ್ಲವೇ” ಎಂದು ಇವನು ತನ್ನ ತಾಯಿಯ ಬಳಿ ಬೆಸಗೊಂಡನು. ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಕೃತಿಕೆಗೆ ಸಂಕಟಪಾಯಿತು.

“ಮಗು, ನಿನ್ನ ತಂಡೆಯೇ ನನಗೂ ತಂಡೆಯಾಗಿರುವನು” ಎಂದು ಅವಳು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಕಾರ್ತಿಕನಿಗೆ ಅದೇ ನೇವಾಗಿ ವಿರಕ್ತಿ ಮಾಡಿತು.

ಇವನು ಶ್ರೀ ಪರಾಚಾರ್ಯರ ಬಳಿ ಬಂದು ಜಿನಮುಸೆಯಾದನು. ಆಗಮನಾಭ್ಯಾಸ ಮನಿಗಿಸಿ ಗುರುಗಳ ಅನುಮಾತಿ ಪಡೆದು ಇವನು ಏಕವಿಹಾರಿಯಾದನು.

ಒಮ್ಮೆ ಇವನು ದಕ್ಷಿಣ ದೇಶದ ಕಿಷ್ಟಿಂಧ ಪರ್ವತಕ್ಕೆ ಬಂದು ರಾತ್ರಿ ಪ್ರತಿನಾಯಕಗಳಿಗಳಲ್ಲಿ ನಿಂತನು. ರಾತ್ರಿ ಬಿರುಮಳಿಯಾಗಿ ಇವನ ಮೇಯ ಕೊಳಿಯಲ್ಲಿ ತೊಳೆದುಹೋರಿಯಿತು. ಈ ಕೊಳೆ ಹೋಗಿ ಪಾಷಾಣ ಮಾಡುವಿನ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಬೆರಿಯಿತು. ಮಾಡುವ ಸಂಜ್ಞೆವಿನಿಯ ಆಗರವಾಯಿತು! ಇಲ್ಲಿ ಮಿಂದವರು ನಿರೋಗಿಗಳಾದರು. ಈ ಮಾಡುವ ದಕ್ಷಿಣಾಖಂಡದಲ್ಲಿ ಬಂದು ಪುಣಿಸ್ತೇತ್ತಾರಿಯಿತು.

ಕಾರ್ತಿಕಮಾನಿಯು ನಿಹಿಸುತ್ತಾ ಒಮ್ಮೆ ಕೊಳಿಗಳಿಗೆ ಆಗಮಿಸಿ ಅಲ್ಲಿ ಬಂದಿರಿಯಲ್ಲಿ ಪಂಥಾತಿಜಾರ ದೋಷವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ದೇವರಿಗೆ ನಮ ಸ್ವರಿಸಿ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದಲ್ಲಿ ಆಹಾರಕ್ಕೆ ಹೊರಟಿರು. ಕಂಡಕಂಡ ಮನೆಗಳ ಬಳಿ ಸುಳಳಾಡಿ ಕೊನೆಗೆ ಇವರು ಅರಮನೆಯನ್ನು ಸ್ವೇಚ್ಛಿಸಿದರು. ಮಾಡಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ವಿರಶ್ವಿಯು ಅರಜನ ತಲೆಯನ್ನು ತನ್ನ ತೊಡೆಯ ನೇರೆ ಇಟ್ಟು ನೇರಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಮಾನಿಗಳ ಆಗಮನವನ್ನು ಕೆಡು “ಬರುತ್ತಿರುವವರು ನನ್ನ ಅಣ್ಣಿದಿರು. ಇವರು ಆಹಾರಕ್ಕೆ ಬಂದಿರುವರು” ಎಂದು ಇವಳು ಸಂಭ್ರಮಗೊಂಡು ನಿದ್ರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ರಾಜನ ತಲೆಗೆ ಒಂದು ದಿಂಬಿಟ್ಟು ಮಾನಿಗಳನ್ನು ಸ್ವಾಗಿತ್ವಿಸಲು ನಾಕಡಿಯಿಂದ ಇಳಿದುಬರುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮುನಿಗಳು ಅರಮನೆಯ ಅಂಗಳಕ್ಕೆ ಬಂದು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಹೆಬ್ಬಾಗಿಲ ಬಳಿ ಹೋದಾಗ ಅರಸಿಯಾ ಹೋರಿಸಿದೆ ಬಂದು ಮುನಿಗಳ ಮುಂದೆ ನಿಂತು ಕೃಮಾಗಿದು ಏರಿ “ಸ್ವಾಮಿ ಆಹಾರಕ್ಕೆ ಬಿಸ್ಸು” ಎಂದು ನಿಲ್ಲಿಸಿದಳು.

“ತಾಯಿ, ಮನೆಯನ್ನು ಹೊಕ್ಕು ಹಿಂದಿರುಗುತ್ತಿರುವೆವು. ಇನ್ನು ನಾವು ಆಹಾರಕ್ಕೆ ನಿಲ್ಲಬಾರದು” ಎಂದು ಮುನಿಗಳು ಹೇಳಿದರು.

“ಸ್ವಾಮಿ, ತಾವು ನನ್ನ ನೇರೆ ಕೃಪೆ ತೋರಿಸಿ. ಬಂದು ಆಹಾರ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ” ಎಂದು ಅವರನ್ನು ಹೋಗಿಗೊಡದೆ ಅವರ ಕಾಲನ್ನು ಹಿಡಿದು ತಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಈ ಕಡೆ ರಾಜನಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಯಿತು. ಅರಸಿಯನ್ನು ಕಾಣದೆ ಅವರಿವೆ ರನ್ನು ನಿಚಾರಿಸಿದನು.

“ಅರಸಿಯು ಒಬ್ಬ ಬತ್ತು ಲೇ ಮುಸಿಯಂತ್ರ ಕಂಡು ಮಹಡಿಯಿಂದ ಇಲ್ಲಿದುಕೊಡಳು. ಬಾಗಿಲವಾಡದಲ್ಲಿ ಮುಸಿಯೋಡನೆ ಹೋರಾಡುತ್ತಿರು ನಳು. ಅಗೋ ನೋಡಿ” ಎಂದು ಪರಿಚಾರಕರು ಅರಸಿಗೆ ಈ ದೃಶ್ಯವನ್ನು ತೋರಿಸಿದರು.

“ಇವಳು ದಿನಪ್ರಾ ನನ್ನನ್ನು ಮರೆಮಾಡಿ ಈ ಮುಸಿಗಳಳಿ ಹೋಗುತ್ತಿರುವಳು!” ಎಂದು ಇವನು ಕುಪಿತನಾಗಿ ಮಹಡಿಯಿಂದಿಳಿದು ಮುಸಿಗಳ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಅವರ ವದೆಯಲ್ಲಿ ಜೊರಿ ಕಾಕಿದನು. ತಲೆಗೂಡಲನ್ನು ಹಿಡಿದು ಅರಸಿಯನ್ನು ದರದರ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಬಂದನು.

ಸ್ವಾಮಿ ಕಾರ್ತಿಕರು ಉತ್ತಮ ಕ್ಷಮಾಧಾರಿಗಳಾದರು. ರಕ್ತ ಹರಿದು ಇವರು ಆಯಾಸಗೊಂಡರು. ಬಿಸಿಲ ಬೆಗೆ ಹೇಳತೀರದು. ಇವರಿಗೆ ನಿರದಿಕೆ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ತಂಪಾದ ಜಾಗ ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ಸಮಾಧಿಯಂತ್ರ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಸಾಧಿಸ ಬಹುದು ಎಂದು ಇವರು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬೆಂತಿಸಿದರು. ಇವರ ಅಜ್ಞಿಯಾದ ವೀರಪುತ್ರ ಮಹಾರಾಣಿಯು ಬ್ರಹ್ಮಕ್ರಾರಿಯಾಗಿ ಕಾಲವಾಗಿ ವ್ಯಾಂತರ ದೇವಿಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಇವಳ ಅಷನ ನಡುಗಿತು. ಈಕೆ ಓಡಿದ್ದಿಂದಿಂದಿಂದ ಯಾಕುವೆನು” ಎಂದು ಈ ಗಜಿಸಿದರು.

“ಅಮಾತ್ರ, ಯಾರನ್ನು ಕೊಲ್ಲಬೇಡ. ತಂಪಾದ ಜಾಗಕ್ಕೆ ನವ್ಯನ್ನು ನಾಗಿಸು” ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡರು. ದೇವತೀಯು ನವೀಲ ರೂಪ ಧರಿಸಿ ಮುಸಿಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಬಿನ್ನಮೇಲೆ ಕೂರಿಸಿಕೊಂಡು ಕೋಗಳಿಯ ಪ್ರವರದಿಕ್ಕಿನ ಪರಫತದ ಕೊಳದ ತಡಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದು ಲತಾಮಂಟಪದಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿದರು. ಬೆಟ್ಟಿದ ಮೇಲಿಂದ ಬಂದು ರುಪಿ ಧಾಮುಕುವಾಗ ನೀರಹಸಿ ಮುಸಿಗಳಿಗೆ ತಾಕಿ ಇವರಿಗೆ ಅಪ್ಯಾಯನಾನವಾಯಿತು. ಇವರು ಸಲ್ಲೆಖಿನ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಕುಭಪರಿಣಾಮದಿಂದ ಕಾಲವಾಗಿ ಸವಾರಿಸಿದಿರುತ್ತಿದ್ದು ಮಾರು ಸಾಗರಕಾಲ ಆಯಾಸ್ತಿಷ್ಟ ಅವನಿಂದುರಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದರು.

ಇತ್ತು ನೀರಶ್ರೀಯು ಹಗಲು ರಾತ್ರಿ ‘ಹಾ ಭಟ್ಟಾರ’ ಎನ್ನುತ್ತಾ ಅರ್ಹಾಚ್ಚಳಾದರು. ಅರಸನಿಗೆ ಇವಳ ನೋಡಿ ಅಪಾರ ಸ್ತ್ರೀತಿಯಾದಿತು. ಇವಳ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಉದ್ದೇಗಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು.

“ಯಾರಾದರೂ ಸರಿ ಬಂದು ಅರಸಿಯು ಅಳುವುದನ್ನು ಸಿಲ್ಲಿಸಿ ಆಕೆಯ ದುಃಖವನ್ನು ನಿರಾರಿಸಿದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಸನ್ನಾನ ಮಾಡುವೆನು” ಎಂದು ಕೈಂಚನು ಡಂಗರ ಸಾರಿಸಿದನು. ಜನರು ನಾನಾ ನೇನು ತೊಟ್ಟು ಮಾರದ ಮುಖವಾಡ ಧರಿಸಿ ಈಕೆಗೆ ಶಾಣಿಸಿಕೊಂಡರು. ಈಕೆಯ ಮುಂದೆ ರಾಡಿದರು, ಕುಣಿದರು. ಏನು ನಾಡಿದರೂ ಇವಳು ಅಳುವುದು ತಗ್ಗಲಿಲ್ಲ. ಒಬ್ಬನು ಕವ್ಯ ಕೋಸಿನ ಧರಿಸಿ ನೈಗೆಗೆಲ್ಲ ಮನಿ ಬಳದುಕೊಂಡು ಬೊಕ್ಕು ದಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡನು. ಕವಡಿಗಳನ್ನು ಹೆಲ್ಲಿಗಳಂತೆ ಜೊಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಕೃಷ್ಣಲ್ಲಿ ಪಿಂಭವನ್ನೂ, ಕವಂಡಲವನ್ನೂ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಬಂದನು.

“ರಾಣೀ, ಇತ್ತು ನೋಡು ನಿನ್ನ ಸಹೋದರರಾದ ಭಟ್ಟಾರರು ಬರುತ್ತಿರುವರು” ಎಂದು ರಾಜನು ಕಾಗಿಕೊಂಡನು.

“ಎಲ್ಲಿರುವರು” ಎಂದು ನೋಡಲು ಬುದಳು. ಎದುರಿಗಿದ್ದ ನೇನ್ಫಾರಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಇವಳು ನಕ್ಕಳು. ಆಗಿನಿಂದ ಅವಳ ದುಃಖ ತಗ್ಗಿತು. ಇವಳನ್ನು ನೀಗಿಸಿದ ನೇನ್ಫಾರಿಗೆ ರಾಜನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬಂಗಾರವನ್ನು ಕೂಟಿಸು. ಅಂದಿನಿಂದ ಬಾದುಬ್ಜಿಯ ಹೆಬ್ಬಪೂರು, ನೇನ್ಫಾರಿಗಳು, ಅಟಿವಾಟಪೂರು ರೂಢಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿತು. ಕಾರ್ತಿಕ ಮುಸಿಗಳು ಸಮಾಧಿಸಬೇಕೆಂದು ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ವೀರಶ್ರೀಯು ಬಸದಿಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿದ್ದು. ಆ ಸ್ಥಳವು ಸ್ವಾಮಿಯೆಂಬ ಪುಣ್ಯದ್ವೈತಪಾಠಿಯತು. ಅಗ್ಗಿರಾಜನು ತನ್ನ ಮಾರ್ಗನ್ನೇ ನೋಡಿಸಿ ನೀಡಿಸಂಪೂರ್ಣಾಯಿವನ್ನು ಹಾಕಿದ್ದಿಂದ ಕೃತ್ಯಾಕಾರಿಯ ಜನರು “ರಾಜನು ಧಮಾರಕ್ಕು ನಾದರೆ ಪ್ರಜೀಗಳೂ ಧಮಾರಕ್ಕುರಾಗುವರು. ರಾಜನು ಹೇಗೆಂದು ಸ್ತುಜೀಗಳೂ ಹಾಕಿ” ಎಂದು ಮರುಗಿದರು. ಈ ರಾಜನಂತೆ ಜನರೂ ಕೆಟ್ಟಿ ಸಂಪ್ರದಾಯ ಅನುಸರಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಕೃತ್ಯಾಕಾರಿಗಳಕ್ಕೆ ಭೋಗೀಗಂಕಾರೇಹಂಡಿನೆಂದು ಹೆಸರಿಟಿರು.

(1980ರಲ್ಲಿ ಪಲಾಚಾರ್ಯ ಮುಸಿಶ್ರೀ ವಿದ್ಯಾಸಂದರು ಶ್ರವಣಬೆಳ್ಳೂ ಇದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಚಾತುಮಾರ್ಫ ಪ್ರವಳಶಧಾರೆಯನ್ನು ‘ವಿದ್ಯಾಸಂದ ವಾಟೆ’ ಯೆಂದು ಸಂಕಲನಗೊಳಿಸಿದ ಜಿ. ಬ್ರಹ್ಮಪುನಾದ ನಾನು ವಡ್ಡಾರಾಧನೆಯ 11ನೇಯ ಕಥೆಯಾದ ಕಾರ್ತಿಕ ಮಂಜುಂಯ ಕಥೆಯನ್ನು ಶ್ರೀಸಾಮಾನ್ಯರಾಗಿ ಶಿಗಣ್ಣದದಲ್ಲಿ ಭಾವಾನಾವಾಡ ಮಾಡಿರುವೆನು 24-4-1995).

ಅಭಯಾಸೋಽ ಮುನಿಗಳ ಕಥೆ

ಕಾಲುಗಳನ್ನೂ ಕೂಡಲೇ ಕತ್ತರಿಸಿಹಾಕಿತು. ಮುನಿಗಳು ದೇಹದ ವೋಹ ವನ್ನು ತೊರೆದು ಅಚ್ಚೆವರ್ಣಿತ ಚತುರ್ವಿಧಾರೂಪನ್ನನ್ನು ತೈಜಿಸುವ ಸಂಕಲ್ಪ ತೆಂಪ್ತಿಗೆ ರು. ನೋವನ್ನು ಸಹಿಸಿದರು. ಶಬ್ದಪರಿಣಾಮಿಗಳಾಗಿ ರತ್ನ ತ್ರಯಾವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿ ಇವರು ಹೆದಿನಾಲ್ಕುನೆಯ ಪ್ರಾಣತಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಇವುತ್ತೆ ಸಾಗರಕಾಲ ಆಯಸ್ಸನ್ನು ಸಡೆದು ಪ್ರಾಣಶೀಲಿಂಪ್ರಾರಾದರು.

(‘ಮಂತ್ರಿಯ ಮಕ್ಕಳು’ ಮತ್ತು ‘ಗಂಧದವನ್ನೊಡನೆ ಗುಡಾಟಿ ಪ್ರಿಯಂಬ ಕಾದಂಬಿಗಳ ಕರ್ತೃವಾದ ಜಿ. ಬ್ರಹ್ಮಪುನಾದ ನಾನು ವಡ್ಡಾರ್ಥನೆಯ 12ನೇಯ ಕಥಯಾದ ಅಭಯಾಸೋಽ ಮುನಿಗಳ ಕಥೆಯನ್ನು ಶ್ರೀಸಾಮಾನ್ಯಿಗಳಾಗಿ ತಳಗಷ್ಟು ದದಲ್ಲಿ ಭಾವಾನುವಾದ ಮಾಡಿರುವೆನು 24-4-1995).

ವಿದ್ಯಾಚೈನ್ಯ ಇರನೆಂಬ ಶಂಕಿರು ಕಥೆ

ಜಂಬೂದ್ವಿಪದ ಭರತಸ್ತೇತ್ರದಲ್ಲಿ ವಿದೇಹವೆಂಬ ನಾಡಿದ್ದುತ್ತು. ಈ ನಾಡಿನ ಮಿಥಿಲಾನಗರದಲ್ಲಿ ಪದ್ಮರಾಘನ ಸಂತತಿಯ ವಾಮರಥನು ರಾಜನಾಗಿ ದ್ದನು. ಇವನ್ ರಾಣಿ ಬಂಧುವು. ಈ ನಗರದ ತಳವಾರ ಯಂಸುದಂಡ. ಈ ನಗರದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಚೈನ್ಯಿರನೆಂಬ ಕರ್ಮನಿಡ್ದನು. ಇವನು ಜ್ಯಂಭಿನಿ, ಸ್ತುಂಭಿನಿ, ಮೋಹಿನಿ, ಸರ್ವಾಸಿ, ತಾಕೋದಾಖಾಪಿನಿ ವಿದ್ಯಾಮಂತ್ರ, ಜೂಣಿ, ಯೋಗಿ, ಖಾಪಿಕಾಂಜನಿ*ವೆಂಬ ಜೋಂರಾಶ್ವಗಳಲ್ಲಿ ಪರಿಣತನಾಗಿದ್ದನು. ಇವನು ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಉರಣ್ಣು ಕೊಳ್ಳುವೊದೆದು ಉರಿಗಿ ತುಸು ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದ ಪವತದ ಗುಹೆಯಲ್ಲಿ ಕದ್ದ ಸಂಪತ್ತನ್ನೆಲ್ಲ ಹೂಳಿ ಗುರ್ತೆಯ ಬಾಗಿ

* ಜ್ಯಂಭಿನಿ – ಸಾಂಪಾದಿಕಾಗುವುದು, ಸ್ತುಂಭಿನಿ – ತಡೆದು ನಿಲ್ಲಿಸುವುದು, ಮೋಹಿನಿ – ಸರ್ವಾಸಿರನೆಗೊಳಿಸುವುದು, ಸರ್ವಾಸಿ – ಕಜ್ಞಿಬರಿಸುವುದು, ತಾಕೋದಾಖಾಪಿನಿ – ಚೂಣಿ – ಬೀಳ ಮಾರಿಯಾವುದು, ಜೂಣಿ – ನಂಜಸುವುದು, ಖಾಪಿಕಾ – ಗಾಂಗಿ, ಅಂಜನ – ಶಾರಿಗಿ.

ಅಭಯಾಸೋಽ ಮುನಿಗಳ ಕಥೆ

ಜಂಬೂದ್ವಿಪದ ವಾಗಧದೇಶದಲ್ಲಿ ಕಾಕಂಡಿ ನಗರವಿದ್ದಿತು. ತಲ್ಲಿ ಅಭಯಾಸೋಽ ಮನೆಂಬ ರಾಜನಿದ್ದನು. ಇವನ ರಾಣಿ ಅಭಯಾಸಿತಿ. ಒಂದು ದಿನ ರಾಜನು ಉರಿಹೊರಿಗಿ ತೋಭೀಯನ್ನು ಸುತ್ತಾಡುತ್ತಾ ನೋಡುತ್ತಿರು ವಾಗ ಒಬ್ಬ ಮಿಂಗುಲಿಗನು ಒಂದು ಬದುಕಿದ್ದ ಆನೆಯು ನಾಲ್ಕು ಕಾಲನ್ನೂ ಕಟ್ಟಿ ಒಳ್ಳಿಯನ್ನು ಕೊರಳಿಗಿ ನೇತುಹಾಕಿಕೊಂಡು ಉರಿನಕಡೆ ಬರುತ್ತದ್ದನು. ಅರಸನು ಇವನನ್ನು ನೋಡಿತನ್ನು ಕೈಬಳಕವನ್ನು ಅಲ್ಲಿದ್ದ ವರಿಗೆ ತೋರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ದೂರದಿಂದಲೇ ಚಕ್ರವರ್ಣನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಆನೆಯು ನಾಲ್ಕು ಕಾಲುಗಳನ್ನೂ ಒಂದೇ ಬಾರಿಗೆ ಕತ್ತರಿಸಿಹಾಕಿದನು. ಮಿಂಗುಲಿಗನು ಪ್ರಾಣವಿರುವಾಗಲೇ ಆನೆಯನ್ನು ತನ್ನ ಮಾನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೊಡಿಸು. ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಆನು ನೋವಿನಿಂದ ಒದ್ದಾಡಿ ಸತ್ತುಹೊಯಿತು. ಈ ಆನೆಯು ಅಭಯಾಸೋಽ ಮನಿಗೂ ಇವನ ರಾಣಿ ಅಭಯಾಸಿತಿಗೂ ಮಾನಿ ಜನಿಸಿತು. ಮಾನುವಿಗೆ ಚಂಡವೇಗನೆಂದು ಹೇಸರಿಟ್ಟು. ಕೆಲಕಾಲ ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಸುಖವಾಗಿದ್ದರು.

ಮಾತ್ರೊಂದು ದಿವಸ ರಾಜನೂ ರಾಜೀಯೂ ಮಂಹಡಿಯಲ್ಲಿ ಭೀಂಗೋಽ ಭೀಗೋದಲ್ಲಿ ಮಾಗ್ನಿರಾಗಿ ವಿನೋದವಾಗಿದ್ದರು. ರಾಜನು ಅಂದು ಚಂಡ್ರಗ್ರಹಣವಾದುದನ್ನು ಕಂಡನು. ವೈರಾಗ್ಯಕ್ಕೆ ಇದೇ ನೇವಪಾಯಿತು. ಇವನು ಚಂಡವೇಗನಿಗೆ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಒಸ್ಸಿಸಿ ಬಾಹ್ಯಾಭ್ಯಂತರ ಪರಿಗ್ರಹಗಳನ್ನು ತೈಜಿಸಿ ನಂದನಾಭಾರ್ಯರ ಬಳ ಕಪ್ಸಿಯಾಗಿ ಹನ್ನೆರಡು ಪಷ್ಟ ಗುರುಗಳ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿದ್ದು ಎಲ್ಲ ಆಗಮಗಳನ್ನೂ ಅಭ್ಯಾಸಮಾಡಿದನು. ಗುರುಗಳ ಮನೋಲಿಸಿ ಅಭಯಾಸೋಽರು ಏಕಿನಾರಿಯಾಗಿ ನಾನಾ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ವಿಹರಿಸಿ ಕೊನೆಗೆ ತನ್ನ ಉರಾದ ಕಾಕಂಡಿಗೆ ಆಗಮಿಸಿದರು. ಉರಿಹೊರಿಗಿನ ಉದ್ದ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ವೀರಾವನ್ ಹಾರೆ ತಪಸ್ಸಿಗೆ ಕುಳಿತರು.

ಚಂಡವೇಗನು ಮಂಹಡಿಯ ಮೇಲಿಂದ ಬಹುದೂರ ಹೋಗುವಂತೆ ಚಕ್ರವರ್ಣನ್ನು ಎಸೆದನು. ಚಕ್ರವರ್ಣಾವಾಸಿ ಬಂದು ಅಭಯಾಸೋಽರ ಕೈಗಳನ್ನೂ

ಲಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಬಂದೆ ಮುಖ್ಯತ್ವದ್ದನು. ಹೆಗಲು ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅಂಜನ ಹೆಚ್ಚೆಕೊಂಡು ಹಾಳುದೇಗುಲದಲ್ಲಿ ತೊನ್ನನಾಗಿ ನೆಲೆಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಇವನ ಕೈಕಾಲು ಮುರಂಬಿದ್ದವು. ಮೂರು ಅಪ್ಪಣಿಯಾಗಿದ್ದರು. ಕೀವು ಸುರಿಯು ಶ್ರೀರಲು ಸದಾ ನೇತಿಂದ ಮುಸುಕುತ್ತಿದ್ದನು. ಅಸಹ್ಯಕರವಾಗಿ ಇವನು ಭಿಕ್ಷೆಯೆತ್ತಿ ಬಾಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಹೆಗಲು ಈ ವೇಷದಲ್ಲಿ ಇದ್ದು ರಾತ್ರಿಯಾಗು ತ್ವಿದ್ದಂತೆ ಸುಂದರಾಂಗನಾಗಿ ವಸ್ತ್ರ ಧರಿಸಿ, ಸುಗಂಧ ಲೇಖಿಕೊಂಡು, ಹೂವನ್ನು ಮುಡಿದು, ಕಪೂರರವಿಶ್ರಿತ ತಾಂಬೂಲ ಜಿಗಿಯುತ್ತೆ ಸೂಕ್ತಗೇರಿಗಳಲ್ಲಿ ಅಲೆದಾಡಿ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಒಪ್ಪಿದ ಜೆಲುವೆಯಾಗಿ ಹಣಕೊಟ್ಟು ಭೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಪ್ರೇಕ್ಷಿತ, ಜನಾ ವಾಪಾರಿಗಳ, ಅಧಿಕಾರಿಗಳ, ಶ್ರೀಮಂತರ, ಸೂಕ್ತಯರ, ಸಾಮಂತರ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಇವನು ಕದಿಯುತ್ತಿದ್ದನು.

ಪದ್ಮರಥನಿಗೆ ಒಲಿದು ಅಂಚುತ್ತೀಂದ್ರನು ದಿನ್ಯವಾದ ಸರ್ವರೋಗ ನಿವಾರಣೆಯಾದ ಒಂದುರತ್ನಹಾರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದನು. ಸರಂಪರಾಗತವಾಗಿ ಈ ಹಾರ ವಾವರಥನಿಗೆ ಲಭಿಸಿದ್ದಿತು. ಇವನು ಮಹಡಿಯ ಏಳಿಸಿಯ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ತಾನು ಮಲಗುವ ಮನೆಯ ಒಂದು ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಹಾರವನ್ನು ಜೋಡಿಸಿ ಮಾಡಿದ್ದನು. ಈ ಹಾರಕ್ಕೆ ದಿನಪೂ ಗಂಧ, ಪುಷ್ಟಿ, ದೀಪ, ಘೋಪ, ಅಕ್ಕತೀಗಳಿಂದ ಅರ್ಚಿಸಿ ಅಡ್ಡಬೀಳುತ್ತಿದ್ದನು. ವಿದ್ಯುಚ್ಛೂರನು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಅಂಜನ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಅಡ್ಡಕ್ಕೆನಾಗಿ ಅರಮನೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ರಾಜನ ಮಲಗುವ ಕೋಣಿಗೆ ನುಗ್ಗಿ ತಲೆದೆರಿಯಲ್ಲಿ ಶೂಜೆಗೊಂಡಿದ್ದ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಹಾರವನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಪರಾರಿಯಾಗಿ ಇದನ್ನು ಗುಹೆಯಲ್ಲಿ ಬಟ್ಟಿಟ್ಟಿದ್ದನು. ಬೆಳ್ಗೆ ಏದಿನಂತೆ ತೊನ್ನರೂಪ ಧರಿಸಿದನು.

ಬೆಳಗಾಯಿತು. ಹಾರವನ್ನು ಕಾಣದೆ ರಾಜನು ತಳವಾರನಿಗೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡಿನಿಂದಿರುವನು.

“ಎಲವ್ವೇ ಯಮದಂಡ, ಉಲಿನ ಹಾರವರೆ, ವಾಪಾರಿಗಳ, ಸೂಕ್ತಯರ, ಒಕ್ಕಲಿಗಿರ ಸಂಪತ್ತನ್ನೆಲ್ಲಾ ಲಂಟಿನಾಡಿಸರೂ ನಿನ್ನನು ಕಳ್ಳಿನನ್ನು ಹಂಡಾಕದೆ ತೆಪ್ಪಿಗಿರುವೆ. ಈಗ ನನ್ನ ಮಲಗುವ ಕೋಣಿಯಳಿಗಿಂದ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಅಂಚುತ್ತೀಂದ್ರನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ನನ್ನ ವಂತದ ನಿಧಿಯಾದ ಹಾರವನ್ನು ಕಳ್ಳಿನು ಲಪಟ್ಟಾಯಿಸಿರುವನು. ಬೇಗ ಕಳ್ಳಿನನ್ನು

ಹುಡುಕಿ ಹಾರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾ. ತಪ್ಪಿದಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳಿನಿಗೆ ಹಾಡುವ ಶ್ರೀಯನ್ನೇ ನಿನಗೂ ಮಾಡಬೇಕಾಗುವುದು” ಎಂದು ದೊರೆಯು ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದನು.

“ದೇವಾ, ನನಗೆ ಏಳುದಿವಸ ಕಾಲಾವಕಾಶ ಕೊಡಿ. ನಾನು ಅಪ್ಪರಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳಿನನ್ನು ಹುಡುಕಿದ್ದರೆ ತಾವು ನನಗೆ ಏನಾದರೂ ಶ್ರೀವಾದಿ” ಎಂದು ತಳವಾರನು ಕಾಲಾವಕಾಶ ತೆಗೆದುಕೊಂಡನು.

ತಳವಾರನು ಅರಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಟಿಸು. ಉಲಿನ ಸೂಕ್ತಗೇರಿಗಳಲ್ಲೂ, ಅಂಗಡಿಗಳ ಮುಂದೆಯೂ, ಬಸದಿಗಳಲ್ಲೂ, ವಿಹಾರಗಳಲ್ಲೂ, ಉದ್ದಾನಗಳಲ್ಲೂ, ದೇವಾಲಯಗಳಲ್ಲೂ ತಳವಾರನು ಕಳ್ಳಿನಿಗಾಗಿ ಜಾಲಾದಿಸಿದನು. ಎಲ್ಲಾ ಕಳ್ಳಿನ ಸುಳಾಹೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ.

ಏನೆಯು ದಿವಸ ಹಾಳು ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿದ್ದ ಕಳ್ಳನು ಹೇರಗೆ ಬಂದು ಎದುರಾದ ಒಂದು ಹೆಚ್ಚಿನ ನಿಧಾರಕರಣಿಂದ ಹಾರಿದಾಟಿದನು. ಯವುದಂಡನು ಇದನ್ನು ಕಂಡನು. “ಇವನೇ ಕಳ್ಳಿ” ಎಂದು ತಳವಾರನು ವಿಟಿಕವಡಿಕೊಂಡು ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡನು. ಅವನು ಬೊಬ್ಬಿಹಾಕಿದರೂ ಬಿಡದೆ ಅವನನ್ನು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ರಾಜನ ಮುಂದೆ ನೀಲಿಸಿ ಇವನೇ ಕಳ್ಳಿನೆಂದು ತಳವಾರನು ತಿಳಿಸಿದನು.

“ದೇವಾ, ನಾನು ಕಳ್ಳಿನಲ್ಲ. ಉಲಿಗೆಲ್ಲ ನನ್ನ ವಿನಯ ಗೊತ್ತು. ತಳವಾರನು ಕಳ್ಳಿನನ್ನು ಹುಡುಕಲಾರದೆ ತಾನು ಶ್ರೀಯಿಂದ ತಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲು ಬಡವನಾದ, ಪರದೇಶಿಯಾದ, ಉಲಿನಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷೆಯತ್ತಿ ಹೊಟ್ಟಿಹೊರೆಯು ತೀರುವ ನನ್ನನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವನು. ನನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಸಬೇಕೆಂದಿರುವನು” ಎಂದು ಇವನು ಬೊಬ್ಬಿಹಾಕಿದನು. ಚೋರ ವಿದ್ವಾನಿಪುಳಣಾದ ತಳವಾರನು ರಾಜನನ್ನು ಕುರುತು “ಇವನು ಮಾರಣಾವಿ. ರಾತ್ರಿಹೊತ್ತು ತನ್ನ ನಿಜರೂಪದಲ್ಲಿ ಉರಿನನ್ನು ದೊಳುವನನು. ಹೆಗಲು ಹೊತ್ತು ಇವನು ತೊನ್ನರೂಪವನ್ನು ಧರಿಸುವನು. ನಿಮಗೆ ನಂಬಿಕೆ ಬರಿದಿದ್ದರೆ ಇದನ್ನು ನಾನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಭಾಧಿ ತೋರುವೇನು” ಎಂದು ಇವನು ಪ್ರತಿಫಲಿಸಿಕಾಂಜನವನ್ನು ತೊನ್ನನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಹಚ್ಚಿದಾಗ ತೊನ್ನನ ರೂಪ ಮಾರುವಾಗಿ ಕಳ್ಳಿನು ಸುಂದರಾಂಗನಾದನು.

“ಇವನು ಶುಚಿಕಾಂಜನ ಪ್ರಯೋಗಿಸುವ ವೋಸಗಾರ. ಇವನು ಇಂದ್ರ ಜಾಲಸ್ತರೀಣ. ಇವನು ಯಾವ ರೂಪವನ್ನು ದರೂ ಮಾಡಬ್ಲ್ಯಾ” ಎಂದು ಕಳ್ಳುನು ಬಾಯಿ ಬಡಿದನು. ತಳವಾರನು ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಈ ಅಂಜನ ಪ್ರಯೋಗಿಸುವೆನು ಎಂದು ಅರೆಸಿಯಾರ, ಸೂಕ್ತಿಯರ ಕಣ್ಣಗೆ ಅಂಜನ ಹೆಚ್ಚಿದನು. ಆಗ ಎಲ್ಲರೂ ತೊನ್ನುರಾದರು. ನಾತ್ತಿತಳವಾರನು ಸ್ತುತಿಭಂಟಿಕಾಂಜನ ಹೆಚ್ಚಿದಾಗ ಎಲ್ಲರೂ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ರೂಪವನ್ನು ತಾಳಿದರು. ಆಗ ಅರಸನು ತಳವಾರನ ಮಾತನ್ನು ನಂಬುವಂತಾಯಿತು.

“ಇವನೇ ನಿಜವಾದ ಕಳ್ಳ. ಇವನನ್ನು ತಿಪ್ಪಿ ಬಾಯಿಬಿಡಿಸು” ಎಂದು ರಾಜನು ತಳವಾರನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದನು.

ತಳವಾರನು ಕಳ್ಳನನ್ನು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಮಾಫ್ ಮಾಸದ ರಾತ್ರಿ ಚಳಿಯಲ್ಲಿ ಫೋರವಾದ ಮೂಲವನ್ತಿರು ದಂಡನೆಗಳನ್ನು ಲಡಿಬಿಡಿದೆ ದಂಡಿಸಿದನು. ಕಳ್ಳನು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸಹಿಸಿಕೊಂಡು “ನಾನು ಕೆಳ್ಳನ್ನಲ್ಲ. ಅಧಿಕಾರವಿದೆಯೆಂದೂಕೊಂಡು ತಳವಾರನು ನನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ತ್ರಿರುವನು” ಎಂದು ಇವನು ಜೋರಾಗಿ ಬೋಬ್ಬಿಹಾಕಿದನು. ತಳವಾರನಿಗೂ ಇವನು ಕಳ್ಳನಲ್ಲವೆಂದು ಮನವರಿಕೆಯಾಯಿತು. ಬೇಗಳಾದಮೇಲೆ ತಳವಾರನು ರಾಜನ ಬಳಿ ಬಂದು “ದೇವಾ, ಮೂವತ್ತಿರು ಒಗೆ ಫೋರವಾದ ಶೈಕ್ಷಿಕನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿನು. ಇವನು ಕೊನೆಗೂ ಬಾಯಿ ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಇವನು ಕಳ್ಳನ್ನಲ್ಲ. ಈಗ ನಂಗೆ ತಾತ್ರಾ ಮೆಚ್ಚಿದ್ದನ್ನು ಮಾಡಬಹುದು” ಎಂದು ಗೋಗರಿದನು. ಯಾವುದಂಡನನ್ನೇ ಕೂಲಕ್ಕೆದಿಯೆಂದು ರಾಜನು ಅಜ್ಞಾ ಮಾಡಿದನು. ರಾಜಭರಿತ ಇವನನ್ನು ಕೃತಾನಕ್ಕೆ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಹೊಡರು. ಕೂಲದ ನೋಳಿಯನ್ನು ಹರಿತಗೋಳಿಸಿದರು. ಇವನನ್ನು ಕೂಲಕ್ಕೆ ಇಡುವಾಗ ಕಳ್ಳನು ತೊನ್ನುರಾಪವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ ತನ್ನ ನಿಜರಾಪವನ್ನು ಧರಿಸಿ ಕೂಲದ ಬಳಿಂದು ಅಡ್ಡಿಸಿತು “ಅಣ್ಣಿಗೀರಾ, ಇವನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಬೇಡಿ” ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡು ತಳವಾರನನ್ನು ಕುರಿತು.

“ಲೋ ಯಾವುದಂಡ, ನಾನೂ ನೀನೂ ಬಾಲಕರಾಗಿದ್ದಾಗಿ ಬಬ್ಯ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರ ಬಳಿ ಓದುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೇ? ಆಗ ನಂದನವನದಲ್ಲಿ ನೀನು

ವಿದ್ಯಾಚೈನ್ಯೇರಸಿಂಬ ಖಾಷಿಯು ಇಂದ್ರ

ಮಾಡಿದ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯನ್ನು ಜ್ಞಾಪಿಸಿಕೊಂಡೆ” ಎಂದು ವಿದ್ಯಾಚೈನ್ಯೇರಸು ಮಾಡಲಿಸಿದನು.

“ಆಗ ನೆನ್ನಿಗೆ ಜೆನ್ನಾಗಿ ಬರುತ್ತಿದೆ” ಎಂದು ತಳವಾರನು ತಿಳಿಸಿದನು.

“ಆಗ ಗೆದ್ದವನು ನಾನೋ ನೀನೋ?” ಎಂದು ವಿದ್ಯಾಚೈನ್ಯೇರಸು ಕೇಳಿದನು.

“ದೇವಾ, ನೀನೇ ಗೆದ್ದಿ. ನಾನು ಸೋತೆ ಹಾಗೂ ನಾನು ಸತ್ಯಂತಾ ಯಿತು!” ಎಂದು ತಳವಾರನು ಮಂಕಾದರು. ಇವರಿಬ್ಬರ ಸಂಭಾಷನೆ ಯನ್ನು ಕಾವಲಿಸಿರು ಉರಜನರೂ ಕೇಳಿ ಜೋಡ್ಯಗೋಂಡು ಬೆರಗಾದರು. ವಿದ್ಯಾಚೈನ್ಯೇರಸು ಕಾವಲಿಸಿರು ಕಡೆ ತಿರುಗಿ

“ನನ್ನನ್ನೂ ಆತನನ್ನೂ ಅರಸನ ಬಳಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ. ಅರಸನ ಬಳಿ ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಮಾತಾಡುವುದಿದೆ. ನನ್ನ ಮಾತು ಮುಗಿದ ನಂತರ ಅರಸನು ಇವನಿಗೆ ಮೆಚ್ಚಿದ್ದನ್ನು ನಾಡಲಿ. ಮಾರು ಬಾರಿ ನಿಜಾರಿ ಸದೆ ಕೊಲ್ಲಬಾರದು. ಇದು ನೀತಿಶಾಸ್ತ್ರ ಅದರಿಂದ ನವ್ಯಿಬ್ಬರನ್ನೂ ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ” ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು. ಕಾಷಿನವರು ಇವರಿಬ್ಬರನ್ನೂ ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಡರು.

“ದೇವಾ, ಆತನು ಯಾವುದಂಡನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಬಿಡದೆ ತಡೆದನು” ಎಂದು ಕಾಷಿನವರು ಅರಸನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದರು.

“ಅಯ್ಯಾ, ನೀನೇಕೆ ತಡೆದಿ?” ಎಂದು ಅರಸನು ಕೇಳಿದನು.

“ಯಾವುದಂಡ ನಿದೋಣಿ. ನಿವ್ಯಾ ದೇವತಾರಕ್ಷಿತವಾದ ಸರ್ವರೋಗ ನಿವಾರಿತಿಯಾದ ಹಾರವನ್ನೂ ಅಂತೆ ಉರಾವರ ಸಂಪತ್ತನ್ನೂ ನಾನೇ ರಾತ್ರಿ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಈ ರೂಪದಿಂದ ಸಂಭರಿಸಿ ಕದ್ದಿರುವೆನು. ಹಗಲುಹೊತ್ತು ನಾನು ತೊನ್ನುನಾಗಿ ಹಾಳುದೇಗುಲದಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತಿದ್ದೇನು. ಅದರಿಂದ ಕಳ್ಳನಾದ ನನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿ. ತಳವಾರನದು ಏನೂ ಹೊಣವಿಲ್ಲ” ಎಂದಾಗ ಅರಸನು

“ಕದ್ದ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಏನು ಮಾಡಿರುವೆ?”

“ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಜೋವಾನ ಮಾಡಿರುವೆನು. ಆದರೆ ಐದಾರುಸಾವಿರ ನಾಣ್ಯ ಸೂಕ್ತಿಗೆ ಖಚಾರಿಯಿತು. ಉಳಿದುದ್ದಲ್ಲ ಮುಕ್ಕಾಗಿದೆ ಜೋವಾನ ವಾಗಿದೆ” ಎಂದು ವಿದ್ಯಾಚೈನ್ಯೇರಸು ತಿಳಿಸಿದನು.

“ರತ್ನರಾರವನ್ನು ತಂದು ನನಗೊಪಿಸು. ಉರವರಿಗೆ ನೀನು ಚಂಪತ್ತನ್ನು ಅಡಗಿಸಿರುವ ತಾಣನನ್ನು ತೋರಿಸು” ಎಂದು ರಾಜನು ಆಚಾ ಸ್ಥಿರವನ್ನು. ಅವನೇಂದನೆ ಉರವರೆಳ್ಳ ಹೊರಟಿರು. ಇವರು ಪನ್ಮತವಲ್ಲಿನ ವಿಸ್ತೃತವಾದ ಗುಹೆಯ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಆಡುವಾಗಿಟ್ಟಿದ್ದ ಬಂದೆಯನ್ನು ತೆಗೆದನು. ಹರವನ್ನು ಬೇರೆ ತೆಗೆದಿರಿಸಿಕೊಂಡು ಖಾಂಡನಿಗೆ ನಿತ್ಯ, ನಿಮ್ಮ ಒಡನೆಯನ್ನು ಬಡಲಿಸದೆ ಹುಡುಕಿಕೊಳ್ಳಿ ಎಂದು ಇವನು ಶಾಚಿಸಿದನು. ಜನರು ತಂತಮ್ಯ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಹುಡುಕಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರು. ವಿದ್ಯಾಚೈತ್ಯರನು ಹಾರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಅರಸಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದನು.

“ಚಳಗಾಲದಲ್ಲಿ ತಳವಾರನು ನಾಲ್ಕುಜಾವ ನಿನ್ನನ್ನು ಮೂನತ್ತಿರಡು ಬಗೆ ತೀಕ್ಷ್ಣಕೊಟ್ಟಿ ೨೦ಸಿಸುವಾಗ ನೀನು ಅನ್ನೆಲ್ಲ ಹೇಗೆ ಸಹಿಸಿಕೊಂಡೆ” ಎಂದು ಅರಸನು ಇವನನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

“ದೇವಾ, ಒಂದು ದಿನ ನಾನು ಬಾಲಕನಾಗಿದ್ದಾಗಿ ಉಪಾಧ್ಯಾಯ ರೀಂದನೆ ಸಹಸ್ರಕೂಟ ಜಿನಾಲಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದನು. ಅಲ್ಲಿ ದೇವರಿಗೆ ನಮ ಸ್ವಾರ ಮಾಡಿದೆನು. ಶಿವಗಪತ್ರಾಚಾರ್ಯರು ಪ್ರವಚನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ನರಕದ ವಣನೆ ಮಾಡಿದ್ದನ್ನು ಕೇಳಿದೆ. ಪ್ರತಿಇಲ ಚಾರಿತ್ರ ಗುಣ ವಿಶ್ವದವರೂ, ಜೀವಹಿಂಸೆ ನಾಡುವವರೂ, ಬೇಬೆಯಾಡುವವರೂ, ರಾಗ ದ್ವೀಪ ಲೋಭಕ್ಕೆ ವರರಾಗಿ ಸಂಖ್ಯಾಯೇ ಜಿವಿಗಳಿಗೆ ಸಂತಾಪನ್ನೂ ವೃಢಿಯನ್ನೂ ಉಂಟುಮಾಡುವವರೂ, ಪರರ ಹೆಂಡತಿಯರೊಡನೆ ಕದ್ದುಮುಚ್ಚಿ ಕೂಡುವವರೂ, ದುರಾಸಯಿಂದ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸುವವರೂ, ನುಘು ಮಾಡ್ಯ ಮಾಂಸ, ಏದು ಹಾಲುಸೂಸುವ ಮರದ ಹಣ್ಣಿಗಳನ್ನು ತಿನ್ನುವ ವರೂ (ಅಲ, ಅತ್ಯ, ಅಕ್ಷತ್, ಇಪ್ಪೆ, ಗೋಽರೆ ಎಂಬ ಮರಗಳು) ಆಳಬೆ ಮತ್ತು ಸಣಬಿನ ಹೂವನ್ನು ತಿನ್ನುವವರೂ, ಮಾಂಸಾಹಾರಿಗಳೂ ಹೆಂಡ ಗುಡುಕರೂ, ಪಂಚಮಾಹಾತಕಿಗಳೂ, ಇನರ್ಲೂರೂ ವಿರಕ್ತಾಗದೆ ಕಾಲತ್ಮೆ ಕೊನೆನೆಗೆ ಏಳು ನರಕಗಳಲ್ಲಿ (ಅವರವರ ಪಾಪಕ್ಕೆ ಅನುರಾಗವಾಗಿ) ಹೆಟ್ಟಿ ವರು, ಅಲ್ಲಿ ಮಾಹಾದುಖ ಅನುಭವಿಸುವರು. ಹೆಗಲುರಾತ್ಮಿ ನಾರಕಿಗಳು ಕಣ್ಣಿರೆಪ್ಪೆ ಹೊಡಿಯುವಷ್ಟು ಕಾಲಪೂ ಸುಖಕಾಣದೆ ಬೇಯುವರು.

ಅವರ ಉಗುರುಗಳಿಗೆ ಸಂಜ ಜುಟ್ಟುವರು. ಗರಗಸದಿಂದ ಅವರನ್ನು ಸೀರ್ಲುವರು. ಎಂದೂ ಸುಖ ಕಾಣದೆ ಅವರು ಕೊತಕೊತ ಚಂದಿಯುವರು. ಅಲ್ಲಿ ಜೊಡಿಯುವರು. ಇವರನ್ನು ಪ್ರಿಗಿಂಟ್ಟಿದ್ದವರು. ಇವರ ಮೂರ್ಕೆಮುರಿಯುವರು. ಇವರ ಗಾಯಗಳಿಗೆ ಕರಿಗ ಲೋಹವನ್ನು ಬಿಡುವರು. ಇವರ ಸೇಂಟಿವನ್ನು ಕತ್ತಿಸುವರು. ಇವರ ತೊಡೆಯನ್ನು ಮುರಿಯುವರು. ಇವರ ಹಿಂಭಾಗದ ತಲೆಗೆ ದೊಕ್ಕಿಲ್ಲಿಯಿಂದ ಹೊಡಿಯುವರು. ಇವರನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿರಿ. ಇವರನ್ನು ಕಟ್ಟಿರಿ. ಇವರನ್ನು ಕಡಿಯಿರಿ. ಇವರ ಸೊಂಟ ಮುರಿಯಿರಿ. ಇವರ ಕರುಳನ್ನು ಹೊರಿಗೆಯಿರಿ. ಇವರ ಮುಖ ಸುಜಿರಿ ಎಂದು ನೆಕದಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಮುತ್ತ ಮುಖುರಿಕೊಂಡು ನಾರಕಿಗಳಿಗೆ ಹೀಂಸೆಕೊಂಡುವರು. ಒಕ್ಕೆಯಿಂದ ಕಂಟ್ಟಿದ್ದವರು. ಇಟಿಯಿಂದ ತಿನಿಯುವರು. ಅನೇದಂತಗಳಿಂದ ಅವಿದಾಗ ಕರುಳವಾಲೆ ಹೊರಬರುವುದು. ಆಯುಧಗಳಿಂದ ಇವರನ್ನು ಎಡಬಿಡದೆ ಹೊಡಿಯುವರು. ಉಸಿರಾಟಿಕ್ಕೂ ಅವಕಾಶಕೊಡದೆ ನಿರಂತರ ವಾಗಿ ಇವರನ್ನು ಗೋಳಿಕೊಯ್ದು ಕೊಳ್ಳುವರು. ಏಳನೆಯ ನರಕದಲ್ಲಿ ಮೂನತ್ತುಮೂರು ಸಾಗರಕಾಲ ನಾರಕಿಗಳು ದುಃಖಪಡುವರು.

ದಾನ ಪ್ರಾಚಿ ತೀಲ ಉಪವಾಸ ಇತ್ಯ ಶ್ರವಕ ಧರ್ಮಗಳು. ಇವನ್ನು ವಾಲಿಸುವವರೂ, ತವರೆಸಗುವವರೂ ಸ್ವರ್ಗಸುಲವನ್ನೂ ನೋಕ್ಕುಸುಲವನ್ನೂ ಪಡೆಯುವರು” ಎಂದು ಶಿವಾಗಃಾತ್ಚಾಯರ್ಯರು ಪ್ರವಚನ ಮಾಡಿದ್ದನ್ನು ನಾನು ಕೇಳಿದೆನು. ಅಣವ್ಯತ, ಗುಣವ್ಯತ, ಶಿಕ್ಷಾವ್ಯತ ಎಂದು ಹಸ್ತಿರ್ದಾದು ಪ್ರತಗಳನ್ನು ನಾನು ಭಟ್ಟಾರಿಂದ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದೆನು. ಅರಹಂತರೇ ದೇವರು; ಅಹಿಂಸೆಯೆ ಧರ್ಮ; ಬಾಹ್ಯಾಭ್ಯಂತರ ಪರಿಗ್ರಹವಿಲ್ಲದೆ ತಪಸ್ಸುಜಿಂಧರುಂದಲ್ಲಿ ಜಿವಾಜಿವ, ಅಸ್ವರ, ಸಂಪರ, ಸಿಜರ, ಬಂಧ, ಪುಣಿ, ಸಾಪ, ನೋಕ್ಕೆವೆಂಬ ನವಕದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಹೇಳಿರುವರು; ಪಂಚಾಸ್ತಿಕಾರುಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸಿರುವರು; ಷಡ್ದ್ಯಾದ್ವಯಗಳನ್ನು ಬಣಿ ಸಿರಿಸಿರುವು; ಇವನ್ನು ನಂಬುವುದೇ ಸಮೃದ್ಧ. ಶಂಕೆಯೇ ಮುಂತಾದ ಎಂಟು ಮಲಗಳೂ, ಎಂಟು ಮದಗಳೂ, ಮೂರು ಮೂರಧಗಳೂ, ಅರು ಅನಾಯಿತನ ಸೇವೆಗಳು ಹೀಗೆ ಶಪತ್ಮತ್ಯದು ದೋಷಗಳನೆ. ಇವನ್ನು ಬಿಡಬೇಕು. ನಿತ್ಯಂಕಾದಿ ಅಸ್ವಗುಣಗಳಿಂದ ಪಾವನಗೊಂಡ ಸಮೃದ್ಧಪಡ್ಣ ಧರಿಸಿ ನಾನು ಪ್ರತಗಳನ್ನು ಪಡೆ

దేను. నరకదల్లి ఉంటాగున దుబిద ముందే తళవారను ననగి కొప్పి మామవత్తెరదు బగి తిక్కేగళు ఎనేనూ అల్లపెందుకోండు నాను ఈ దుబిగళన్నెల్ల సహసిదేను” ఎందు పిద్మచీళ్లోరను తలిఖిదను.

“సిన్న వేలే నాను సుప్రీతినాగిరువేను. నినగేఁను బేఁకో కేళకోఁ కోడునేను” ఎందు రాజను ఆత్మసనే కొప్పిను.

“ననగి ఏనూ బిడ. నన్న ఏత్తునాద యముదండున్న క్షేమిసి బిది” ఎందు ఇవను కేళకోండను.

“యముదండను నినగి హేగి స్నేహితనాదను? శ్రువక వ్రత ధారియాద నీను హేగి కశ్చతన మాడిద ?” ఎందు రాజను కేళ దను.

“జంబుద్దీపద భరతస్కేత్రదల్లి తిలకస్తుయవాద ద్వీణాపథ దల్లి అభిర దేశవిదే. అల్లి వణాగునదియ తటదల్లి వేణాతటి నగరవిదే. ఈ నగరపు ఆమరావతియంతిదే. ఇల్లి జితక్కత్తు రాజనాగిరువను. ఇవన రాణి విజయమతి. నాను ఈ రాజదంపతిగళ మగ. నన్న న్న విద్మచీళ్లోరన్నెన్న పరు. ఈ నగరదల్లి యముశాకను తళవారనాగి ద్వను. ఇవన మందది నిజగుణదేవతి. యముదండను ఇవర మగ. నావిబ్చరూ ఒండే వయస్మినపరు. నాన్న ఐదారు వషఫదపరాగిదూ గ శ్రవకనాద సిద్ధాధ్యను ననగి ఉవాధ్యయనాగిదను. ఏళంటు వషఫ ఈతన బళ వ్యాకరణ, ప్రమాణ, భండస్ను, అలంకార, నిఘంటు కావ్య, నాటీక, సాముద్రిక, వాత్మయిన, శాలికోత్త, పాలకావ్య చాణక్య, ప్యేద్య ముంతాద శాస్త్రగళన్న నావిబ్చరూ కలితేవు. ఇవను తళవారన మగనాదుదరింద కళ్లరన్న పత్తియచ్చువ సురఖితాస్త పన్న ఆభ్యాసమాడిదను. నాను చోరివిధ్యేయన్న హేళువ కరపటి శాస్త్రవన్న కలితేను. నావిబ్చరూ ఆనోయోన్న స్నేహితరాగిదేవు.

నావు ఒందుదిన వసక్కేడగి ఇందోయిపమ వనక్కే డోఁదెవు. అల్లి ఆకోక, పున్నాగ, వక్కళ, తిలక, తమాళ, జంవక, అడిక, నాళకోర, బజార, నేరిలీ, సింబి, దెలసు, బాళీ, మాను, ఈ మంర

గళు కిక్కరిద్దిపు. నావిబ్చరూ ఈ వనదల్లి బచ్చిదున జండాచి ఆదు త్రిద్దేవు. యముదండను ఆద్యశ్రునాగున విద్మే కలితిద్దను. ఇవను అల్ల ఆద్యశ్రునాదను. ఇవనన్న హుదుకి హుదుకి ఎల్లూ కాణదే నాను బేఁపత్తిను.

“పుగనే, నీను తళవారనాదాగ నిన్న కావలిన ప్రదేశదల్లి నాను కద్దు నిన్న న్న కోల్లిసిదిరెను” ఎందు నాను పణతెలిప్పిను.

“నాను నిన్న న్న హుదిదు కప్పికాచి నినగి కళ్లనిగి కోడున ఎల్ల లింందయన్నూ కోదిరెను” ఎందు యముదండనూ ప్రతిజ్ఞెమాడి దను. నావు నమ్మనమ్మ కపథవన్న మంయిదే మత్తే మత్తే బట్టర నొబ్బరు మందలిసుక్కిద్దిపు. నమ్మ తందెయుఁ ననగి రాజ్యమన్న ఒప్పిసి శ్రుతసాగర మునిగళ బళ తపస్సియాదరు. యముదండన తందెయుఁ తళవారికేయన్న ఈకనిగి వహిసి తానూ నమ్మ తందె యొదనే తపస్సిగి తెరిలుదను. నాను రాజనాగిద్దేను. ఇవను తళవార నాగిద్దేను.

“నమ్మ రాజ జీవిరిపిద్యాప్రవిణి. నాను ఇల్లి తళవారనాగిరు పుదు క్షేమవల్ల” ఎందు ఇవను ననగి హేడరికోండు నమ్మ నాడన్న తోరిదు నిన్న బళగి బందు తళవారనాదను. నాను ఇవనిగాగి నమ్మ రాజ్యద ఉద్దగలదలూ హుదుకాచిదేను. బేఁపినపరు ఇవన సుద్ది తందరు. ‘దేవా, మిథిలీయ రాజ మామురథ. అల్లి యముదండ తళవారనాగిరువను. ఇవను బారిగి కావలాగి సుఖవాగిరువను” ఎందు ననగి తలిఖిదరు. నాను నన్న మంత్ర పురుషోత్తమనిగి ‘నాను యముదండన్న కరెదుకోండు బరలు రహస్యవాగి హోగు త్రిరువేను’ ఎందు హేళ వజ్రసేనసంబ చేగ్గ దేయన్న కరెదు ‘నాను మనేవాళ్లిగాగి ఉరు బిట్టుమేంగుత్తిరువేను. నాను బరువకనక రాజ్యమన్న నోడికోఁ’ ఎందు ఆవనిగి రాజ్యమన్నిప్పిసి అధరాత్రి యల్లి అరెవస్తు ఉట్టుకోండు యార గమనక్కు బిళదే నాను మిథిలానగిగి బందెను. ప్రతిజ్ఞె తీరిసలు నాను కళ్లతన మాడిదేను.

ಯಂತುದಂಡನಿಗೆ ಪ್ರಾಣಾಪಾಯ ತಂದೆನು. ತಮ್ಮಲ್ಲಿರುವ ದೇವತೆಯಿಂದ ಬಂದ ಸರ್ವಕೋಗ ನಿವಾರಿಗೆಯಾದ ಹಾರವು ನಾನು ಅಧಿಗವುವನ್ನುಗ್ಗಾ ದೃಷ್ಟಿಯಾದುದರಿಂದ ನನ್ನ ಕೈಗೆ ಬಂದಿತು. ವಿಧಾಯದೃಷ್ಟಿಗಳಿಗೆ ಇದು ಒಲಿಯುವುದ್ದಿಲ್ಲ” ಎಂದು ವಿದ್ಯಾಚೀನ್ಯೇರನು ವಿವರಿಸಿದನು.

ವಾನರಧನು ತಮ್ಮ ಪರಂಪರೆಗೆ ದೇವತೋಕದರತ್ವಹಾರ ಲಭಿಸಿದು ದನ್ನು ತನ್ನ ಆಶಾನದಲ್ಲಿ ವಿರಿಸಿಲು ತೊಡಗಿದನು.

“ನಮ್ಮ ವಂಶದ ಪದ್ಯರಧನು ಒಮ್ಮೆ ವಾಸಪ್ರಾಜ್ಯ ತೀರ್ಥಂಕರರಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಲು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಅಚ್ಯುತೀಂದ್ರನು ವಿಶ್ವಾಸುಲೋಧಿನಾಜರ ನಾದ ವಾಹನದೇವನನ್ನು ಕುರಿತು “ಇವನು ಅಧಮಿಂಜಂದು ಧರ್ಮವನನ್ನು ಕೈಗೊಂಡು ವಾಸುಪ್ರಾಜ್ಯರನ್ನು ಕಂಡು ನಮಸ್ಕರಿಸದೆ ತಾನು ಉಳಿಟನಾಡುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಭಲಿಸಿದ ಚಂಪಾನಗರಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿರುವನು. ಇವನನ್ನು ಹೋಗೀನಾಡದೆ ಸಾಧ್ಯವಾದರ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸು ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದನು. ವಾಹನದೇವನನು ತನ್ನ ಕೆಲಾಡಸ್ಯ ಅಡ್ಡಿ ಅತಂಕವುಂಟುವಾದಿದನು. ಏನು ಮಾಡಿದರೂ ಪದ್ಯರಧನು ಮಂಡಿಯಲ್ಲ. ಆಗ ಅಚ್ಯುತೀಂದ್ರನು ಸುಪ್ರಿತಿನಾಗಿ ಪದ್ಯರಧನಿಗೆ ತಾನು ಧರಿಸಿದ್ದ ಸರ್ವರಂಜಂಪಹಾರವೆಂಬ ಹಾರವನನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿನು. ತಾನೇ ಕೈಯಾರೆ ಇದನ್ನು ಪದ್ಯರಧನು ಕೊರಳಿಗೆ ಕಟ್ಟಿದನು. ಅನೆಂತರ ಪದ್ಯರಧನನ್ನು ಹೋಗಳಿ ಶ್ರೋಜಿಸಿದನು. ಈ ರೀತಿ ಈ ಹಾರವು ನಮ್ಮ ಮನೆಕನಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು.”

ಇಬ್ಬರು ಚಾರರು ಒಂದು ಓಲಿಯನ್ನು ತಂದು ಪದ್ಯರಧನನ್ನು ಕಾಣಲು ಬಂದರು. ಅಲ್ಲಿರುವ ವಿದ್ಯಾಚೀನ್ಯೇರನನ್ನು ಕಂಡು ಅವರು ಕಾಲಿಗೆ ಬಿಡ್ರು. ಇವನ ಮುಂದೆ ಓಲಿಯನ್ನು ಇಟ್ಟಿರು. ಸಂಧಿವಿಗ್ರಹಿಯು ಪತ್ರನನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಆರಫನ ಮುಂದೆ ಓಲಿಯಲು ಪಾರಂಭಿಸಿದನು. “ವಿದ್ಯಾಚೀನ್ಯೇರ ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ಸಚಿವ ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಮನಹಳ, ಹೆಗ್ಗಡಿ ವಜ್ರಸೇನನೂ ಸಾಷಾಂಗನೆರಿಗೆ ಆಡ್ಡಬಿದ್ದ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಬಿನ್ನ ಹೆ ಮಾಡುವೆನ್ನ. ತಾವು ಹೋಗಿ ಬಹೇಳ ದಿವಸವಾಯಿತು. ತಾವು ಮನಸೆಯನ್ನು ಮಂಡಿತು. ತಾವಿಲ್ಲದೆ ರಾಜ್ಯ ಕಂಗಾಲಾಗಿದೆ. ಈ ಓಲಿಯನ್ನು ಕಂಡುಕೊಡಲೇ ತಾವು ಹೊರಟುಬರುವುದು” ಎಂದು ಓದಿದುದನ್ನು ವಾವರಧನು ಕೇಳಿ “ಈ ತನಕ ಇವನು

ಕೇಳಿದುದಕ್ಕೆ ಈ ಓಲಿ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಯಿತು. ಇನ್ನು ಸಂದೇಹನೇ ಇಲ್ಲ” ಎಂದು ಇವನು ವಿದ್ಯಾಚೀನ್ಯೇರನಿಗೆ ತನ್ನ ಬಳಿ ಉಚಿತಾಸನ ಕೊಟ್ಟಿನು.

“ವಿದ್ಯಾಚೀನ್ಯೇರ, ನೀನು ನನ್ನ ತಂಗಿಯ ಮಂಗ. ನೀನು ನನ್ನ ಸೋವ ರಳಿಯ. ಶ್ರೀಮತಿ, ನಮನುತ್ತಿ, ಗುಣನುತ್ತಿ, ಸಂಲೋಚನೆ, ಸಂಸ್ಥಾಪನೆ, ಸುತ್ತಿಲೆ, ಮನೋಹರಿಯಿಂಬ ಎಂಟಿಪುಂದಿಯೂ ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳೇ. ಇವರು ರೂಪವತಿಯರು. ಲಾವಣ್ಯವತಿಯರು. ನವಯೋವನೆಯರು. ಇವರು ವಿದ್ಯಾವತಿಯರು, ಇವರು ವಣಿಕಲ್ಪಿಗಳು (ಚಿತ್ರಕಾರರು). ಗಟಿತ ಗಾಂಧರ್ವ, ಸೃತ್ಯ, ಜಿತ್ರಕರ್ಮ, ಪತ್ರಜೀವ (ಭಾಜಾರದಿ ಪತ್ರಗಳನ್ನು ಅಳತೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಕತ್ತಲಿಸುವುದು) ಮುಂತಾದ ಅರವತ್ತನಾಲ್ಕು ಕಲೆಗಳೂ ಇವರು ಪ್ರವೀಣಿಯರು. ಎಷ್ಟೋ ಮಂದಿ ರಾಜರು ಈ ಹೆಣ್ಣಿಗಳಿಗೆ ಬೇಡಿಕೆ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಿರುವರು. ನಾನು ಬಂದವರನ್ನೆಲ್ಲ ನಿರಾಕರಿಸಿರುವೆನು. ಈ ತನಕ ಯಾರಿಗೂ ಕೊಡದೆ ಇವರಮುದುವೆಯಾನ್ನು ಮುಂದೂಡಿರುವೆನು. ಈ ಕನ್ನಾಮುಂಗಳಿಗೆ ನೀನೇ ಯೋಗ್ಯಗ್ರಾಹಿರುವೆನೆನು. ಈ ಕನ್ನಾಮುಂಗಳಿಗೆ ನಿನೆಗೆ ನಿಧನಾಗು” ಎಂದು ರಾಜನು ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಹೇಳಿದನು.

“ಈಗಳೇ ನಾನು ಒಂದು ಹೆಣ್ಣಿನ್ನು ಮನಸಾರೆ ಪ್ರತಿಸಿರುವೆನು” ಎಂದು ವಿದ್ಯಾಚೀನ್ಯೇರನು ತಿಳಿಸಿದನು.

“ಯಾರನ್ನು ಪ್ರತಿಸಿರುವೆ ಹೇಳಿ.”

“ಕೈವಲ್ಯಲಪ್ಪಿತ್ಯಾಯ ನೇತಿ ಕಳ್ಳಿಹಾಕಿರುವೆನು. ಆಕೆಯನ್ನು ನಾನು ಮಂದುವೆಯಾಗುವೆನು. ಈಗ ಯಂತುದಂಡನನ್ನು ನನಗೊಪ್ಪಿಸಿ” ಎಂದು ಕೇಳಿ ವಿದ್ಯಾಚೀನ್ಯೇರನು ಅವನೊಡನೆ ಒಂಬಿಯು ನೇತಿ ಕುಳಿತು ಕೆಲವುದಿನ ಪ್ರಯಾಣವಾದಿ ವೇಷಾತ್ಮಕಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಸ್ವಾಗತಿಸಲು ನಗರವನ್ನು ಶೃಂಗಾರಮಾಡಿ ಮಂತ್ರಿಗಳೂ, ಸಾನುಂತರೂ, ಮಹಾಸಾಮಂತರೂ, ರಾಜೇ ವಾಸದ ಗಡಿಕೆಯರೂ, ನಾಗರಿಕರೂ ಬಂದು ವಿದ್ಯಾಚೀನ್ಯೇರನನ್ನು ಕಂಡು ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಶೇಷೆಯಿಟ್ಟಿರು. ಇವರಿಬ್ಬರೂ ಪಟ್ಟದ ಆನೆಯನ್ನೇರಿ ರಾಜ ಮರ್ಯಾದೆಯಾಡನೆ ಹಂಚಿಸುತ್ತಿರಲು ನಗರವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಆರವನೆಗೆ ಬಂದರು.

ಮಾರನೆಯದಿನ ವಿದ್ಯುಚೈನ್‌ರನು ಒಡೆನ್‌ಲೆಗದಲ್ಲಿ ಸಿಂಹಾಸನದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಮಂತ್ರಿಗಳನ್ನು, ನಾವುಂತ ನುಹಾಸಾಮಂಕರನ್ನು, ಪುರೀಹಿತರನ್ನು, ಪರಿವಾರವನ್ನು, ಅರಸಿಯರನ್ನು ಕರೆಸಿಕೊಂಡು “ನನಗೆ ಸಂಸಾರದ ಭೋಗೀನಾಪಭೋಗಳ ಬಗೆ ಅಸಹ್ಯವಾಗಿದೆ. ನಾನು ವಿರಕ್ತನಾಗಿ ತಪಸ್ಸಿಗೆ ಹೊರಡಬೇಕೆಂದಿರುವೆನು” ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದನು. “ದೇವಾ, ನೀವು ಇನ್ನೂ ಚಿಕ್ಕವರು. ಇದು ತಪಸ್ಸಿಗೆ ಹೊರಡುವ ವರ್ಯಸ್ವಲ್ಲ” ಎಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಒಕ್ಕೊರಲಲ್ಲಿ ವಿನಂತಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು.

“ಸಾವು ಎಂದು ಬರುವುದೋ ಕಂಡವರಾರು? ಸಂಸಾರಿಗಳ ಆಯಸು ನೀರ ನೊರೆಯಿದ್ದಂತೆ. ರೂಪ, ಯೌವನ ಇವು ಕಾಮನಬಿಲ್ಲಿದ್ದಂತೆ. ಜೀವಿಗಳು ಹುಟ್ಟು, ಮುಖ್ಯ, ಸಾವಿನ ಚಕ್ರಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕಿಸೆ. ಬಳಿನುದ್ದಕ್ಕೂ ಇವು ವಸ್ತು ವಿಯೋಗ, ಅನಿಸ್ವರ್ವಸ್ತು ಸಂಯೋಗವಾಗುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ಇಂಥಬಾಕ್ಷಾ ಒಂದು ಬಾಳಿ? ಈ ದೇಹವು ಅಶ್ವಕರೂದು. ಇದು ರಾಗದ್ವೇಷಗಳ ಹೊಂಡವಾಗಿದೆ. ಅಶ್ವಭವಾದ ಈ ದೇಹ ಚರ್ಮದ ಮುಖಕಿಲ್ಲಿ ಹಾದುಗಿದೆ. ಕರುಳು, ಮಾಂಸ, ನರಗಳು ಈ ದೇಹವನ್ನು ಸುತ್ತಿಕೊಂಡಿವೆ. ಗಬ್ಬಾಬಿಯಿನ ಶೂಲ ಮತ್ತು ರಕ್ತಗಳು ಈ ದೇಹವನ್ನು ವಾಪಿಸಿವೆ. ಈ ದೇಹವು ಮಲಮಾತ್ರಗಳ ಮನೆಯಾಗಿದೆ. ನಾನು ಎಲ್ಲರನ್ನು ತೈನಿಸಿರುವೆನು. ನೀವೆಲ್ಲರೂ ನನ್ನನ್ನು ಕುವಿಸಿ” ಎಂದು ವಿದ್ಯುಚೈನ್‌ರನು ರಾಗದ್ವೇಷಗಳನ್ನು ತೊರೆದನು. ತನ್ನ ಹಿರಿಯವಾಗನಾದ ವಿದ್ಯುದಂಗನಿಗೆ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿದನು. ಗುರುಹಿರಿಯಿಗೆ ಮಗನನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿದನು. ಯಾವುದಂಡನನ್ನು ನಗರಕ್ಕೆ ತಳವಾರೆನೆಂದು ನೇಮಿಸಿದನು.

ವಿದ್ಯುಚೈನ್‌ರನು ಕೃಂಗಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಪಟ್ಟದಾನೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಹೊರಟಾಗ ಸತಿಯರು ಇವನನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದರು. ರಾಣಿವಾಸದ ಸೂಕ್ತಿಯರು ಇವನಿಗೆ ಚಾಮರ ಬಿಂಬಿದರು. ಬೆಳ್ಳಿ ಡೆ ಅರಳತು. ನಾಳಿಂಜಗಳು ಹೊರಟಿವು. ಸೂರ್ಯ, ಚಂದ್ರ, ಸಿಂಹ, ಹೊಲಿ, ಮಕರ, ಮೀನು ಮುಂತಾದ ರಾಜಾಂತಹ್ಯಗಳು ಈತನ ಮುಂದೆ ಹೊರಟಿವು. ಪಂಚನುಹಾಶಬ್ದವಾಯಿತು. ಹರಿಗಳನ್ನು ಬಾರಿಸಿದರು. ವಂದಿಮಾಗಧರಿಗೂ ಯಾಜಕರಿಗೂ ದೀನದಲಿತರಿಗೂ ಇವನು ದಾರಿಗುಂಟು ದಾನವಾಡಿಕೊಂಡು ಹೊರಟಿವು.

ಇವನು ಸಹಸ್ರಕೂಟ ಜಿನಾಲಯಕ್ಕೆ ಬಂದು ಆನೆಯಿಂದ ಇಳಿದನು. ಬಸರಿಗೆ ಮುರು ಪ್ರದ್ವಿಷ್ಟ ಮಾಡಿದನು. ದೇವರಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದನು. ಗುಣಧರಾಜಾರ್ಯರಿಗೆ ಗುರುಭಕ್ತಿ ತೋರಿ ವಂದಿಸಿದನು.

“ಭಟ್ಟಾರಾ, ಸಂಸಾರಸಾಗರನಲ್ಲಿ ನಾನು ಮುಳುಗುತ್ತರುವೆನು. ನನ್ನನ್ನು ಮುಳುಗಲು ಬಿಡಬೇಡಿ. ನನ್ನನ್ನು ಮೇಲೆತ್ತಿಕೊಳ್ಳಿ. ನನಗೆ ಮನಿದಿಕ್ಕೆಯನ್ನು ದಯವಾಲಿಸಿ” ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದನು. ಸಾವಿರಮಂದಿರಾಜಬುತ್ತರೂ ಮಾನಿದಿಕ್ಕೆಗೆ ಸಿದ್ಧರಾದರು. ಕಡಗ, ಉಡಿದಾರ, ಕುಂಡಲಮುಂತಾದ ಆಭರಣಗಳನ್ನು ವಿದ್ಯುಚೈನ್‌ರನು ಕಳಿಸಿಹಾಕಿದನು. ಬಾಹ್ಯಭೂತರ ಪರಿಗ್ರಹಗಳೀಲ್ಲವನ್ನು ತೊರೆದನು. ಗುಣಧರ ಭಟ್ಟಾರ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಇವನು ತಪಸ್ಸಿಯಾದನು. ದೇವಗಳಿಕೆಯರಂತಿದ್ದ ಸೌಂಡಿಮಾಹಾದೇವಿ ಮುಂತಾದ ಏಳ್ಳಾರುಮಂದಿ ಅರಿಯರೂ ತಮ್ಮ ಅತ್ಯೇಯಾದ ವಿಜಯ ಮತಿ ಕಂತಿಯರ ಬಳಿ ಕಂತಿಯರಾದರು. ಇವರು ತಪಸ್ಸೆಸಿಗುತ್ತಾ ಎಲುಬಿನ ಗೂಡಾದರು; ಇವರ ಕಣ್ಣಗಳು ಗುಳಿಬಿಡ್ಡವು.

ವಿದ್ಯುಚೈನ್‌ರ ಮುನಿಗಳು ತಮ್ಮ ಗುರುಗಳ ಜೀವಿತಯಲ್ಲಿ ಹಣ್ಣೆರದು ವಣಿವಿದ್ದ ದ್ವಾದಶಾಂಗ ಜಿತುದ್ವಿಕ್ವಲ್ವಾಗಳಲ್ಲಿ ಪಾರಂಗತೆಂಬರು. ಮುಂದೆ ಇರೆ ಆಚಾರ್ಯರಾದರು. ಇವರ ಸನ್ನಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಇನ್ನಾರುಮಂದಿ ಶಿಶ್ಯಮಿಗಳಿದ್ದರು. ವಿಹರಿಸುತ್ತ ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಶೂನ್ಯದೇಶದ ಬಾಳಿ ಮಂಡಳಾನಾದಿನ ತಾಮರಲಿಸಿ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಅಲ್ಲಿದ್ದ ತರಾಂಗಾಯಿ ಎಂಬ ಉಗ್ರದೇವತೆಗೆ ಅರಾರು ತಂಗಳಿಗೊನ್ನೆ ತಪ್ಸದೆ ಜಾತ್ಯೇಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಈ ಬಾರಿಯಾಡ ಅಷ್ಟನ್ನಿಯಿಂದ ಜಾತ್ರೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ದುಗಾರದೇವತೆಯಾ ಪುಷ್ಟಿಗಳ ಆಗಮನವನ್ನು ಕಂಡು ಆವರನ್ನು ಸಂಧಿಸಿ “ನನ್ನ ಜಾತ್ರೆ ಮಾಗಿಯಾವ ತನಕ ನಿಷ್ಠೆ ಈ ನಗರವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಮಾಡಬೇಡಿ” ಎಂದು ಇವರನ್ನು ತಡೆದಳು.

“ಸ್ವಾಮಿ, ಈ ದೇವತೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಏನುಮಾಡಿಯಾಳು? ಮೇಲ್ಗೊಣ ನಡೆಯಿರಿ” ಎಂದು ಒತ್ತಾಯಮಾಡಿ ಶಿಶ್ಯರು ವಿದ್ಯುಚೈನ್‌ರ ಮುನಿಗಳೊಂದನೆ ಉರಿನ್ನು ಪ್ರವೇಶಮಾಡಿದರು. ಅಂದು ರಾತ್ರಿ ವಿದ್ಯುಚೈನ್‌ರನು

ಉಲಿನ ಪಕ್ಷಿಮದಿಕ್ಕಿನ ಕೊಟೆಯ ಹೊರಗೆ ಪ್ರತಿವಾಯೋಗದಲ್ಲಿ ತಪಸ್ಸಿಗೆ ನಿಂತರು. ದೇವತೆಯು ಮುಳುದು ಪಾರಿವಾಳದ ಗಾತ್ರದ ಚಿಗುಟಿ ಗುಂಗುರು ಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿ ಅವರ ವೇಲೆ ದಾಳಿಯಿಟ್ಟಿಳು. ಇವು ರಾತ್ರಿಯೆಲ್ಲ ಮುನಿಗಳನ್ನು ಮುತ್ತಿ ಕಚ್ಚಿದವು. ಮುನಿಗಳಿಗೆ ಅಗ ಸರಕವೇದನೆಯಾಯಿತು. ಇವರಾ ನೋವಿನ ಕಡೆ ಗಮನ ಕೊಡೆ ಆಜ್ಞಾವಿಚಯ, ಆಪಾಯವಿಚಯ, ವಿಪಾಕವಿಚಯ, ಸಂಸಾರನಿಷಯವೆಂಬ ನಾಲ್ಕು ಧರ್ಮಧ್ಯಾನಗಳನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸಿದರು. ಅಮೇಲೆ ವೃಥತ್ವವಿಶಕ್ತವಿಶಿಕ್ಷಾರವನೆಂಬ ಕುಕ್ಕಧ್ಯಾನದ ಮೊದಲ ಚರಣದಲ್ಲಿ ತಲ್ಲಿನರಾಗಿ ಕ್ವಪಕ್ತೀಯೆಯನ್ನು ಏರಿದರು. ಅನಂತರ ಏಕತ್ವವಿಶಕ್ತವಿಶಾರ, ಸೂಕ್ತಕ್ರಿಯಾಪ್ತ, ಶಿಪಾತಿ, ಸುಮುಚ್ಚಿನ್ನಕ್ರಿಯಾ ನೀತ್ಯಾತ್ಮಿಯೆಂಬ ಕುಕ್ಕಧ್ಯಾನಗಳನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸಿ ಘಾತಿಕವರ್ಣಗಳನ್ನು ಗುಡಿಸಿ ಹಾಕಿದರು. ಅಂತರ್ಗತಕ್ಕೆವಲಿಯಾದರು. ಕೊನೆಗೆ ಆಫಾತಿಕವರ್ಣಗಳನ್ನೂ ಕಳೆದುಕೊಂಡು ವೋತ್ತವನ್ನು ಮಡಿದರು.

(‘ಜ್ಯೇಂದ್ರಮಹಾಪುರಾಣ’ವನ್ನು ತಿಳಿಗನ್ನುಡದಲ್ಲಿ ರಚಿಸಿದ ಜ. ಬ್ರಹ್ಮಪುನಾದ ನಾನು ವದ್ವಾರಾಧನೆಯು ವಿದ್ಯಾಭೇಷ್ಯೇರಿಸಿಯ ಕಥೆಯನ್ನು ಶ್ರೀಸಾಮಾನ್ಯರಿಗಾಗಿ ತಿಳಿಗನ್ನುಡದಲ್ಲಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿರುವೆನು 26-4-1995).

ಗುರುದತ್ತ ಭಟ್ಟಾರರ ಕಥೆ

ಜಂಬೂದ್ವಿಪದ ಭರತಕ್ಕೇತ್ತದ ಕುಣಾಳನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸಾವಸ್ತಿನಗರ ವಿವಿತು. ಉಪರಿಚರನು ಇಲ್ಲಿ ರಾಜನಾಗಿದ್ದನು. ವದ್ವಾವತಿ, ಅಮಿತಪ್ರಭಿ, ಸುಪ್ರಭಿ, ಪ್ರಭಾವತಿ ಈ ನಾಲ್ಕುರೂ ಮಹಾಂತರಾಯಿರು. ಇವರಲ್ಲದೆ ರಾಜನಿಗೆ ನಿನಾರುವಂದಿ ಬೇರೆ ಅರಸಿಯರಿದ್ದರು. ವದ್ವಾವತಿಯ ಮಗ ಅನಂತ ವೀರ್ಯ, ಅಮಿತಪ್ರಭಿಯ ಮಗ ವಜ್ರಪಾತೆ, ಸುಪ್ರಭಿಯ ಮಗ ವಜ್ರಬಾಹು, ಪ್ರಭಾವತಿಯ ಮಗ ವಜ್ರಧಾರ. ಉತ್ತಿರಸಿಯರ ಮಕ್ಕಳು ನಿನಾರುವಂದಿಯಿದ್ದರು.

ಗುರುದತ್ತ ಭಟ್ಟಾರರ ಕಥೆ

ವರ್ಷಂತ ಆಗಮಿಸಿತು. ಮರಗಿಡ ಬಳಿಗಳು ತಿಗುರಿದವು; ಬಿಸಿಲೊಡಿದವು; ಹೂಬಿಟ್ಟಿದ್ದವು; ಹಣ್ಣಿನಿಂದ ಜಗಿದವು. ಆಗ ಮನೋಹರೀದ್ವಾಸ್ಕ್ಯಾ ನಿನಾರುವಂದಿ ಅರಸಿಯರೂ ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳಿಂದನೆ ಆಗಮಿಸಿದರು. ಮಹಾವಿಭಾತಿಯಿಂದ ಇವರು ವನಕ್ಕೀಡೆಯನ್ನು ಬೇಗ ಮಾರಿಸಿದರು. ಆಮೇಲೆ ಆ ನಂದನವನದ ರತ್ನಬುಜಿತ ನೆಲಗಟ್ಟಿಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಬಾವಿಯಲ್ಲಿ ಜಲಕ್ಕೀಡೆಗೆ ಇಂದರು. ನೀರಿಗೆ ಕಪ್ಪಾರ, ಕಾಳಾಗರು, ತುರುಸ್ತ, ಕುಂಕುಮ, ಚಂದನಾದಿ ಸುಗಂಧ ದ್ರವ್ಯಗಳನ್ನು ಬೆರಿಸಿ ಕಂಪು ಮೂಡಿಸಿದ್ದರು. ನೀಲೀನೈಟ್‌ಲ, ಕನ್ಸೆಪ್ಟ್‌ವಿಲೆ ಮುಂತಾದ ಹೂಗಳಿಂದ ಬಾವಿತುಂಬಿಕೊಂಡಿದ್ದಿತು. ಚಕ್ರವಾಕ, ಬಕ, ಹಂಸ, ಕಪ್ಪೆ, ಜಿವರಿ, ಜಿವಕ, ಚಕ್ಕೊರಾದಿ ಜಲಜರಗಳು ಈ ಬಾವಿಯಲ್ಲಿ ಅಡುತ್ತಿದ್ದವು. ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ಮಹಾದೇವಿಯರೂ ನೀರಿಗಳಿಂದ ಜೀಕ್ರೋಳವೆಲ್ಲಿಂದ ಬಬ್ಲಿರ ಮೇಲೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ನೀರನ್ನು ಬಿಮ್ಮುತ್ತಾ ಅಬಿವಾದಿದರು, ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದಂತೆ ನಲಿಕಾಡಿದರು.

ವಿಜಯಾಧಿಸರವರ್ತದ ಉತ್ತರಕ್ಕೀಡೆಯಲ್ಲಿ ಅಳಕಾಬುರ ನಗರವಿದ್ದಿತು. ವಜ್ರಧಾದನು ಇಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಧರನಾಗಿದ್ದನು. ನಾನಾ ವಿದ್ಯೇಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಿ ಇವನಿಗೆ ತಲೆತರುಗಿದ್ದಿತು. ಇವನು ತನ್ನ ವಿದ್ಯಾಧರಿ ಮಂದನವೇಗಿಯಾದನೆ ಕ್ರೀಡಿಸಲು ಭೌಮವಿಹಾರಕ್ಕೆಂದು ವಿವಾನವೇರಿ ಹೇರಬಿಸು. ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಸಾಮಂತ ಮಹಾಸಾಮಂತರಿಂದಲೂ, ದೇವಗಣಕೆಯರನ್ನೂ, ಅಪರೇಯರನ್ನೂ ಏರಿಸುವ ನಿನಾರುವಂದಿ ಅರಸಿಯರಿಂದಲೂ, ರಾಣಿವಾಸದ ಕನ್ಯೆಯರಿಂದಲೂ, ಸರಿವಾರದಿಂದಲೂ ಬಳಿಸಿ ನಾನಾ ವಾದ್ಯಗಳು ನೂಳಿಗಾತ್ರಿರೂವಾಗ ಉಪರಿಭರ ಮಹಾರಾಜನು ವಿಭಾತಿಯಿಂದ ಜಲಕ್ಕೀಡೆಯಾಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಮಂದನವೇಗಿಯು ಕಂಡು ಕರುಬಿದಳು. ಇವರು ವಿವಾನ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಈ ಜಲಕ್ಕೀಡೆಯ ನೈಭವನ್ನು ನೋಡಿದರು.

“ನಾವು ಆಗಸದಲ್ಲಿ ಕಾಗೆಗಳಂತೆ ಕಾರಾಡುತ್ತಿರುವೆನ್ನು. ಉಪರಿಚರನೆ ನೈಭವನೇ ನೈಭವ! ನಮಗೆ ಇಂಥ ನೈಭವನ್ನೂ ಇಲ್ಲ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಸಂಪತ್ತಿನಲ್ಲಿ, ರಾಪದಲ್ಲಿ, ನೈಭವದಲ್ಲಿ, ನಿನೋದಗಳಲ್ಲಿ ಉಪರಿಚರ ಮಹಾರಾಜನ್ನನ್ನು ಏರಿಸುವರುಂಟೇ? ಖಂಡಿತ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಇವನೇ ಸಂಸಾರ ನಾರೋದಯಯನ್ನು!” ಎಂದು ಮಂದನವೇಗಿ ನುಡಿದಳು. ಈ

ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಪಟ್ಟದಾಡನ ಸಿಕ್ಕುಕೆರಿಳತು. ತನ್ನ ಉಲ್ಲಿಗೆ ಹೀಡಿರುಗಿ ಮಾದನವೇಗಿಯನ್ನು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತೊರಿದು ತಾನೋಬ್ಬನೇ ವಿಮಾನವೇರಿ ಬೇಗೆ ಉಪರಿಚರ್ನಿರುವ ಉದ್ದ್ಯಾನಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ತನ್ನ ನಿದ್ದೇಯಿಂದ ಮಾಯೆ ಯನ್ನು ಹರಡಿದನು. ಹೆಚ್ಚಿಂದೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಬಂದು ರತ್ನ ಖಚಿತ ನೀಲಗಟ್ಟಿಫ್ಲ್ಯಾಂಸ್ ಸುದರ್ಶನವೆಂಬ ಬಾವಿಯ ಬಾಯಿಗೆ ಮುಂಚ್ಚಿ ಹಾಕಿದನು. ಸಂದುಗೊಂಡು ಇಲ್ಲದಂತೆ ಮುಚ್ಚಿದನು. ಆಮೇಲೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ತನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ತಾನು ಹೊಡಿದನು.

ದೆದ್ದಾವತಿ ಮುಂತಾದ ನಾಲ್ಕುರು ಪಟ್ಟಿದರಿಸಿಯರು ನಿಮೋಹಿಗಳಾದರು. ಇವರು ಅಧಿಕಮಾನವನ್ನು ದೃಷ್ಟಿಗ್ರಾಹಿಸಿದರು. ಇವರು ದೇಹದ ನೋಡಿವನ್ನು ತೊರಿದು ಅಜ್ಞವರ್ತ್ಯಂತ ಉಪವಾಸ ತೊಟ್ಟಿರು. ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಇವರು ಪಂಚನಮಸ್ವಾರ ಮೆಲುಕುಹಾಕಿದರು. ದೇವರಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ತನ್ನಯು ರಾಗಿ ದಕ್ಷಿಣಜಾಗ್ರಾಂತಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಆರಾಧಿಸಿ ಕಾಲವಾಗಿ ಸೌಧರ್ಮಕಲ್ಪ ದಲ್ಲಿ ಸ್ವಸ್ತಿಕಾವರ್ತ ವಿಮಾನದಲ್ಲಿ ಬಂದು ಸಾಗರಕಾಲ ಆಯಾಸನ್ನು ಪಡೆದು ಈ ನಾಲ್ಕುರೂ ಸಾಮಾನಿಕ ದೇವರಾಗಿ ಜನಿಸಿದರು. ಉಪರಿಷತನು ವಿಧಾನದ್ವಿಷಯಾಗಿ ಲೌಕಿಕಾನಕ್ತಿಯನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿಕೊಂಡು ಅರ್ಥಧ್ಯಾನದಿಂದ ಸತತ ಮನೋಹರೀಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿಂದಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದನು.

ಎರಡನೆಯ ದಿನ ಸಾಮಂತನೂ, ಮಂತ್ರಾಸಾಮಂತರೂ, ಪರಿವಾರದವರೂ ಸೇರಿ ಅನಂತವಿರ್ಯನಿಗೆ ರಾಜ್ಯಪಟ್ಟ ಕಟ್ಟಿದರು. ಒಮ್ಮೆ ಸಾರಸ್ವತಾಜಾರ್ಯರು ಇನ್ನಾರು ಮಂದಿ ಶಿಷ್ಯರೂಡನೆ ಕಂಡಿಕೊಂಡು ವಿಹರಿಸುತ್ತಾ ಸಾವಸ್ತಿ ಸರ್ಗರಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಇವರು ಮನೋಹರೀಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ತಂಗಿದರು. ಅವಧಿಜಾಗ್ರಾಂತಿಕಾರಿ ಆಗಮನವನ್ನು ತಿಳಿದು ಅನಂತವಿರ್ಯ ಮಾಡಾಕಾಜನು ತನ್ನ ಪರಿವಾರದೊಡನೆ ಬಂದು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಆಚಾರ್ಯರಿಗೂ ಉಳಿದ ಮನೋಹರೀಗೂ ಪಂಡಿಸಿದನು. ಧರ್ಮಶಕ್ತಿವಣವಾಡಿ “ಭಟ್ಟಾರ್ಥ, ಅವರೆಳ್ಳರೂ ಎಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿರುವರು ?”

“ನಿಮ್ಮ ತಾಯಂದಿರು ವ್ರತವನ್ನು ಪರಿಪಾಲಿಸಿ ಸಾಯಂವಾಗಿ ದೇಹದ ವೋಹ ತೊರಿದು ಅಜ್ಞವರ್ತ್ಯಂತ ಆಹಾರವನ್ನೂ ತ್ಯಜಿಸಿದರು. ಅವರಿಗೆ ಸಮಾಧಿಸುರಣ ಲಭಿಸಿತು. ಅವರು ಸೌಧರ್ಮಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಸ್ವಸ್ತಿಕಾವರ್ತ ವಿಮಾನದಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನಿಕ ದೇವರಾದರು. ಕ್ರಮವಾಗಿ ಪದ್ಧತಿಯು ಕಾಂತ, ಅಮಿತಪ್ರಭೀಯು ಸುಕಾಂತ, ಸುಪ್ರಭೀಯು ನಂದನ, ಶ್ರಬಾನತಿಯು ಸುನಂದನರಾಗಿರುವರು. ಇವರು ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಪೂರುಷಪರ್ಯಾಯವನ್ನು ಪಡೆದರು. ಈ ದೇವರಾಗಳು ಈಗ ನಿನಗೂ ನಿನ್ನ ತಂಡಿಗೂ ತಿಳಿದೇಲು ಬರುವರು. ನಿನ್ನ ತಂಡೆಯ ಸುಪತ್ತು, ಸತ್ತಿಯರು, ಪರಿವಾರದವರೂ ಎಂದು ಸೋಹಗೊಂಡು ಮೆಲುಕುಹಾಕುತ್ತ ದುಪುರಿಜಿ ಪಡೆದು ಸಂದರ್ಭವನದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿಂದಾಗಿರುವನು. ಸಪಾರ್ಶರ್ಯ ಗುಹೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿಷ್ಟು ಆಡಿದೆ.

“ನಿಮ್ಮ ತಂಡೆಯು ಧರ್ಮವಿಮಾಗಿ ವನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳಬೇಕು ಇಲ್ಲವೇ ?”

“ನಿನ್ನ ಹೋಗಿ ಧರ್ಮಚೋಧಿ ಮಾಡು. ಆಗ ಸರ್ವದಿಲ್ಲಿ ಧರ್ಮಾಸುರಾಗಪುಂಟಾಗಿವುದು” ಎಂದು ಸಾರಸ್ವತಾಜಾರ್ಯರು ಅನಂತವಿರ್ಯನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದರು. ಆಗ ಇವನು ತನ್ನ ತವ್ಯಂದಿರನ್ನೂ, ಪರಿವಾರವನ್ನೂ ಕಿರಿದುಕೊಂಡು ಗುಹೆಯ ಬಾಗಿಗೆ ಬಂದು “ಎಲ್ಲಿ ಉಪರಿಷತ್ ಮಾರಾಜ, ನಿನ್ನ ಹೆಚ್ಚಿಂದಾಗಿ ವಿಷಯ ! ಈ ಬಾಳು ನಿನಗೆ ನೆಚ್ಚಿಗೆಯಾಗಿದೆಯಿ? ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ದೋಷವಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲ ಜೀವಿಗಳ ಹಣೆಯಬರಹದೇ ಹೀಗೆ. ಜೀವಗಳು ಕರ್ಮವಶರಾಗಿ ಎಲ್ಲಲ್ಲಿ ಹಂಟ್ಪಿನರೋ ಅಲ್ಲಲ್ಲೋ ಕರ್ಮವಶರಾಗಿ ಮೋಹಗೊಳ್ಳಬೇಕುವರು. ಹಿಂದೆ ನಿನ್ನ ಆರಮಣಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಂಹಾಸನದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿರು

ಯೊಡನೆ ವಿಹಾರಕಾಂಗಿ ವಿಮಾನದಲ್ಲಿ ಆಗನಿಸಿದನು. ನಿನ್ನ ತಂಡೆಯ ವೈಭವವನ್ನೂ ಕಂಡು ಕರುಬಿದ ಮಾದನವೇಗಿಯು ತನ್ನ ಬಡತನಕಾಂಗಿ ಗಂಡನನ್ನು ಮೂಡಲಿಸಿದಳು. ಆಗ ಪಟ್ಟದಾಡನು ಕುಸಿತನಾಗಿ ಜಲಕ್ಕೇಡಿಯಾದುತ್ತಿದ್ದ ಬಾವಿಯವೇಲೆ ಹೆಬ್ಬಿಂದೆಯನ್ನು ಮುಕ್ಕೆ ಹೊರಟ್ಟಿ ಹೊಡಿದನು. ಎಲ್ಲರೂ ಒಮ್ಮೆಗೇ ಸಕ್ತುಹೊಡರು” ಎಂದು ಮುನಿಗಳು ತಿಳಿಸಿದರು.

“ಭಟ್ಟಾರ್ಥ, ಅವರೆಳ್ಳರೂ ಎಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿರುವರು ?”

“ನಿಮ್ಮ ತಾಯಂದಿರು ವ್ರತವನ್ನು ಪರಿಪಾಲಿಸಿ ಸಾಯಂವಾಗಿ ದೇಹದ ವೋಹ ತೊರಿದು ಅಜ್ಞವರ್ತ್ಯಂತ ಆಹಾರವನ್ನೂ ತ್ಯಜಿಸಿದರು. ಅವರಿಗೆ ಸಮಾಧಿಸುರಣ ಲಭಿಸಿತು. ಆವರು ಸೌಧರ್ಮಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಸ್ವಸ್ತಿಕಾವರ್ತ ವಿಮಾನದಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನಿಕ ದೇವರಾದರು. ಕ್ರಮವಾಗಿ ಪದ್ಧತಿಯು ಕಾಂತ, ಅಮಿತಪ್ರಭೀಯು ಸುಕಾಂತ, ಸುಪ್ರಭೀಯು ನಂದನ, ಶ್ರಬಾನತಿಯು ಸುನಂದನರಾಗಿರುವರು. ಇವರು ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಪೂರುಷಪರ್ಯಾಯವನ್ನು ಪಡೆದರು. ಈ ದೇವರಾಗಳು ಈಗ ನಿನಗೂ ನಿನ್ನ ತಂಡಿಗೂ ತಿಳಿದೇಲು ಬರುವರು. ನಿನ್ನ ತಂಡೆಯ ಸುಪತ್ತು, ಸತ್ತಿಯರು, ಪರಿವಾರದವರೂ ಎಂದು ಸೋಹಗೊಂಡು ಮೆಲುಕುಹಾಕುತ್ತ ದುಪುರಿಜಿ ಪಡೆದು ಸಂದರ್ಭವನದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿಂದಾಗಿ ವಿಷಯ !”

“ನಿನ್ನ ಹೋಗಿ ಧರ್ಮಚೋಧಿ ಮಾಡು. ಆಗ ಸರ್ವದಿಲ್ಲಿ ಧರ್ಮಾಸುರಾಗಪುಂಟಾಗಿವುದು” ಎಂದು ಸಾರಸ್ವತಾಜಾರ್ಯರು ಅನಂತವಿರ್ಯನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದರು. ಆಗ ಇವನು ತನ್ನ ತವ್ಯಂದಿರನ್ನೂ, ಪರಿವಾರವನ್ನೂ ಕಿರಿದುಕೊಂಡು ಗುಹೆಯ ಬಾಗಿಗೆ ಬಂದು “ಎಲ್ಲಿ ಉಪರಿಷತ್ ಮಾರಾಜ, ನಿನ್ನ ಹೆಚ್ಚಿಂದಾಗಿ ವಿಷಯ ! ಈ ಬಾಳು ನಿನಗೆ ನೆಚ್ಚಿಗೆಯಾಗಿದೆಯಿ? ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ದೋಷವಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲ ಜೀವಿಗಳ ಹಣೆಯಬರಹದೇ ಹೀಗೆ. ಜೀವಗಳು ಕರ್ಮವಶರಾಗಿ ಎಲ್ಲಲ್ಲಿ ಹಂಟ್ಪಿನರೋ ಅಲ್ಲಲ್ಲೋ ಕರ್ಮವಶರಾಗಿ ಮೋಹಗೊಳ್ಳಬೇಕುವರು. ಹಿಂದೆ ನಿನ್ನ ಆರಮಣಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಂಹಾಸನದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿರು

ತ್ವಿದ್ದೇ. ನಾವುಂತ ಮುಹಾಸಾಮುಂತರೂ, ಸನೂರು ಹುಂದಿ ಅರಣಿಯರೂ, ರಾಣಿವಾಸದ ಶೈಕ್ಷಣಿಕರೂ, ಪರಿವಾರದವರೂ ನಿನ್ನನ್ನು ಹಿಲ್ಪಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಸದಾ ನೀನು ಅಟಿಪಾಟಿ ವಿನೋದಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನಿಯ ನಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದೆ. ಈಗ ನೀನು ದೆಬ್ಬಾಪುಗಳ ಸದುವೆ ಇರುವೆಯಲ್ಲ! ದಿನ್ಯಾವಾದ ಕರ್ಯ (ಹಾಸಿಗೆ)ಯ ನೇರೆ ಮಲಗುತ್ತಿದ್ದ ನೀನು ಈಗ ನೀರಜಾ ಕಲ್ಲಾಗಳ ಮೇಲೆ ಹೇಗೆ ಮಲಗುತ್ತಿರುವೆ? ಅವುತ್ತಕ್ಕೆ ಸಮಾನವಾದ ದಿನಾಧಾರವನ್ನು ಉಳ್ಳಾತ್ತಿದ್ದ ನೀನು ಈಗ ಕಸ್ಟಿಗಳನ್ನು, ಏಡಿಗಳನ್ನು, ತಲಿಗಳನ್ನು, ಓಟಕೆತಗಳನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತಿರುವೆಯಲ್ಲ. ಇನ್ನೇಲ್ಲ ತಿಂದು ನೀನು ಸರಕಕ್ಕೆ ಹೊಗಲು ಬಯಸಿರುವೆಯೇನು?" ಎಂದು ಇವನು ತಿಳಿದೇಳಿದನು. ದೆಬ್ಬಾವಿಗೆ ಕಳಿದ ಭವ ನೇನಾಯಿತು. ಧರ್ಮಶ್ರವಣಕ್ಕಾಗಿ ಕಾರ್ತರಗೋಂಡು ಗುಹೆಯ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಇದು ಬಂದಿತು. ಸೌಧರ್ಮಕಲ್ಪದ ನಾಲ್ಕು ರೂಪವನ್ನು ಧರಿಸಿ ದೆಬ್ಬಾವಿಗೆ ಕಾಳಿಸಿಕೊಂಡರು. ಅನುತ್ತಿರ್ಯಾದಿಗಳು ಇವರನ್ನು ಹಿಲ್ಪಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದಾಗ ಇವರು ನುಸ್ಟಿಸಿಕೊಳ್ಳಿದೆ ಅಗಸಕ್ಕೆ ನೀಗಿದರು. ಮಾತ್ರಾ ಬೆರಗಾಗಿ "ಪಕೆ ನೇರಿಕ್ಕೆ ನೀಗಿದಿರಿ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಆಗ ಇವರು ವಜ್ರಧಾಡನ ಕ್ರಿಯೆದಿಂದ ತಾವು ಸತ್ತ ಬಗೆಯನ್ನು ವಿವರಿಸಿದರು. ಅವೇಲೆ ದೆಬ್ಬಾವನ್ನು ಕುರಿತು "ಈ ರಾಜ್ಯ ನನ್ನದು. ಈ ಮನೆಯೂ ನನ್ನದೆ. ತಾಯಿ ನನ್ನವಳ್ಳಿ. ಮಂಡಿ ನನ್ನವಳ್ಳಿ. ಮಾಗ ನನ್ನ ವನ್ನು. ಸುವಾಸಿನಿಯರಾದ ಸೊಮೆಯರೂ ನನ್ನವರೆ. ಹೆಚ್ಚು ಮಾತ್ರಾ ನನ್ನ ವರು. ಪ್ರಜ್ಞಗಳೂ, ಬಂಧುಬಾಂಧವರೆಲ್ಲರೂ, ಆನೆಕದುರೆಗಳೂ, ಸೇವಕರೂ ನನ್ನ ಸುಖಾಭಿಲಾಷಿಗಳು ಎಂದುಕೊಂಡು ಸಂಪತ್ತು, ದನಕರುಗಳು, ಸೇವಕರು, ಇವರ ಮೇಲಿಂದ ಮಂಮಾಕಾರದಿಂದ ಮಾನವನು ಅತ್ಯಂತ ಸುಖಕ್ಕೆ ಏರಿ ವಾಗುವನು. ಸಂಪತ್ತು, ಪತ್ತಿ, ನಾಗ, ಸ್ವಜನರು, ಬಂಧುಬಾಂಧವರು ಇವರೆಲ್ಲರೂ ನನ್ನ ಹಿತಚಿಂತಕರು ಎಂದು ಭೂಂತನಾದ ಸರಪಕ್ಷವನ್ನು ಯಾವುಸೆಂಬ ತೋಳಿ ಬಂದು ಕೊಲ್ಲಾವುದು. ಈ ಮಂಮಾವನ್ನು ರಿಯಾದೆ ನೀನು ಆರ್ಥಾತ್ಸಿಯಾಗಿ ಸತ್ತ ಈಗ ದೆಬ್ಬಾವಾಗಿರುವೆ. ನಾವು ಸ್ತೋಪರ್ಯಾಯ ದಲ್ಲಿ ಇದ್ದವರು ಧರ್ಮಧಾರ್ಯನಿಂದ ದೇವರಾಗಿ ಸಂಪತ್ತನ್ನು, ಹೈಭವವನ್ನು

"ಪಡೆದಿವೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಇವರು ನಾಲ್ಕುರೂ ನಿಜರೂಸವನ್ನು ಧಂಡಿದರು. ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಕಾಮನಬಿಳ್ಳಿ ಒಡಿದಂತೆ ಇವರು ತಂತವ್ಯ ವಿನಾಸಗಳನ್ನು ಹಾಂಡಿಸಿದರು. ಪರಿವಾರ ದೇವತೆಗಳಿಂದ, ಗಡಕೆಯರಿಂದ, ಅಷ್ಟರೀಯರಿಂದ ಒಳಿಸಿ ಇವರು ಫೌಂಟಿಗಳು ಜಳಜಳಗುಟ್ಟಿನ, ನುಂತಿನಹಾರಗಳು ನೇತಾ ದುವ ರತ್ನಮಾಯವಾದ ವಿನಾಸವನ್ನೇ ರಿದರು. ದೇವತೆಯರು ಚಾವುರ ಬಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಟ ವಿನೋದಗಳಿಂದ ಇವರು ತಮ್ಮ ಪಶ್ಚಾತ್ಯವನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದರು.

"ನಾವು ಜಿನಧರ್ಮದ ಸತ್ಯವನ್ನು ವೈಗೂಡಿಸಿಕೊಂಡಿವು. ಧರ್ಮದ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ಈ ಹೈಭವ ನಮಗೆ ಪ್ರಪಂಚಯಾಯಿತು. ಮಹಾರಾಜ, ನೀನು ಗಂಡಸು. ನೀನು ಮುಹಾವರಾಕ್ರಮಿ; ಆದರೆ ಮಿಥ್ಯಾದೃಷ್ಟಿಯಾಗಿ ಆರ್ಥಧಾರ್ಯನಿಂದ ಸತ್ತು ಈಗ ದೆಬ್ಬಾವಾಗಿರುವೆಯಲ್ಲ" ಎಂದು ಇವರು ತಮ್ಮ ಮಾತ್ರೀಳಗೂ, ದೆಬ್ಬಾವಿಗೂ ಧರ್ಮರಹಸ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿಸಿ ಸ್ವರ್ಗಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೊದರು.

ತನ್ನ ಪತ್ತಿಯರು ದೇವರಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ದೆಬ್ಬಾವಿಗೆ ಸಂಕೋಧವಾಯಿತು. ಇದರಲ್ಲಿ ಧರ್ಮಾಸರಾಗ ಉಕ್ಕಿತು. ಇದನ್ನು ಸಾರಸ್ವತಾಚಾರ್ಯರು ಗ್ರಹಿಸಿದರು. ಮಾನಿಸಮಾಹದೊಡನೆ ದೆಬ್ಬಾವಿನ ಬಳಿಗೆ ಇವರು ಆಗಮಿಸಿದರು.

"ಧರ್ಮದ ಉಸಿರು ದಯೆ. ಇಂದಿಯ ನಿಗ್ರಹವೂ ಧರ್ಮವೇ. ಪದಿನೆಂಟು ದೊಣಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತನಾದವನೇ ದೇವರು. ಇಂಥನೇ ನಮಗೆ ಆರಾಧ್ಯ. ಇದರಲ್ಲಿ ಸಂರಯವಿಲ್ಲ. ಇನರು ಪಾಪವನ್ನು ಚರಿಸಲು ಹಾಕೆಲೀರುವುದರು. ಆರೆಬರೆ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದಾದರೂ ಇವರು ಧರ್ಮಾಸರಾಗಿಗಳಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕಿಂತ ಸೋಜಿಗ್ವಂಟಿ? ಇನರು ಹಾಲನ್ನು ತೊರೆದು ವಿಷವನ್ನು ಕುಡಿಯಲು ಧಾವಿಸುತ್ತಿರುವರಲ್ಲ! ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಸಮಾಗಮವು ನಮ್ಮ ಕೈಯಲ್ಲಿ. ಸಂಪತ್ತು ನೋಡುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ಕರಿಗೋಂಗುವುದು. ಜಿನಧರ್ಮವೇ ತಾತ್ಪರ್ಯತಾದುದು. ಇದನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿದಲ್ಲಿ ಧರ್ಮಾಸರಾಗ ಉದ್ದಿಷ್ಟವಾಗುವುದು. ಸಾರ್ಥಕ ಮಾಡಿದವೇಲೆ ಮುಳುಗೆಳೆಬೇಕು. ಹುಟ್ಟಿದವರೆಲ್ಲರೂ ಸಾಯುವರು. ವಿದ್ವಾಂಸರು ಈ ರಜಸ್ಯವನ್ನು ಸದಾ

ಮೇಲುಕು ಹಾಕಬೇಕು. ಹೆಚ್ಚಿನಿಂದ ಜಿಗಿದ ಮರದುತ್ತೆ ಮಾನವನೂ ಕ್ಷಣ ಕಾಲ ಯೋವನಕ್ಕೆ, ರೂಪ, ವೈಭವ, ಸುಖಸೌಭಾಗ್ಯಗಳಿಂದ ಮೇರೆಯು ವನು. ಬೆಟ್ಟಿದಿಂದ ಧುಮ್ಮಿಕ್ಕುವ ರುಖಿಯಂತೆ ಇನ್ನೆಲ್ಲವೂ ಬೇಗ ಮಾರು ವಾಗುವುವು. ನಾವು ಒಂಟಿಯಾಗಿ ಹಂಟ್ಟಿನೆವು. ಸಾಯುವಾಗ ಯಾರೂ ನಮ್ಮ ಜೊತೆಬಾರರು. ಅವನವನ ಪಾಪಬ್ರಹ್ಮಗಳನ್ನು ಅವನವನೇ ಅನುಭವಿಸಬೇಕು. ತಾಯಿ ಯಾರು? ತಂಡೆ ಯಾರು? ಮಾಗ ಯಾರು? ಭವಭವದಲ್ಲಿ ಈ ಸಂಬಂಧ ಮುರಿದು ಬಿಳಿಸುವುದು. ನಾವು ಶತ್ರಾಗ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಡಬೇಕು. ಬಂಧುಬಾಂಧನರು ಶ್ರೀಶಾನದ ತನಕ ಬರುವರು. ದೇಹವನ್ನು ಬೊಂಬಿಯು ದಹಿಸಿಕಾರುವುದು. ನಮ್ಮನ್ನು ಪಾಪಬ್ರಹ್ಮಗಳು ಮಾತ್ರ ಬೆಂಬಿಡದೆ ಹೀಂಬಾಲಿಸುವುವು” ಎಂದು ಹೆಚ್ಚಿನಿಗೆ ಸಾರ್ಥಕ ಭಟ್ಟಾರರರು ಧನೋರ್ಜೀಸದೇ ಮಾಡಿದರು. ಉನಶಮಗೊಂಡು ಹೆಚ್ಚಿನ ಶ್ರಾವಕ ವ್ಯತೆಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿತು.

“ನಿನಗೆ ಉಲಿರುವ ಅಯಂಸ್ತ ದಿನಿನ್ನೆಡು ದಿನ ಮಾತ್ರ” ಎಂದು ಆಚಾರ್ಯರು ತಿಳಿಸಿದಾಗ ಹೆಚ್ಚಿನ ದೇಹದ ಮೇಲಿನ ಮೋಹವನ್ನು ತೊರೆದು ಬಳಿಸುದ್ದುಕ್ಕೂ ಉಪವಾಸವ್ಯತ ತೊಟ್ಟಿತು.

“ತು ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಲ್ಲೇಖನ ಪ್ರತಧಾರಿಯಾಗಿರುವುದು. ಇದನ್ನು ನಿವೆಶ್ವರಾ ಪೂಜಿಸಿ” ಎಂದು ಆಚಾರ್ಯರು ಅನಂತವಿರ್ಯಾನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದರು. ಇವನು ದೊಡ್ಡ ಚಪ್ಪರ ಡಾಕಿಸಿದನು. ರೇಷ್ಟೆ ವಶ್ವವನ್ನು ಮೇಲ್ಮೈಟ್ಟಾಗಿ ಕಟ್ಟಿಸಿದನು. ಘೃಜಗಳನ್ನು ಸೆಡಿಸಿದನು. ಜನಸ್ಕೃತಿಮೇಯನ್ನು ತರಿಸಿ ಅಭಿಮೇಕ ಮಾಡಿಸಿದನು. ಮೂರುಮೊತ್ತ ಎಡಿಬಿಡದೆ ಮಾರ್ಕಾಮಹಿಮೇಯಿಂದ ಪೂರ್ಣ ಮಾಡಿಸಿದನು. ಭಟ್ಟಾರರು ಆರಾಧನೆಯನ್ನು ಅಚ್ಚಿಸಿ ಸ್ವಾಧ್ಯಾಯ ಮಾಡಿ ಆರಾಧನೆಯನ್ನು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ ಮಾಡಿದರು. ನಾವು ಸನ್ನಿಹಿತವಾದಾಗ ಉದರೂ ಸನ್ಯಸನ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಲ್ಲಿ ಅವನು ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಪಡೆದೆ ತಿರು ವನು. ಈ ಭವದ ಪಾನ ಅಂತೆ ಕಳೆದ ಭವದ ಪಾರಾತಿಗಳು ಸನ್ಯಸನ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಾಗ ಕಟ್ಟಿಗೆಯಂತೆ ಉರಿದು ಬಂಡಿಯಾಗುವುವು. ಹ್ಯಾದಯ ದಲ್ಲಿ ಆತ್ಮವನ್ನು ನೆಲಿಗೊಳಿಸಿ ಹ್ಯಾಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿನ ಕೊಂಡು ಮುಗಿಯ ಬೇಕು. ಈ ರೀತಿ ಕೊನೆವಕ್ಕು ಒಂದು ಮುಂದಂತಹ ಕಾಲಿಗಳು ಇದ್ದು ಸಮಾಭಾವ

ವನ್ನು ಧರಿಸಬೇಕು. ಅಜ್ಞಾನದಿಂದ ಮಾಡಿದ ಎಷ್ಟು ಪಾರಗಳೂ ಸಂಸ್ಕಾರ ದಿಂದ ನಾಶವಾಗುವುವು. ದೇವತೆಗಳೂ ನಾರಕಿಗಳೂ ವ್ಯಂತರರೂ ಚೋಕ್ಕಿಂಧಿಗಳೂ ತ್ರೈಕ್ ಪ್ರಾಣಿಗಳೂ ಬಾಲಮರಣ ಪಡೆಯುವ ಸಂದರ್ಭಗಳಗೆ ಕೊರತೆಯಿಲ್ಲ. ನಾನೂ ನಾಜಾಭವಗಳಲ್ಲಿ ಬಾಲಮರಣ ಪಡೆದಿರುವೆನು. ರತ್ನತ್ರಯಾರಾಧಕನಾಗಿ ಹಂಡಿತಮರಣ ಪಡೆಯುವೆನು. ಮಾನಸಿಕ ಹ್ಯಾಂಬೆಯಿಂದ ಸಾಯಂವುದು, ಗಭ್ರದಲ್ಲಿ ಸಾಯಂವುದು, ನರಕದಲ್ಲಿಂಟಾಗುವ ಹಿಂಸೆ ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ಮೇಲುಕು ಡಾಕಿ ಈಗ ಹಂಡಿತಮರಣವನ್ನು ಪಡೆಯುವೆನು. ಹಂಡಿತಮರಣ ಪಡೆದ ಮೇಲೆ ಭವರೋಗದ ಬೇರು ಕತ್ತಲಿಸಿ ಹೋಗುವುದು. ಏನಾದರೂ ಮಾಡಿ ಕಾಭವರಣಾಮಾಡಿದ ಸಾವನ್ನು ಸದೆಯಬೇಕು. ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಅಂಡಲೆಯುತ್ತಿರುವ ನನಗೆ ದುಃಖವು ಬೆಸ್ತು ಹತ್ತಿದ ಭೇಡಾಳವಾಗಿದೆ. ನಾನು ಜತುಗಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಅಂಡಲೆದಿರುವೆನು. ಭವಭವದಲ್ಲಿ ಅಹಾರವನ್ನು ಉಂಡಿರುವೆನು. ತಿಂದುದೆಲ್ಲ ಮುಲಮುತ್ತವಾಗಿ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿದೆ. ಇಷ್ಟಾದರೂ ನಾನು ತ್ವರ್ತಾನಾಗಿಲ್ಲ. ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಉದ್ದಕ್ಕೂ ನಾನು ಭೋಗಿಸಿರುವೆನು. ಆದರೂ ಆಶಿ ಮಾತ್ರ ಹಿಂಗಲ್ಲಿ. ನಾವು ನಾನಾ ವಾತ್ತಿಗಳನ್ನು ತಿಂದು ಸಂತಸವದುತ್ತಿರುವುವು. ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದೆಯನ್ನು ಮಾನ ಸಿಕವಾಗೂ ಮಾಡಬಾರದು. ಕಟ್ಟಿಗೆ ಒಟ್ಟಿದ್ದೂ ಉರಿ ತಗ್ಗುವಿಲ್ಲ. ಸಾವಿರಾರು ಸದಿಗಳು ಬಂದು ಸೇರಿದರೂ ಸಾಗರ ಕುಂಬುವುದಿಲ್ಲ. ಮಾನವ ನಿಗೆ ಭೋಗ್ಯ ಭಾಗ್ಯ ಹೆಚ್ಚಿದಂತೆ ಅತ್ಯಂತಿರು ಹೆಚ್ಚಿನುದು. ಉಪ್ಪು ತಿಂದ ನನಿಗೆ ನೀರಿಡಿಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನುದು. ನಿಷಯಾಸಕ್ತಿಯಿಂದ ಅತ್ಯಂತಿರು ಹೆಚ್ಚಿನುದು. ನಿಷಯಂ ಸುಖ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಹಿತವಾಗಿ ಕಂಡರೂ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಕಿಂಬಾಕ ಫಲದಂತೆ ಹೃಸ್ತಿಯನ್ನು ಕೊಂಡು ಹಾಕಬುವುದು.

ಭರತಾದ ಹನ್ನೆರಡು ಜನ ಚಕ್ರವರ್ತಿಗಳಿಗೆ ದೈವಧಿಯ ಕೊರತೆಯಿತ್ತೆ? ಮಂತ್ರವಾದಿಗಳರಲ್ಲಿನೇ? ಇವರ ಬಳಿ ಪ್ರಾಣರಕ್ಷಣಿಗೆ ಬೇಕಾದ ದಿವಾಕ್ತಿಗಳರಲ್ಲಿನೇ? ಇವರ ಸಗರದ ಸುತ್ತುಲೂ ರಕ್ಷಣಿಗೆ ಕೊರತೆಯಿರಲ್ಲಿನೇ? ಇವರ ಬಳಿ ಜತುರಂಗ ಸೇನೆಯಿರಲ್ಲಿನೇ? ಇವರ ಸುತ್ತುಮಾತ್ರ ಅಂಗರಕ್ಷಕರಿರಲ್ಲಿನೇ? ಇವರಿಂದನೆ ತಾವು ಸಾಯಂತ್ರಿನೇಂಬ ಗರುಡಪಡೆಯರಲ್ಲಿನೇ? ಇವರು ಸದಾ ರಕ್ಷಾಕವಚ ತೊಡುತ್ತಿರಲ್ಲಿನೇ? ಇವರಿಗೆ ನೀತ್ರ ಸಂಕುಲನಿರ

ಲಿಲ್ಲವೇ ? ಅದರೆ ಈ ಷಕ್ರವರ್ತಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಆನಾಥರಾಗಿ ಸತ್ಯ ಹೋದರಲ್ಲ !

ಸಾನು ಅನಿವಾರ್ಯವಾದುದು. ಸಾಪು ಬಂದಾಗ ಜೈಸತತ್ತವನನ್ನು ಮೆಲುಕು ಹಾಕುತ್ತಾ ಬಾಹ್ಯವನ್ನು ಗಳನ್ನು ಮಂಡತು ಅಕ್ಕದಲ್ಲಿ ತಲ್ಲಿನೆನಾಗಿ ಕವರಗಳನ್ನು ಸರೆಸಚೀಕು. ಆಗ ಅತ್ಯವು ನಿಮ್ಮಲನಾಗುವುದು. ಹರಿಷಹ ಗಳಿಗೆ ಜಗ ದೇಹದಿಂದ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಚೇಸುದಿಸುವುದೇ ಜಿನಿಂದಾನನ ವಾಗಿದೆ. ನಂಗೆಯಾರ ಮೇಲೂ ನೋಹವಿಲ್ಲವೆನ್ನಬೇಕು. ಜಿನಿಂದ ಪಾದ ದಲ್ಲಿ ಶರಣಾದೊಡನೆ ಉಗ್ರವಾದ ಸಂಸಾರ ಕೊನೆಗೊಳ್ಳುವುದು ಎಂದು ಭಾವಿಸಬೇಕು, ನಾನು ಜ್ಞಾನಸ್ತರೋಖಿಯಾಗಿರುವೆನು ಎಂದು ಖಚಿತವಾಗಿ ನಂಬಬೇಕು. ಧರ್ಮವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಯಾರೂ ನಮಗೆ ರಕ್ಷಣರಲ್ಲಿ ಎಂದು ಶಿಳಯಬೇಕು ಜೊಳ್ಳನ್ನು ತಾರಿಬಿಡಬೇಕು. ಜೀವನದ ಕೊನೆಗಾಲದಲ್ಲಿ ಪಂಚನಮಸ್ಯಾರವನನ್ನು ಎಡೀಡದೆ ಜಷಿಸಬೇಕು. ಜಿನವಾಣಿಯು ಭಿನ್ನರೊಗಕ್ಕೆ ಸಚ್ಚಿದಿಯಾಗಿದೆ. ನಿಷಯ ವಾಸನೆಗೆ ಇದು ನೂರಕವಾಗಿದೆ. ಜಿನವಾಣಿಯು ಆನ್ಯತಮಯಾಗಿದೆ. ಹುಟ್ಟಿ, ಮುಖ್ಯ, ಸಾಪುಗಳಿಂ ಶ್ರಿಪುರಗಳನ್ನು ಜಿನವಾಣಿಯು ದಹಿಸದಿರು. ಒವ್ವು ಸಮಾಧಿವರಣ ಪಡೆದವನು ಏಕಿಂಬಿ ಭವಗಳಲ್ಲಿ ಕೈವಲ್ಯವನನ್ನು ಪಡೆದೇ ಪಡೆಯುವನು. ಓವ್ವೆತರಿ ಹಂತಾಳಿ ಎಂಬ ಸಪ್ತಶ್ರೀ ಮಂತ್ರವನನ್ನು ಶ್ರಿಕರಣಪೂರ್ವಕ ಜಿಸಿಸುವವನು ಸರ್ವಮಂಗಳವನ್ನು ಪಡೆಯುವನು. ಹಂಚನಮಸ್ಯಾರವು ಸರ್ವವಾಹಗಳನ್ನು ತೊಳೆಯುವುದು. ಸರ್ವಮಂಗಳಗಳಗೂ ಇದು ನಾಂದಿಯಾಗಿದೆ. ಹಂಚನಮಸ್ಯಾರವನನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಗುರುಗುಟ್ಟಿಪಡುವನ ಬಳಿಗೆ ಕೈವಲ್ಯ ಬಂದೇ ತೀರುವುದು. ಗುರುಸಾಸ್ನಿಧ್ಯದಲ್ಲಿ, ಮುನಿಗಳ ಬಳಿ, ಜನಾಲಯದಲ್ಲಿ, ಸಿದ್ಧಾಂತಸಾಗರ ದೊರೆಯುತ್ತಿರುವಾಗ ಭವಭವದಳೂ ನಂಗೆ ಸಲ್ಲೇಖನಾ ಪೂರ್ವಕ ಸಮಾಧಿ ವರಣ ಲಭಿಸಲಿ ಎಂದು ಭಾವಿಸಬೇಕು". ಈ ರೀತಿ ಆಕಾಶುರು ಹದಿನ್ಯೇದು ದಿನ ವಾತ್ಸಾರಾದಿರು. ದೆಬಾವಿಗೆ ಧರ್ಮಾನುರಾಗಪುಂಬಾಯಿತು. ಅದರೆ ವಜ್ರದಾದನ ಕೌರ್ಯ ವನನ್ನು ಇದು ಮಾರಿಯಲಾರದೆ ತುಡಿಯಿತು. ಅರೆಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಧರ್ಮವನನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾ ಇದು ಕಾಲವಾಗಿ ಭವನ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಪಳತಕಾಲ ಆಯಸ್ಸನ್ನು ನಡೆವು ನಾಗೇಂದ್ರನಾಗಿ ಜನಿಸಿತು.

ಆನಂತವೀರು ಸಾರಸ್ಯತಾಚಾರ್ಯರು ಪ್ರಪಂಚನವನ್ನು ಆಲಿಸಿದನು. ಧರ್ಮಾನುರಾಗಿಳಾದ ತನ್ನ ತಾರುಂದಿರು ಸ್ವಗ್ರದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ಮಹಾ ವೃಭವನವನ್ನು ಪಡೆದಿರಿಂದುವನ್ನು ಇವನು ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಂಡನು. ರಾಜ್ಯವೋಽದಿಂದ ತನ್ನ ತಂಡೆಯು ದುರ್ಗತಿ ಪಡೆದುದನ್ನು ಇವನು ಕಂಡಂತಾಯಿತು. ಮನುಷ್ಯರಜನ್ಯದುರ್ಭವಾದುದು.ಭಿನ್ನಗೋಪಭೋಗಳು ನಶ್ವರವಾದುವು ಎಂದು ಇವನು ಭಾವಿಸುತ್ತಾ ವಿರಕ್ತನಾದನು. ತನ್ನ ಹೀರಿಯ ಮಗ ಸುಜಾಹಿವನನ್ನು ಕರೆದು ಬಲವಂತವಾಗಿ ಅವನಿಗೆ ರಾಜ್ಯವನ್ನೊಳ್ಳಿಸಿದನು. "ಆಳಾಸ್ಯಿಡಿತನಾಗಬೇಡ. ಕ್ರಮಾರ್ಥಿಲನಾಗು. ಮಂದವನನ್ನು ತ್ಯಜಿಸು. ಪಾಪಭೀರುವಾಗು. ಸಕ್ರಿಯಕ್ಕೂಪಾತಿಯಾಗು. ಮಂಜಿಗಳ ಮಾತಿಗೆ ಕಿವಿಗೊಡು. ವಿದ್ಯಾಂಂಸರನ್ನು ಗೌರಿಸು. ನಾನುಸ್ತಿಗೆ ಮನ್ಯಣಿ ಮಾಡು. ಶಕ್ತಿಗಳ ಬಗೆಯೂ ಅದರವಿರಲಿ. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಆಶ್ರಯದಾತನಾಗು. ಶೇತ್ರಿಕಾಮಿಯಾಗು. ದುಃಖಿಗಳ ಬಗೆ ವಾರುಕಿರಲಿ. ಇವೆಲ್ಲ ಸಕ್ತಿರುಂಗರ ಸದಾಚರಣೆಯಾಗಿವೆ" ಎಂದು ಮಂಗನಿಗೆ ಅನಂತವೀರು ಸಂಕ್ಷೇಪವಾಗಿ ರಾಜನಿತಿಯನ್ನು ಚೋಧಿಸಿದನು. ಅನಂತರ ಕಲ್ಪಗಳನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿದನು. ಬಾಹ್ಯಭ್ರಂಶರ ಪರಿಗ್ರಹಗಳನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿದನು. ಕಲಪುನಂದಿ ರಾಜನೀಡನಿ ಸಾರಸ್ಯತಾಚಾರ್ಯರ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ತನಸ್ಸಿಯಾಗಿ ಉಗ್ರವಾದ, ಫೋರೆವಾದ ತಪಸ್ಸುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಸಮ್ಮೇಧದವರ್ತತದಲ್ಲಿ ಆಷ್ವಕರ್ಮಗಳನ್ನು ದಹಿಸಿ ಅನಂತವೀರನು ಕೈವಲ್ಯವನನ್ನು ಪಡೆದನು.

ತತ್ತ್ವ ಧರಣೀಂದ್ರ (ಹೆಬ್ಬಾವು)ಜಿನಾಲಯಗಳ ದರ್ಕಸಕ್ಕಾಗಿ ಮಂದರಗಿಗೆ ವಿನಾನದಲ್ಲಿ ಹೊರಟಿನು. ನಜ್ರದಾಡನು ಆಗ ಇವಾದ ಆಶ್ವಾಸವಾದ ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ತನ್ನ ಪಿಠಿಯಾದ ಮಂದನೇಗೆಯೆಡನೆ ತಾನೂ ವಿನಾನವನ್ನೇ ರಿ ಮಂದರಗಿಗೆ ಬಂದನು. ಇವನನ್ನು ಕಂಡಕೂಡಲೇ ಧರಣೀಂದ್ರನಿಗೆ ಹೆಗೆತನ ಹೆಡೆಯೆತ್ತಿತು "ಪಾಪಕಮ್ರ, ಸಿದ್ಧಾಂತವಾಗಿ ಸೀನು ಜಲಕ್ಕಿರ್ದೆಯಾಡುತ್ತದ್ದ ನನ್ನನ್ನು ನನ್ನ ರಾಣಿವಾಸವನ್ನು ಕಾಂದೆಯಾಲ್ಲ!" ಎಂದು ಧರಣೀಂದ್ರನು ಮಾಲಿಸಿ ಅವನ ಎಲ್ಲ ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನು ಆವೇಶನ ತೆಗೆದುಕೊಂಡನು. ನಜ್ರದಾಡನನ್ನು ಮಂದನೇಗೆಯನ್ನೂ ಹಿಡಿದು ಎತ್ತಿ ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಕೂಕಿ ಕುದಿವ ಸೀರಿಸಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಸಿ ಚಿಕ್ಕ

ಹಿಂಸೆ ಕೊಟ್ಟು ಕೊಂಡು ಹಾಕಿದನು. ನಜ್ರದಾಡನು ಸತ್ತು ವೋದಲನೇಯ ನರಕದಲ್ಲಿ ಹಂಪಿ ನರಕದ ಹಿಂಸೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿ ಅಯಂಸ್ಯ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ನೀಲಗಿರಿ ಪರ್ವತದಲ್ಲಿ ಹುಲಿಯಾಗಿ ಜನಿಸಿದನು. ಧರಣೀಂದ್ರನು ಅಯಂಸ್ಯ ಮುಗಿಸಿ ಭವನಲೋಕದಿಂದ ಚುತ್ತನಾಗಿ ಕುರುಜಾಂಗಳ ನಾಡಿನ ಹಕ್ಕಿನಾಷ್ಯರದಲ್ಲಿ ರಾಜನಾಡ ವಿಜಯದತ್ತನಿಗೂ ಇವನ ರಾತ್ರಿ ವಿಜಯ ಮತ್ತಿಗೂ ಮಗನಾಗಿ ಗುರುದತ್ತನೇಸಿಸಿದನು.

ಫುತ್ತನನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸುವಂತೆ ವಿಜಯನುತ್ತಾದೇವಿಯು ಗುರುಗೆಳಿಬ ಮುಸಿಯನ್ನು ಪ್ರಾಣಿಸಿದಳು. ಅವರ ಆಶೀರ್ವಾದದಿಂದ ವಿಜಯ ವಹಿಂದೆನಿರು ಪುತ್ತನನ್ನು ಪಡೆದಳು. ಮಹಿಳೆಗೆ ಗುರುಗಳ ನೇನಿಪಿಗಾಗಿ ಗುರುದತ್ತನೆಂದು ಹಸರಿಟ್ಟಿರು. ಇವನು ಏಳುವರ್ವ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಮಾಡಿ ಅರವತ್ತುನ್ನಾಲ್ಲೂ ಕಳಿಗಳನ್ನೂ ಎಪ್ಪತ್ತಿರು ವಿಜಾಲ್ಲಿನಾಗಳನ್ನೂ ಸರಿಪೂಣ ವಾಗಿ ಕಲಿತನು. ರೂಪಲಾವಣ್ಯಗಳಿಂದ ತೊಳಗುತ್ತಿದ್ದ ಇವನಿಗೆ ಎಂಟಿನೆಯ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಪಿಂಚಯದತ್ತ ರಾಜನು ರಾಜ್ಯವನ್ನೊಷ್ಟಿಸಿ ತಾನು ಸುಧರ್ವ ಮಾನಿಗಳ ಬಳಿ ಜನ ದೀಪ್ಪೆ ಪಡೆದನು. ಇವನು ರಾಜನಾಗಿ ತನ್ನ ತಂಡಿಗೂ ಬಗ್ಗಿದ್ದ ರಾಜರನ್ನು ಬಗ್ಗುಬಿಡಿದು ಕಪ್ಪಕಾಣಿಕೆಯನ್ನು ತೀಗಿದುಕೊಂಡನು. ಎಲ್ಲ ರಾಜರೂ ಇವನನ್ನು ಕಂಡು ಹೆದರುವಂತಾಯಿತು. ಈ ರೀತಿ ಕೇರಿತ ವಂತನಾಗಿ ಇವನು ರಾಜ್ಯವನ್ನೂ ಲಿಧನು.

ಒಂದುದಿನ ಹಂತಿಯ ಉಪದ್ರವವನ್ನು ತಾಳದೆ ಪ್ರಜೀಗಳು ಗುರುದತ್ತನ ಬಳಿ ಬಂದು “ದೇವಾ, ನೀಲಗಿರಿಯ ಸುತ್ತಮುತ್ತ ಇರುವ ನಾಡು ಹಾಳಾಯಿತು. ಆ ಪರ್ವತದ ಗುಹೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹೆಬ್ಬಿಲಿಯಿದೆ. ಇದು ಯಂವಾನಂತೆ ನಾಡನ್ನೆಲ್ಲ ಕೊಲ್ಲಿತ್ತಿದೆ. ಜನರು ಈ ಪ್ರದೇಶವನ್ನೇ ತೊರೆಯುತ್ತಿರುವರು” ಎಂದು ದೂರುಕೊಟ್ಟಿರು. ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿದಾಕ್ಷಣ ಇವನಲ್ಲಿ ಪ್ರಾವಶ್ವರಹೆಯೆತ್ತಿತು. ಇವನು ಕೊಳ್ಳಿಗೆಂದು ಕಡುಮುಳಿದನು. ಹುಲಿಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಪ್ರಯಾಣಮಾಡಿ ಅದುಇದ್ದ ಗುಹೆಯ ಬಳಿಂದನು ಗುಹೆಯನ್ನು ಬಳಿಸಿ ಜನರು ಸಮುದ್ರಫೋಷದಂತೆ ಕೊಲಾಳಲವೆಸಿದರು. ಪಟ್ಟ, ಪಟ್ಟ, ಕಂಬ, ತಾಳ, ಮಂಡಳಿ, ಕಂಳಿ ಇವೆಲ್ಲ ಪಕಾಲದಲ್ಲಿ ವೋರೆದವು. ಹುಲಿಯು ಕ್ಷಣಪ್ರಣಕ್ಕೂ ಹೆದರಿ ಗುಹೆಯಲ್ಲೇ ಆಡಿದ್ದಿತು. ಏನು

ಮಾಡಿದರೂ ಅದು ದೊರಗಿ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಗುಹೆಯ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಹುಲ್ಲುಕ್ಕೂ ಪುಕ್ಕಿಯನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು ಬಂಕೆಯಿಟ್ಟಿರು. ಹುಲಿಯು ಕೊನೆಗೆ ಬೆಂದು ಹೋಯಿತು. ಗುರುದತ್ತನು ರಾಜಧಾನಿಗೆ ಬಂದು ರಾಜ್ಯವಾಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಹುಲಿಯು ಕರ್ಮವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಸತ್ತು ಸುರಾಪ್ಯದ ದೊರ್ಕೆ ಮಂತ ಪರ್ವತದ ಬಳಿಯಿದ್ದ ಪಲ್ಲಿಯೇಡ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಸಲಿದಾಭರಣನೇಂಬ ಬಾತ್ಯಾಣನಿಗೂ ಕಟ್ಟಿಕೆಯಿಂಬ ಬಾತ್ಯಾಣಿತೆಗೂ ಮಗನಾಗಿ ಹಳಮುಖ ಸೆನಿಸಿತು.

ಅಂಗದೀಶದ ಚಂಪಾನಗರದಲ್ಲಿ ಧಾತ್ರಿವಾಹನನು ರಾಜನಾಗಿದ್ದನು. ಇವನ ರಾಣಿ ಶ್ರೀಮತಿ. ಇವರ ಮಗಳು ಆಭಯವಾತಿ. ಇವಳಿ ಆಶ್ವಂತ ಲಾವಣ್ಯಮಯಿಯಾಗಿದ್ದಳು. ಗುರುದತ್ತನು ಶಕ್ತಿಗಾಗಿ ಹಂಬಲಿಸಿ ಎಪ್ಪೇ ಬೇಡಿದರು ಧಾತ್ರಿವಾಹನನು ಇವನಿಗೆ ಮಗಳನ್ನೂ ಕೊಡಲೇ ಇಲ್ಲ.

ಧಾತ್ರಿವಾಹನನು ತನ್ನ ಬಡಿಗಳಾದ ವಿಕ್ರೆಕರ್ಮವನ್ನೂ ವಿಕ್ರೆಮುತಿಯನ್ನೂ ಕರೆಸಿ ಆರುತಿಂಗಳೊಳಗೆ ತಲಾ ಬನೂರು ರಘುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಕೊಡುವಂತೆ ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿದನು. ಅವರು ಒಸ್ಪಿಕೊಂಡು ಗಡುವು ಮುಗಿಯು ವುದರಲ್ಲೇ ವಿಕ್ರೆಮುತಿಯು ರಘುಗಳನ್ನು ತಂಡೆಂಪಿಸಿದನು. ದೊರೆಯು ಸುಪ್ರಿತನಾಗಿ ಬಡಿಗೆ ಅವನು ತ್ವರಿತಪಡುವನ್ನು ಹಣಕೊಟ್ಟಿನು. ವಿಕ್ರೆಕರ್ಮವನು ಆರು ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ರಘುದ ಒಂದೇ ಒಂದು ಗಾಲಿಯನ್ನು ಮಾಡಿ ರಾಜನಿಗೆ ಒಸ್ಪಿಸಿದನು. ದೊರೆಯು ಕೊಪಗೊಂಡು ಅವನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಬೇಕೆಂದಿರುವಾಗ ಅವನು ಗಾಲಿಯನ್ನು ರಾಜನ ಮುಂದೆ ರತ್ನಬುಢಿಕ ನೆಲಗಟ್ಟಿ ಮೇಲೆ ಒಟ್ಟು ಪ್ರಾಣಭಯದಿಂದ ಪರಾಯಾದನು. ಆ ಗಾಲಿಯು ಹೆನ್ನೇದು ದಿವಸಕಾಲ ಅಂತರಿಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಗರ್ಜಿಸಿ ತೆರಿಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ರಾಜನು ಸಂತಕಗೊಂಡು ವಿಕ್ರೆಕರ್ಮವನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಕರೆದುತ್ತರಲು ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿದನು.

“ಸ್ವಾಮಿ, ವಿಕ್ರೆಕರ್ಮವನು ನಿಮಗೆ ಅಂಜಿ ಓಡಿಕೊಗೆ ಗುರುದತ್ತ ಮಾಹಾರಾಜರ ಆಳಾಗಿರುವನು” ಎಂದು ಸೇವಕರು ತಿಳಿಸಿದರು. ಧಾತ್ರಿವಾಹನನು ಗುರುದತ್ತನ ಬಳಿಗೆ ತನ್ನ ಡೆಗ್ಗೆ ಡೆಯಾರೋಡನೆ ಸಂದೇಶ ಕಳುಹಿಸಿದನು. “ಕಾಡಲೇ ಕಪ್ಪವನ್ನೂ ನಮ್ಮ ಬಡಿಗಿಯನ್ನೂ ನಮಗೊಷ್ಟಿಸಬೇಕು”. ಈ ಸಂದೇಶವನ್ನು ಕೇಳಿ ಗುರುದತ್ತನು ಮುನಿದು “ನಾನು ಮಾತಾ

ರಾಜ. ನಾನು ಇನ್ನೊಬ್ಬಿಗೆ ಕಸ್ಟಕೊಟ್ಟಲ್ಲಿ ಸೀಂಹಾಸನನೇಕೆ? ಬೆಳ್ಳಿದೆ ಯೇಡೆ? ಚಾವುರವೆಡೆ? ಪಾಳಿಧ್ವಜವೆಡೆ? ಸಂಚ ಮಹಾಶಬ್ದವೆಡೆ? ಸೋಕ್ಕಿದ ಅನೆಗಳಿಗೂ ಕುದುರೆಗಳಿಗೂ ಜತುರಂಗ ಸೇನೆಗೂ ಯಾವ ಕಾರ್ತಿ ಹೊಸಲಿ?" ತನ್ನ ಮಾರ್ಗಳು ಅಭಯವನುತ್ಯಿದನೆ ಪಟ್ಟಿದಾನೆಯನ್ನೂ ಶ್ರೀನೃಪಾದ ವಸ್ತುವಾಹನಗಳನ್ನೂ ಕೂಡಲೇ ನಮಗೆ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡಬೇಕು. ಇನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದ್ದರೆ ರಾಜನನ್ನು ಕೊಂಡು ಇವನ್ನೂ ಪಡೆಯುವೆನು" ಎಂದು ಹೆಗ್ಗಡೆಗೆ ತಳಿಸಿ. ನಿವ್ರು ಹೋಗುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ನಾವು ನಿನ್ನೊಬ್ಬಿ ದನೆ ಬರುವೆನ್ನು" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಗುರುದತ್ತನು ಧಾತ್ರಿವಾಹನನ ನೇಲೆ ದಂಡಿತ್ತಿದನು. ಷಂಪಾನಗರಕ್ಕೆ ಒಂದು ಇವನು ಮಾರ್ಗ ಬಳಸು ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕಿದನು.

ಧಾತ್ರಿವಾಹನನು ತನ್ನ ಸ್ವೀಸ್ಯವನ್ನು ತೆಗೆದುಹೊಂಡು ಬಂದು ಯಾಧ್ಯಕ್ಕೆ ನಿಂತನು. ಬಿಲ್ಲು ಬಿಲ್ಲಿನೊಡನೆ, ಕುದುರೆ ಕುದುರೆಯೊಡನೆ, ರಘುರಘುದೊಡನೆ, ಕಾಲಾಳು ಕಾಲಾಳೊಡನೆ, ಅನೆಗಳು ಅನೆಗಳೊಡನೆ ಹೊಂದಬೇಕೆಂದು ಯಾಡಿದವು. ಹೆಲವು ದಿವಸ ಯಾಧ್ಯವಾರ್ಯಿತು. ಗುರುದತ್ತನ ಪ್ರಫಾಸಿ ಯಾದ ಮಾರ್ಗವಾನುತ್ತ ಮುಚ್ಯೇಂದ್ರದತ್ತನ ಮುಂಗೈಯನ್ನು ಧಾತ್ರಿವಾಹನನ ಯೋಧನೊಬ್ಬನು ಜಕ್ರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕತ್ತಿಸಿದನು. ಮುರಿದ ಕೈ ನೆಲಕ್ಕೆ ಬಿಂದಿತು. ಇದನ್ನು ಒಂದು ಹದ್ದು ಕಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಹಾರಿಯೋಗುತ್ತಿರುವಾಗ ಅಭಯವನುತ್ಯಿ ತನ್ನ ರಾಜವಾಹನ ಎರಡನೆ ಮಾಹಡಿಯ ಅಂಗದಲ್ಲಿ ದಾಧಿಯರೊಡನೆ ಹಾಗೂ ಸಹಿಯರೊಡನೆ ನಡೆದಾದುತ್ತಿದ್ದೆಳು. ಹದ್ದು ತಾನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಬಂದ ಮುಂಗೈಯನ್ನು ಅಭಯವನುತ್ಯಿ ಮುಂದೆ ಬಿಸುಟ್ಟು. ವಜ್ರ, ಪ್ರೇಕ್ಷಣರ್ಹ, ಪದ್ಮರಾಗ, ಪುಷ್ಟರಾಗ, ರತ್ನ, ಪ್ರಾಟಿಕಮನೆ, ಇಂದ್ರಿಯಿಲ ಮುಂತಾದ ಅನಂತರ್ಯ ಮಾರೀಕ್ಯದಿಂದ ವಾಡಿದ ಹೆಲವು ಬಗೆಯ ಕಂಕಣಗಳನ್ನು ತೊಟ್ಟಿ ಮುಂಗೈಯನ್ನು ಕಂಡೆಳು. ತಂತ್ರಿ ಜಕ್ರ ಪದ್ಮ, ಅಂಶಕ, ಚಾವಾರ, ತೋರಣ, ಪತಾಕೆ ಮುಂತಾದ ಶಂಭ ಲಕ್ಷ್ಮಣಾಲಿಂದ ಯುಕ್ತವಾದ ಕೆಂದಾವರೀಯ ಬಣ್ಣದ ಅಂಗೈಯನ್ನು ನೋಡಿದೆಳು. "ಆ ಅಂಗೈ ಸಾಮಾನ್ಯ ಪುರುಷನದಲ್ಲ. ಅವನು ದೊಡ್ಡ ರಾಜನೇ

ಅಗರಬೀಕು. ಆಮಾತ್ತ, ಇಂಥ ಕ್ಕೆ ಏಕೆ ಕತ್ತರಿಸಿ ಬಿದ್ದಿದೆ?" ಎಂದು ದಾದಿ ಯಾನ್ನು ಕೇಳಿದಳು.

"ಮಾರ್ಗಿ, ಇದಕ್ಕೆ ನಿನ್ನೇ ಕಾರಣ. ಇಂಥ ಅವಯವವನ್ನು ಅನೇಕ ರಾಜರುಗಳು ಎಷ್ಟೋ ಮಂದಿ ಸಾಯುತ್ತಿರುವರು" ಎಂದು ದಾದಿ ಹೇಳಿದಳು.

"ಆಮಾತ್ತ, ನಾನು ಹೇಗೆ ಇಂಥ ಸಾಮಿಗೆ ಕಾರಣವಾಗಿರುವೆನ್ನು ನನಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುವಂತೆ ವಿವರಿಸು" ಎಂದು ಅಭಯವುತ್ತಿ ಕೇಳಿದಳು.

"ಕುರುಜಾಂಗಣದಲ್ಲಿ ತಿಲಕಪ್ರಾಯವಾಗಿ ಹಸ್ತಿನಾಪುರ ಕಂಗೊಳಿಸುತ್ತಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಗುರುದತ್ತನು ರಾಜನಾಗಿರುವನು. ಇವನು ಮಂತ್ರಧಾಕಾರನು. ಇವನು ಪರಾಕ್ರಮಿ. ಇವನು ಸರವರುವಾ. ಇವನು ಪ್ರಜಂತ. ಇವನು ಗರ್ವಷ್ಟನು. ಇವನು ಹೆಲವು ಪರಮಂಭಾಗಳನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಿಕೊಂಡು ರಾಜ್ಯವಾಳುತ್ತಿರುವನು. ಇವನು ನಿನಗೆ ಬಾತು ಬಾಯಿಬಿಡುತ್ತಾ ಅನೇಕ ಬಾರಿ ತನ್ನ ಹೆಗ್ಗಡೆಗಳ ಕ್ಕೆಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ತಂಡಿಗೆ ಉದುಗೊರೆ ಕಳುಹಿಸಿದನು. ನಿಸ್ಸನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಕೊಡಲು ನಿನ್ನ ತಂಡಿ ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಗುರುದತ್ತನು ಮುನಿನಿದು ನಿನ್ನ ತಂಡೆಯನ್ನು ಕೊಂಡು ನಿಸ್ಸನ್ನು ಕಿರಿದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದಾಗಿ ಪಣತೊಟ್ಟು ಸಮುದ್ರವೇ ನೇರಿದಪ್ಪಿದಂತೆ ಜತುಭಲದೊಡನೆ ಬಂದು ರಾಜಧಾನಿಗೆ ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕಿರುವನು. ನಿಮ್ಮ ತಂಡೆಯು ತನ್ನ ಎಲ್ಲ ಸ್ವೀಸ್ಯವನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡು ಅವನನ್ನು ಎದುರಿಸುತ್ತಿರುವನು. ಏಳು ದಿವಸಗಳಿಂದಲೂ ಎರಡು ಪಡೆಗಳೂ ಕಾದಾಡುತ್ತಿವೆ. ಹೆಲವು ಮಂದಿ ಸಾಮಂತ ಮಾಹಾಸಾಮಂತರಾದಿಯಾಗಿ ರಾಜಪುತ್ರರು ಸ್ತಿರುವರು. ಅನೆ, ಕುದುರೆ, ಕಾಲಾಳು ಸತ್ತುದಕ್ಕೆ ಲೆಕ್ಕಾವೇ ಇಲ್ಲ. ಮಹಾಭೀಕರವಾಗಿ ಕಾಳಿಗ ಸಡೆಯುತ್ತಿದೆ" ಎಂದು ದಾದಿಯು ವಿವರಿಸಿದಳು.

"ಆಮಾತ್ತ, ನಿವ್ರು ಅರವನೆ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಈ ರಿತಿ ಹೇಳಿ. ನನ್ನನ್ನು ಗುರುದತ್ತನಿಗೆ ಹೊಡುವುದಾದರೆ ಕೊಡಲಿ. ನಾನು ಇನ್ನೂ ರನ್ನೂ ಮಾದುವೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರು ಈ ಮಾದುವೆಗೆ ಒಪ್ಪಿದ್ದರೆ ನಾನು ತಕ್ಷಿನಿಯಾಗುವೆನು" ಎಂದು ಅಭಯವನುತ್ತಿ ಹೇಳಿದನ್ನೆಲ್ಲ ದಾದಿಯು ಧಾತ್ರಿವಾಹನ ನಿಗೆ ಅರಿಕೆವಾಡಿಸಿಕೊಂಡಳು. ರಾಜನು ತನ್ನ ನಾಲ್ಕುರು ಹೆಗ್ಗಡೆಗಳನ್ನು

ಗುರುದತ್ತನೆ ಬಳಗೆ ಕಳುಹಿಸಿ ತಾನು ಮಗಳನ್ನು ಕೊಡುವ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ಬಹಿರಂಗವಾಗಿಸಿದನು. ಗುರುದತ್ತನು ಯಂದ್ವನನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದನು. ಧಾತ್ರಿ ವಾಹನನೂ ಸೈನ್ಯವನನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಕರೆಸಿಕೊಂಡನು. ಎರಡೂ ಪಡೆಗಳು ಯಂದ್ವನನ್ನು ಸೀಲಿಸಿದವು. ಸತ್ಯವರಿಗೆ ಸೊಂದವರಿಗೆ ಪೂರಿಸಬೇಕಾದುದನ್ನು ಪೂರಿಸಿದರು. ಕನ್ಯೆಯ ಅಸುಕಾಲ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಶಭಲಗ್ಗುದಲ್ಲಿ ಮಹಾ ವೈಭವದಿಂದ ಧಾತ್ರಿವಾಹನನು ಅಭಯವುತ್ತಿಯನ್ನು ಗುರುದತ್ತನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿ ಮಂದುವೆ ಮಾಡಿದನು. ಸನ್ಮಾನಾದಿಗಳಿಂದ ಪರಪೂಜೆ ಮಾಡಿದನು.

ಗುರುದತ್ತನು ಮಾವನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ದಿನಸಮಿದ್ದು ಅನಂತರ ಮಾವನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ ಹಸ್ತಿನಾಪುರಕ್ಕೆ ಹೊರಟಿನು. ಮಗಳ ಹಿಂದೆ ರಾಣಿವಾಸದ ಕೆಲವು ಜನರನ್ನೂ, ನೇತ್ರೀಯರನ್ನೂ ಗಂಡಾನೆ ದೇಶಾನೇಗಳನ್ನೂ ಕುದುರೆಗಳನ್ನೂ ರಥಗಳನ್ನೂ ಪಲ್ಕಿಗಳನ್ನೂ ಅನೇಕ ವಾಹನಗಳನ್ನೂ ಮುತ್ತಿನ ಮಾಡಿಕದ, ಬಂಗಾರದ ಮೂರು ಬಗೆಯಾದ ನಾನಾ ಬಗೆಯು ಹೆಲವು ಅನಫ್ರ್ಯಾನಾದ ಅಭರಣಗಳನ್ನು ಬಳುವಳಿಕೊಟ್ಟಿ ಅಳಯಿಗಳೂ ಮಗಳಿಗೂ ಅಶೀವಾದಮಾತಿ ಉಲಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಗುರುದತ್ತನು ಅಭಯವುತ್ತಿಯೋದನೆ ಹಸ್ತಿನಾಪುರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಹೆಲವು ಕಾಲ ಸಂಸಾರಸುಖವಲ್ಲಿ ಬಿಳಾಡಿದನು. ಅಭಯವುತ್ತಿಗೆ ಸುವರ್ಚಾಭದ್ರನೆಂಬ ಪುತ್ರನಾದನು. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಹಸ್ತಿನಾಪುರದ ಬಳಯ ಧರಣಿಭೂಪಣ ವರ್ವತದಲ್ಲಿ ಅಮೃತಾಸ್ರವ ಗುರುಗಳು ಐನಾರು ಮಂದಿ ತಿಪ್ಪಿರೊದನೆ ಬಂದು ತಂಗಿದರು. ಗುರುದತ್ತನು ತನ್ನ ಪರಿವಾರದೊಡನೆ ಬಂದು ಮುನಿಗಳಿಗೆ ವಂದಿಸಿದನು. ಧರ್ಮಶಕ್ತಿವಳ ಮಾಡಿದನು.

“ಭಟ್ಪಾರ, ನನ್ನ ಹಿಂದಿನ ಭವಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸಬೇಕು” ಎಂದು ಪ್ರತ್ಯೇಕಿಸಿದನು.

“ಈ ಭವದಿಂದ ಹಿಂದಿನ ನಾಲ್ಕನೆಯ ಭವದಲ್ಲಿ ಸಾವಸ್ತಿಯಲ್ಲಿ ನೀನು ಉಪರಿಷತ್ರ ರಾಜನಾಗಿದ್ದೆ. ನೀನು ಪತ್ನಿಯರೊದನೆ ಜಲಕ್ರಿಡೆಯಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ವಜ್ರದಾಡ ವಿದ್ಯಾಧರನು ನಿನ್ನನ್ನು ಕೊಂಡನು. ನೀನು ಸತತ್ತ ಹೆಬ್ಬಾವಾಡೆ. ಮತ್ತೆ ಸತತ್ತ ನೀನು ಭವನವಾಸಿ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಧರಣೀಂದ್ರ

ನಾದೆ. ಅಲ್ಲಿಂದ ಬಂದ ನೀನು ಈಗ ಗುರುದತ್ತನಾಗಿರುವೆ” ಎಂದು ಅಮೃತಾ ಸ್ವರೂ ಈತನ ನಾಲ್ಕನ್ನು ಭವಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸಿದರು.

“ನನ್ನ ಭವಾಷಳಯನ್ನೂ ವಿವರಿಸಬೇಕು” ಎಂದು ಅಭಯವುತ್ತಿರುವ ಕೇಳಿಕೊಂಡಳು.

“ಚಂಪಾಪುರದಲ್ಲಿ ಗರುಡನೇಗನು ಹಕ್ಕಿಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಜೀವಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಆಗ ನೀನು ಗೋಮತಿಯಿಸಿ ಆವನ ಮಂಡಿಯಾಗಿದೆ. ಒಂದು ದಿನ ಸಮಾಧಿಗುತ್ತ ಮುನಿಗಳು ತಿಪ್ಪೇರಿದೆ ವಿಹಂಗಸತ್ತಾ ಚಂಪಾನಗರಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ನೀನು ಆವರ ಬಳಿ ಧರ್ಮವನ್ನಾಲ್ಲಿ ಲಿಸಿ ಕೊಲ್ಲದ್ದ, ಕಿಡಿಯದ ವ್ರತಗಳನ್ನು ಪಡೆದೆ. ವಾಧುಮಂದ್ಯಮಾಂಡಗಳನ್ನು ನೀನು ತೊರೆದೆ. ಹಾಲು ಬರುವ ಮರದ ಹೆಣ್ಣಿಗಳನ್ನೂ, ಗಣ್ಣಿನ್ನೂ, ಅಣಬೆಯನ್ನೂ ತಿನ್ನುವುದಿಲ್ಲ ವೆಂದು ನೀನು ಸಂಕಲ್ಪನಾಡಿದೆ. ಅನಂತರ ಮುನಿಗಳಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡಿ ಮನಗೆ ಹೊರೆದೆ. ಆ ನೇತಿಗೆ ನಿನ್ನ ಗಡಿ ಬೀಟಿಯಾಡಿ ಹಲವು ಬಗೆಯ ಹಕ್ಕಿಗಳನ್ನು ಬಲೆ ಬೀಸಿ ಹಿಡಿದು ಬದುಕಿರುವಾಗಲೇ ಆವನ್ನು ಮನಗೆ ತಂದನು. ವಾತ್ತಿ ಬೀಟಿಗೆ ಹೊಡಿಸು. ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಕರುಣೆ ಗಿರಿಸಿರುತ್ತಾ. ನೀನು ಎಲ್ಲ ಹಕ್ಕಿಗಳನ್ನೂ ಬಂಧಮಂತ್ರಗಳಾಗಿಸಿದೆ. ಆವು ಹಾರಿಯೋದವು. ನಿನ್ನ ಗಂಡ ಬಂದು ಪಕ್ಕಿಗಳನ್ನೂ ಕಾಣದೆ “ಪಕ್ಕಿಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿ ಪರಾರು ?” ಎಂದು ನಿನ್ನನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

“ನಾನೇ ಅವನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿ ಬಿಟ್ಟೇನು” ಎಂದು ನೀನು ಸಿಜವನ್ನೇ ಹೇಳಿದೆ.

“ಇಂಥ ಧರ್ಮಾಕ್ರಾಂತಿಕ್ಕಾಲ ನನ್ನ ಮಂತ್ರಯಲ್ಲಿರುವುದು” ಎಂದು ಅವನು ನಿನ್ನನ್ನು ಬೈದು ಹೊಡಿದು ಮನೆಯಿಂದ ಪಡಿಸಿದನು. ನೀನು ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಟ್ಟಿನ ನಂಟರ ಮನೆ ಸೇರಿಕೊಂಡೆ. ಒಂದು ದಿನ ಚಂಪಾಪುರದೊಡಿಯ ಧಾತ್ರಿವಾಹನನು ತನ್ನ ಪತ್ನಿ ಶ್ರೀಮತಿಯಾಡನೆ ಮಹಾವೈಭವದಿಂದ ಹೊಗಿತ್ತಿದ್ದನು. ಆವರ ಸಂಪತ್ತನ್ನೂ, ವೈಭವವನ್ನೂ ನೀನು ಕಂಡು ಹೆಚ್ಚಿದರೆ ಇಂಥವರ ಹೊಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿಬೇಕು ಎಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿಯಕೆಯನ್ನು ಇಟ್ಟಿಕೊಂಡೆ. ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಸಂತರ ನೀನು ಸತತ್ತ ಶ್ರೀಮತಿಯ ಗರ್ಭದಲ್ಲಿ ನೆಲಿಸಿದೆ. ಆಗ ಶ್ರೀಮತಿಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಜೀವಿಗಳ

ಪಡ್ಡಾರಾಧನೆಯ ಕಥಿಗಳು

ನೇಲೂ ದಯೆ ಉಕ್ಕಿತು. ಈಕೆಯ ಬಯಕೆಯನ್ನು ತೀರಿಸಲು ರಾಜನು ತನ್ನ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಜೀವಿಗಳನ್ನು ಕೊಳ್ಳಬಂದು ಎಂಬ ರಾಜಾಜ್ಞಾ ಹೊರಡಿಸಿದನು. ಜೀವಕೋಟಿಗೆ ಅಭಯ ಪ್ರಧಾನ ಮಾಡಿದನೇಲೆ ನೀನು ಜನಿಸಿದೆ. ನಿನಗೆ ಅಭಯವುತ್ತಿರುವುದು ತಂಡಿತಾಯಿಗಳು ಹೆಸರಿಟ್ಟಿರು” ಎಂದು ಅವುಗಾಗುವುದರು.

ತಮ್ಮ ಭವಾವಲಿ ಕೇಳಿದ ನೇರಿಗೆ ಗುರುದತ್ತನಿಗೂ ಅಭಯವುತ್ತಿರುವುದುತ್ತು. ಶ್ರೀದತ್ತನೇಂಬ ಹಿರಿಯ ಮಗನಿಗೆ ಗುರುದತ್ತನು ರಾಜ್ಯವನ್ನೊಷ್ಟಿಸಿ ಹಲವು ರಾಜಖ್ರೀರೂಡನೆ ಇವನು ಅವುಗಾಗುವುದರು ಭಟ್ಟಾರರ ಬಳಿ ಮುನಿದಿಕ್ಕೆ ಪಡಿದನು. ಅಭಯವುತ್ತಿರುವುದು ಸುವ್ರತ ಕಂತಿಯರ ಬಳಿ ತಪಸ್ಸಿನಿಯಾದಳು. ಗುರುದತ್ತನು ಸಮೃದ್ಧಪೂರ್ವಕ ಮಹಾವ್ರತಧಾರಿಯಾಗಿ ಆಚರಣಿಗೆ ಆರಂಭಗೊಳಿಸ್ತು. ಅಭಯವುತ್ತಿರುವುದು ಹಲವು ಕಾಲ ಉಗ್ರೋಗ್ರ ತಪಸ್ಸನಾಳು ಒಡಿಸಿದನು. ಅಭಯವುತ್ತಿರುವುದು ನೋರಿಸಿ ಗಳನ್ನು ಒಡಿಸಿದಳು. ಇವರಿಬ್ಬರೂ ಎಲುಬಿನ ಗೂಡುಗಳಾದರು. ಅಭಯ ಮಾತಿಯು ಆಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಯಾಸನ ವಿಧಿಯಿಂದ ಸಮಾಧಿನುರಣ ಪಡಿದಳು. ಕಾಷಣ್ಣವೆಂಬ ಎಂಟಿನೆಯ ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸ್ವಯಂಪ್ರಭ ವಿನಾನದಲ್ಲಿ ಇವರು ಹಿನಾಲ್ಯ ಸಾಗರ ತಾಯಸ್ಸನ್ನು ಪಡೆದು ಅಮಿತಕಾಂತನೆಂಬ ದೇವನಾಗಿ ಜನಿಸಿದಳು.

ಗುರುದತ್ತ ಭಟ್ಟಾರು ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷ ಗುರುಗಳೊಡನೆ ಸಾಧನೆಯನಿಗೆ ದ್ವಾದಶಾಂಗ ಚತುರ್ಥಪೂರ್ವಗಳನ್ನು ಕಲಿತರು. ಗುರುಗಳ ಒಮ್ಮೆಗೆ ಪಡೆದು ಇವರು ಏಕಿವಾರಿಯಾಗಿ ಉಗ್ರೋಗ್ರ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ವಿಕಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಇವರು ಸುರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ದ್ವಾದಶ ಮಂತ ಪರವರ್ತದ ಬಳಿ ವಲ್ಲಿಬೀಡ ಗ್ರಾಮವಿದ್ದಿತು. ಇಲ್ಲಿ ಹೆಚುವುಬನೆಂಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿದ್ದನು. ಗುರುದತ್ತರು ಈ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ ಸೂರ್ಯಾಸ್ತ ವಾಯಿತು. ಉರ ಹೊರಗೆ ದಾರಿಯ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ಹೊಲದಲ್ಲಿ ರಾತ್ರಿ ಪ್ರತಿನಾಯಿಗಳಿಗೆ ತಪಸ್ಸಿಗೆ ನಿಂತರು. ಇಡೀ ರಾತ್ರಿ ಬಿರುವುಕೆಯಾಯಿತು. ಭೂಮಿ ತೇವವಾಗಿದ್ದ ದರಿಂದ ಇವರು ಸಂಚಾರ ಹೊರಡಿದ್ದ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಆತಮತಪಸ್ಸಿಗೆ ನೀಡಿರು.

ಹೆಚುವುಬನು ತನಗೆ ನೇರಿದ ಪೂರ್ವದಿಕ್ಕಿದ ಹೊಲವನ್ನು ಉಳಿಲುಬಂದನು. ನೀಲ ಕೇರಾದುದನ್ನು ಕಂಡು ಉಳಿಲು ಹೆದವಾಗಿಲ್ಲವಂದು ಕೊಂಡು ಬೆಟ್ಟಕ್ಕೆ ಪಕ್ಕಿಮಾಡಲಿದ್ದ ಹೊಲದ ಕಡೆ ಹೊರಟಿನು. ಬಿಸಿಲಲ್ಲಿ ತಪನೆಗಳು ತ್ರಿದ್ವಾರುದತ್ತರನ್ನು ಕಂಡು “ಅಜಾಜಾ, ನನ್ನ ಮಂದಿ ಬುತ್ತಿಯನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ತರುವಳು. ನಿನ್ನ ಗಂಡ ಪಕ್ಕಿಮಾಡ ಹೊಲಕ್ಕೆ ಹೋದನೆಂದು ಹೇಳಿ ಆಕೆಯನ್ನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡಿ” ಎಂದು ತಿಳಿಸಿ ಇವನು ಪಾಡಿಗೆ ಇವನು ಹೋದನು. ಆವೇರಿ ಹೆಚುವುಬನು ಮಂದಿ ಬುತ್ತಿ ತಂದು ಹೊಲವನ್ನೆಲ್ಲ ಹುಡುಕಿ ಗಂಡನನ್ನು ಕಾಣಿಸಿ ಮುನಿಗಳನ್ನು ಕಂಡು “ಅಜಾಜಾ, ನನ್ನ ಗಂಡ ಈ ಹೊಲ ಉಳಿಲು ಬಂದನು. ಅವನು ಯಾವ ಕಡೆ ಹೋದನು ತಿಳಿಸಿ” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಮುನಿಗಳು ವೌನವ್ರತವನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದ ದರಿಂದ ಮಾತಾದೆ ತೆಸ್ಪಿಗೆದ್ದರು. ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತು ಇವರು ಅಲ್ಲೇ ಇದ್ದು ಕೊನೆಗೆ ಬೇಸರಗೆಂದು ಮನಗೆ ಹೋದಳು.

ಹೆಚುವುಬನು ಬೇಗ ಬೇಗ ಹೊಲವನ್ನು ಉತ್ತು ಅಯಾಸ್ಗೊಂಡನು. ಹಸಿನಿಸಿಂದಲೂ, ನೀರಿಡಿಕೆಯಿಂದಲೂ ಕಂಗಾಲಾದನು. ಬುತ್ತಿಗಾಗಿ ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಕಾದನು. ಬುತ್ತಿ ಬಾರದುಕಾಗ್ರಿ ಬೇಸತ್ತು ಮುಳುದು ಮನಗೆ ಹೋಗಿ “ಎಲ್ಲೇ, ಬುತ್ತಿಯನ್ನೇಕೆ ತರಲಿಲ್ಲ ?” ಎಂದು ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಸದೆ ಬಡಿದನು.

“ನನ್ನನ್ನು ಏಕೆ ಬಡಿಯುನೇ ? ನಾನು ಬುತ್ತಿ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಬಂದು ಹೊಲವನ್ನೆಲ್ಲ ಹುಡುಕಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಕಾಣಿಸಿ ಮನಗೆ ಹಂಡಿರುಗಿದೆನು.”

“ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಮುನಿಯನ್ನು ಕೇಳಿಲಿಲ್ಲವೇ ? ನಾನು ಪಕ್ಕಿಮಾಡ ಹೊಲವನ್ನು ಉಳಿಲು ಹೊಗುತ್ತಿರುವೆನು. ನನ್ನ ಮಂದಿ ಬುತ್ತಿ ತಂದರೆ ಪಕ್ಕಿಮಾಡ ಹೊಲಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡಿ ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದೇನಳ್ಳಿ !”

“ನಾನು ಎನ್ನೋ ಬಾರಿ ಆ ಮುನಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದೆ. ಅವನು ಮಾತೇ ಆಡಲಿಲ್ಲ.”

“ಹಾಗಾದರೆ ಇದರಲ್ಲಿ ನಿನ್ನದೇನೂ ತಪ್ಪಿಲ್ಲ. ಅವನಿಂದ ನಂತರಿಗೆ ಉವಾವಾವಾಯಿತು. ನನ್ನನ್ನು ಅವನು ಉವಾವಾನೆ ಸಾಯಿಸಿದನು” ಎಂದು ಹೆಚುವುಬನು ತನ್ನ ಕೊಳವನ್ನೆಲ್ಲ ಮುನಿಯ ಕಡೆ ತರುಗಿಸಿದನು. ಹಂಡಿನ

ಭವದ ವೈರ ಇವನೆಲ್ಲಿ ಭುಗಿಲ್ಲಿತು. “ನನ್ನನ್ನ ಹಸಿವಿನಿಂದ ಸುಟ್ಟಿನ ನನ್ನ ನಾನು ಬೆಂಕಿಯಿಂದ ಸುಟ್ಟಿಲ್ಲದೆ ಉಣಿನ್ನು” ಎಂದು ಪ್ರತಿಚ್ಛಿ ನಾಡಿ ಹುಲ್ಲಿನಿಂದ ಹಗ ವನ್ನು ಹೊಸದು ಬೆಂಕಿಯನ್ನು, ಏಕ್ಕೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತಂದು ಮುನಿಗಳ ಮುಂದಿಟ್ಟು “ಎಲ್ಲವೇ ಸವಣ, ನೀನು ನನ್ನನ್ನ ಹಸಿವಿನಿಂದ ಸುಟ್ಟಿರುವೆ. ಈಗ ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನ ಬೆಂಕಿಯಿಂದ ಸುದುವೆನು. ನಿನ್ನನ್ನ ಯಾರು ರೂಪಿಸುವರು?” ಎಂದು ಮಾನಸಿಗೆ ತಾಕುವಂತೆ ಮುದರಿಸಿದನು. ಆಗ ಮುನಿಗಳು “ಇವನು ನಿದೋರಿ. ನಾವು ಹಿಂದೆಮಾಡಿದ ಪಾರಕಮ್ ಈಗ ಉದಯಕ್ಕೆ ಬಂದಿದೆ. ಅದು ನಮ್ಮನ್ನ ಸುಧುವುದು. ಇವನು ನಮ್ಮನ್ನ ಸುಧುವನನ್ನು. ಸುಟ್ಟಿರೂ ಎಂದೋ ಬಿದ್ದುಹೋಗುವ ದೇಹ ಸುಟ್ಟಿಪ್ಪುಹೋಗುವುದು. ನಮ್ಮ ದರ್ಶನ ಜ್ಞಾನ ಚಾರಿತ್ರಗಳನ್ನ ಇವನು ಸುಧಲಾರನು. ಇವನು ನನ್ನ ಹಿತ್ತೆನ್ನಿ. ನಾನು ಎಲ್ಲ ಜೀವಿಗಳನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸುವೆನು. ಯಾರೂ ನನ್ನ ವೈರಿಗಳ್ಲ. ಸಾವಿನಲ್ಲಿ, ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ, ಲಾಭದಲ್ಲಿ, ನಷ್ಟದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟವಿಯೋಗ ಅನಿಸ್ಯ ಸಂಯೋಗಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಜನರ ಹಾಗೂ ಹಗೆಗಳ ಸುಖದುಃಹಳ್ಳಿ, ಹಸಿಸು ನೀರಿಡಿಕೆ ಶೀತೋಷ್ಣಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಧಕನು ಸಮಾಖ್ಯತಾಗಿರಬೇಕು. ಸಮಾಖ್ಯತ್ವವೇ ನಿಜವಾದ ಸಾಮಾಲಿಕ” ಎಂದು ಗುರುದತ್ತ ಮುನಿಗಳು ಭಾವಿಸಿದರು. ಉತ್ತಮ ಕ್ರಮಾಧಾರಿಯಾದರು. ಹೆಳಸುಖನು ಹುಲ್ಲಿನ ಹಗ ವನ್ನು ಏಕ್ಕೆಯಲ್ಲಿ ನೇನೆಸಿದನು. ಮುನಿಗಳ ಅಡಿಯಿಂದ ಮುಡಿತನಕ ಹಗ ವನ್ನು ಸುತ್ತಿದನು. ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಯೂ ಬೆಂಕಿಹಚ್ಚಿ ಏಕ್ಕೆ ಸುರಿದನು. ಉರಿಯು ಅಖಿಯಂಡ ಜ್ಞಾನೀಯಾಯಿತು. ಜ್ಞಾನೀಯು ಮುನಿಗಳ ವೈಯನ್ನ ವ್ಯಾಪಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಇವರು ನಾಲ್ಕು ಧರ್ಮಧಾರ್ಯನವನ್ನು ಮುಗಿಸಿದರು. ಅನೇಲೆ ಶುಕ್ಲಧಾರ್ಯನದ ನೊದಲ ಚರಣವಲ್ಲಿ ತನ್ಮರ್ಯಾದರು. ಇವರು ಸೂಕ್ಷ್ಮಸಾಂಪರಿಯ ಗುಣಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ತಂಗಿ ನೋಹೀಯಿರುದ ಕಾಂಡಕ್ಫಾತವನ್ನು ನಾಡಿ ತಡನಂತರ ಕೊನೆಯ ಕಾಂಡಕದ ಕೊನೆಯ ಕಮ್ವಾವು ಉದುರಿಕೊಯಿತು. ಒಂದು ಸಮಯಕಾಲ ಈ ಧಾರ್ಯನಾವಕ್ಕೆ ಯಲ್ಲಿದ್ದರು. ಅನೇಲೆ ಶುಕ್ಲಧಾರ್ಯನದ ಎರಡನೆಯ ಚರಣದಲ್ಲಿ ಇವರು ತನ್ಮರ್ಯಾದರು. ಪ್ರೀಣಕಷಾಯರೆನಿಸಿದರು. ಬಳಕ ಅಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು

ಘಾತಿಕಮ್ವಗಳನ್ನೂ ಇವರು ಧ್ವಂಸ ಮಾಡಿದರು. ಪದು ಬಗೆ ಜ್ಞಾನಾವರ ಶೀಯು, ಒಂಬತ್ತು ಬಗೆ ದರ್ಶನಾವರಣೀಯು, ಇವನ್ನು ಕಢಿದುಕೊಂಡಾಗ ಇಪ್ಪತ್ತೀಂಟಿಂಬಿ ಬಗೆ ನೋಹೆಯೆಯಕಮ್ವಗಳನ್ನು ಧ್ವಂಸ ಮಾಡಿದಾಗ, ಇದು ಅಂತರಾಯಗಳನ್ನು ದಹಿಸಿದಾಗ, ಗುರುದತ್ತ ಮಹಾಮುಸಿಗಳಿಗೆ ಕ್ರಮ ವಾಗಿ ಅನಂತಜಾಳಾನೆ, ಅನಂತ ದರ್ಶನ, ಅನಂತಸುಖ ಮತ್ತು ವೀರ್ಯಗಳು ಪ್ರಕಟಿಸಾದವು.

ಇಂದ್ರನ ಆಪ್ಸಿಕೆಯಂತೆ ಕುಬೀರನು ಸೆಲದಂದ ಪದುಸಾವಿರ ಬಿಳ್ಳಳ ಶೀಯು ಹೇಳಿ ಆಗಸದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಂಟಿಪವನ್ನು ರಚಿಸಿದನು. ಇದು ಒಂದು ಯೋಜನ ವಿಸ್ತೀರ್ಣವಾಗಿದೆತು. ಏಕಕೆಳಿಯು ಇಂದ್ರಸೀಲ ಸೆಲಗಟ್ಟಿ ರತ್ನ ಮಾಲ್ಯವಾದ ಶ್ರೀಮಂಟಿಪದಲ್ಲಿ ಕಂಗೋಳಿಸಿತು. ನಾಲ್ಕು ಕಡೆ ಬಂಗಾರದ ನಾಲ್ಕು ಸೋಪಾನಮಾಲೆಯಿರುವ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಿಂಹಾಸನವಿದ್ದಿತು. ಅದರ ಹೇಳಿ ಅರಳದ ಹೇಂದಾವರಣಿದಿದೆತು. ಗುರುದತ್ತ ಜನೇಂದ್ರರು ನಾಲ್ಕು ಬೆರಳು ಸದುವು ಬಿಟ್ಟು ಕಮಲದ ಹೇಳಿ ಅಂಬೀಯೂ ಅಂಬಿದಂತೆ ಪಲ್ಯಂ ಕಾಂಡನದಲ್ಲಿ ವಿರಾಜನಾರೂದರು. ಬೆಳ್ಳಿ ಡೆ ಅರಳಿದಿದೆತು. ದೇವತೀಗಳು ಮೂವತ್ತೀರಡು ಚಾವರಗಳನ್ನು ಬಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಚತುರ್ವಿಕಾಯಾವಾವರಂ ತಂತಮ್ಯ ಪರಿವಾರದೊಡನೆ ಆಗಮಿಸಿದರು. ದಿನ್ಯಾವಾದ ಗಂಧಾರ್ಪಣ ಅಳಕೆ ಗಳಿಂದ ಜಿನೇಂದ್ರನನ್ನು ಪೂಜಿಸಿ ಇವರು ಸಮವಸರಣದಲ್ಲಿ ತನಗೆ ವಿಂಸ ಲಾದ ಕೊಷ್ಟಗಳಲ್ಲಿ ಕುಳತರು. ದೇವರಂಗಳು, ದೇವಿಯರು, ಮುನಿಗಳು, ಆಯ್ದಕೆರುಗಳು, ಶ್ರವಕ ಶ್ರವಿಕೆಯರು, ಮೂಕಜಂತುಗಳು ತಮತಮಗೆ ಗೋತ್ತುದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ವಂಧಿಸಿದರು. ಎಲ್ಲರೂ ಜನವಾಣಿಯನ್ನು ಆಲಿಸು ಶ್ರದ್ಧರು. ಹಳಮುಖನೂ ಸಮವಸರಣಕ್ಕೆ ಬಂದು ಧರ್ಮವನ್ನು ಆಲಿಸಿ, “ಭಟ್ಟಾರಾ, ನಾನು ತನಗೆ ಕೇಡು ಬಗೆದನು. ನನ್ನನ್ನ ತಾವು ಕ್ವಮಿಸಬೇಕು” ಎಂದು ಇವನು ಆದ್ದಿಬಿದ್ದ ಅಂಗಲಾಖಿಸಿದನು.

“ನೀನು ತಪ್ಸಿತಪ್ಪನಲ್ಲ” ಎಂದು ತಮ್ಮ ಹಾಗೂ ಅವನ ಭವಾವಳ ಯನ್ನು ನಿರಣಿಸಿದರು.

“ಸ್ವಾಮಿ, ನಾನು ನಾಡಿದ ಪಾನ ಪರಿಕಾರವಾಗಬೇಕಾದರೆ ನಾನೂ ಮುನಿದೀಕ್ಕೆ ಹಡೆಯಬೇಕು. ದೀಕ್ಕೆಯನ್ನು ತಾವು ನನಗೆ ಅನುಗ್ರಹಿಸಬೇಕು”

ಎಂದು ಹೆಚ್ಚುವುಳಿಸು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದನು. ಜಿನೇಂದ್ರರ ಸನ್ನಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಇವನೂ ತಪಸ್ಯಿರುತ್ತಾದನು. ಆಗವುಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚುವುಳಿ ಮುಸಿಗಳೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಓದಿಕೊಂಡರು.

ಗುರುದತ್ತ ಜಿನೇಂದ್ರರು ವಿಹಿಂಸುತ್ತಾ ಭವ್ಯರಿಗೆ ಧರ್ಮಾರ್ಥನ್ನು ತಿನ್ನು ಕರೆದರು. ಹಲವರನ್ನು ಧರ್ಮಾರ್ಥನುರಾಗಿಂಬಾಗಿ ರೂಪಾಂತರಿಸಿದರು. ಪ್ರಲೀಖಿತ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಬಂದು ಯೋಗ್ರಾಹಿಸಿದವನ್ನು ಮಾಡಿ ಇವರು ಅಯೋಗಕ್ಕೆವಲಿಗಳಾಗಿ ಬದು ಹ್ರಸ್ವತ್ವರಗಳನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸುವವನ್ನು ಕಾಲ ದಲ್ಲಿ ಆಯು ನಾಮ ಗೋತ್ತು ವೇದಿನೀಯವೆಂಬ ಆಫಾತಿಕವರ್ಗಗಳನ್ನು ಒಮ್ಮೆಗ್ಗೇ ಘ್ರಣೆಸಮಾಡಿರು. ಶಾದಲೇ ಈ ಜಿನೇಂದ್ರರು ಸಿದ್ಧರಾಗಿ ಸಿದ್ಧಲೋಕದಲ್ಲಿ ನೇಲಿಸಿದರು. ಜಾತಿ, ಜಾರಿ, ಮರಣ, ಹಿತಿ, ನೀರಿಡಿಕೆ, ಶೀತೋಷ್ಣವಾತ ಮುಂತಾದ ಐಳಿ ಬಾಧಿಗಳಿಂದಲೂ ಇವರು ಮುಕ್ತರಾದರು. ಅನಂತಜ್ಞನು, ಅನಂತದರ್ಶನು, ಅನಂತಸುಖ ಮತ್ತು ಅನಂತವಿರ್ಯಾಗಳಲ್ಲಿ ಇವರು ಅನಂತಕಾಲ ಓಲಾಡುವಂತಾಯಿತು. ಮುಕ್ತರಿಗೆ ಮುಸ್ತಿರುವುದಿಲ್ಲ, ದೋಗವಿರುವುದಿಲ್ಲ, ಸಾವಿರುವುದಿಲ್ಲ, ಇವರು ಅಕರೀಗಳು, ಇವರು ಅಪ್ಯಯರು, ಇವರ ಸುಖಕ್ಕೆ ಎಕೆಯಿಲ್ಲ, ಇವರಿಗೆ ಅಡೆತದೆಯಿಲ್ಲ, ಇವರಿಗೆ ಅಂತ್ಯವೂ ಇಲ್ಲ.

ಹೆಚ್ಚುವುಳಿರು ಆಗವುಗಳಲ್ಲಿ ಪಾರಂಗತರಾಗಿ ಏಕವಿಹಾರಿಯಾದರು. ಕೊಂಕಣನಾಡಿಗೆ ಆಗಮಿಸಿದರು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹೊತ್ತು ಮುಳುಗಿತು. ಹೊತ್ತು ಮುಳುಗಿದ ಕಡೆಯೇ ನಿಂತುಬಿಡುವುದು ಮುಸಿದರು. ಅಲ್ಲಿ ವುರಗಿಕ್ಕಿರುತ್ತಾನ್ನು ಕಡಿದು ರಾತ್ರಿ ಒಟ್ಟಿದ್ದರು. ಹೆಚ್ಚುವುಳಿರು ಈ ಕಟ್ಟಿಗೆಯು ರಾತ್ರಿಯೇ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತ್ತರು. ದೇವರಿಗೆ ನಂದಿಸಿ ತಪಸ್ಯಾನ್ನು ಮಾಡುವ ಸಂಕಲ್ಪ ತೊಟ್ಟಿರು. ಈ ನೇಳಿಗೆ ಕಟ್ಟಿಗೆಯು ರಾತ್ರಿಗೆ ಬೆಂಕಿಯಿದಲು ತುಂಗಭದ್ರನೆಂಬ ಮರೆಕಿಂಕನು ಬಂದನು. ಇವನು ಸೋಕ್ಕು ಅರೆಸಿದ್ದರು ಇದನ್ನು. ಅಂದು ಆಮಾವಾಸ್ಯೆಯ ಕಾರ್ಗತ್ತಲು ಬೇರಿ ಕವಿದಿದ್ದಿತು. ಇವನು ಕಟ್ಟಿಗೆ ರಾತ್ರಿಗೆ ಬೆಂಕಿಯಿಟ್ಟನು. ಹೆಚ್ಚುವುಳಿರು ಬೆಂಕಿಯಾನ್ನು ಧರ್ಮಧಾರ್ಮನ ಮಾಡಿ ಕುಳಿತ್ತರು. ಸಾಗರಕಾಲ ಆಯುಸ್ಸು ನಡೆದು ಅಚ್ಚುತ್ತೇಂದ್ರರಾಗಿ ಜನಿಸಿದರು.

ಮರಕಟ್ಟಿಕನಾದ ತುಂಗಭದ್ರನು ಸೂರ್ಯದರ್ಶನಾದಾಗ ಸುಪ್ತಿ ಕಟ್ಟಿಗೆ ರಾತ್ರಿಯನ್ನು ನೋಡಲು ಬಂದನು. ತನ್ನ ಆಚಾರುಕ್ಕಿಂದ ಸುಷ್ಟು ಕರಕಾಗಿದೋಗಿದ್ದ ಮುಸಿಗಳನ್ನು ಕಂಡು “ನಾನು ಹಂಚಮಾಪಾತಕಿ, ನಿಷ್ಠಾರಣವಾಗಿ ಮುಸಿಗಳನ್ನು ಕೊಂಡೆನು” ಎಂದು ತನ್ನನ್ನು ತಾನೇ ನಿಂದಿಸಿಕೊಂಡನು. ಕೊನೆಗೆ ಕ್ಷೇತ್ರಭಿಗೊಂಡು ಆ ಬೆಂಕಿಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ಸತ್ತ ವ್ಯಂತರದೇವನಾಗಿ ಜನಿಸಿ ಆಯಸ್ಸು ಮಾಡಿ ನೇಲೆ ವಿಂಥ್ಯಾಟಿನಿಯಲ್ಲಿ ರೈದ್ರೂಪದ ದೊಡ್ಡ ಆನೆಯಾಗಿ ಜನಿಸಿದನು. ದಾರಿಹೋಕರನ್ನು ಅಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡು ಹೊಗಿ ಇದು ಕೊಲ್ಲಿತ್ತಾ ಬಂದಿತು. ಅಚ್ಚುತ್ತೇಂದ್ರನು (ಹೆಚ್ಚುವುಳಿ) ಆನೆಯ ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ಅವಧಿಜಾಕ್ಷಾನಿಂದ ತಿಳಿದು ಇದರ ಬಳಿಂದು ಧರ್ಮಾರ್ಥದೇಶ ಮಾಡಿದನು. ಕ್ರಾವಕ್ವತಗಳ ಸತ್ಯಲವನ್ನು ಇದಕ್ಕೆ ವಿವರಿಸಿದನು. ಅನೆಯೂ ಸಮೃದ್ಧತ್ವಪೂರ್ವಕ ಪ್ರತಿಗಳನ್ನು ಅಚ್ಚುತ್ತೇಂದ್ರನಿಂದ ಪಡೆಯಿತು. ಅನೆಯು ಕೊಲೆಯನ್ನು ತೊರೆಯಿತು. ಮಧು ಮಧ್ಯ ಮಾಂಸಗಳನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿತು. ಆರು ಎಂಟು ಹತ್ತು ಹನ್ನೆರಡು ನೋಂಟಿಗಳನ್ನು ಇದು ಅಚರಿಸಿತು. ಪಾರಣೆಯ ದಿನ ಬಣಿದ ಎಲೆಯನ್ನು (ಸ್ವಾಸುಕ) ನೇರಿಯಾತ್ಮು ಬಂದಿತು. ಅನೆಯ ಹಿಂಡು ನೀರನ್ನು ಕುಳಿಸಿದು ಹೊಡಿದು ಹೊಡಿದ ನೀರನ್ನು ಕುಳಿಯಿತು. ಇದು ಹಲವು ಕಾಲ ಸಂಯಮವನ್ನು ಪಾಲಿಸಿತು. ಒಮ್ಮೆ ಬೇಸಿಗೆ ಕಾಲ ಬಂದಿತು. ಅದವಿಗೆ ಕಾಳಿಜ್ಞ ಹೆಚ್ಚಿತು. ಬೆಂಕಿಗೆ ನೇರಿ ಈ ಅನೆಯು ತನ್ನ ಸಮಾಧದೊಡನೆ ಬಂದು ಅಲದ ವುರದ ಕೆಳಗೆ ನಿಂತುಕೊಂಡಿತು. ಆ ವುರದ ಒಣಿಂಬಿಗೂ ಬೆಂಕಿ ವಾಸಿಸಿತು. ಈ ಅನೆ ತಾನೇ ಬೆಂದುಹೋಗುತ್ತಿರುವಾಗ ಬಂದು ನೋಲ ಬೆಂಕಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಂಕಿಯಾತ್ಮು ಇದರಿಂದ ಒಳಿಬಂದಿತು. ಇದರ ಕಾಲಬುಡದಲ್ಲಿ ಅದು ತಂಗಿತು. ಅದನ್ನು ಕಂಡು ಅನೆಯಲ್ಲಿ ಕರುಣೆ ಉಕ್ಕಿತು. ಅಯೋಜ್ಯ ಎಂದು ಇದು ಮರುಕಗೊಂಡು ಸತ್ತ ಹನ್ನೆರಡನೆಯ ಸಹಸ್ರರ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಪದ್ಮಗುಲ್ಲಿ ವಿವಾಹದಲ್ಲಿ ಹದಿನೆಂಟು ಸಾಗರ ಕಾಲ ಆಯಸ್ಸನ್ನು ಪಡೆದು ಸಾವಾನಿಕ ದೇವನಾಗಿ ಜನಿಸಿತು. ದೇವಲೋಕದ ಸೂಖವನ್ನು ಬಂಜಕಾಲ ಅಸುಭವಿ ಸಾವಾನಿಕ ದೇವನು ಸ್ವರ್ಗದಿಂದ ಸಾಗಿತ್ತಾನೆಯಾಗಿ ಜನಿಸಿದರು.

చ్యాక్తనాగి వుగచ్చ రాజ్యద శ్రీణికనె రాణియాద ధనశ్రీయు గభిదల్లి బందు తంగిదను.

ధనశ్రీగి వుళ్గాలదల్లి ఆనేయ నేఱి కులుతు ఎల్ల సదేయిందనే అడవిగి హోగి ఆలద హఱ్లు గళన్న బిడిశువ బయిచెయుంటాయితు. రాత్రి మసోహరి జూవదల్లి ఇవళు బరావతవన్న కనిసినల్లి కండళు. తన్న బయిచెయున్న, తాను కండ కనవన్న ఇవళు శ్రీణికనె బళ హేళికొండళు. “కాలవల్లద కాలదల్లి వుళ్గాల ఎల్లింద తరువుదు? ఇంధ బయిచెయున్న తీరిసలాగువుదిల్ల” ఎందు ఇవను చింతాక్రూంత నాదను. తన్న మంగ అభయికువారన్న కరెసికొండను. ధనశ్రీయు బయిచెయున్న వుగనిగి వివరిసిదను. “చింతిసబేడి. ఉపాయ మాడ బహుదు. నిష్టింతరాగిరి” ఎందు ఇవను రాజనన్న సమాధాన మాడి హోరటిమోదిను.

విజయాధిక పవర్తద దష్టిణ శ్రీణియుల్లి గగనతిలక పగర విద్దితు. మసోహగతియు ఇల్ల విద్యాధరనాగిదేను. ఇవన విద్యాధరి కనకవాళీ. ఇవర మగళు కనకచిత్తై. ఈ కన్యే ఒన్నే విస్తుదవాద కాదిగి హోగి విద్యేయున్న సాధిశుత్తిద్దాళు. చింతాగికి విద్యాధరను ఈకెయు రిపశ్చు లావళ్యక్షూ మరుళాగి నీను న్న హండతి యాగీందు ఇవళ క్షేమిదిదు కాదిదను. మంగళు బరువుదు ఏకి తడ వాయితు ఎందు మసోహగతియు అవలోకిసిని విద్యేయున్న కండు విచారిసిదను. చింతాగతియు కనెకచిత్తైయున్న కండు మరుళాగి అవళన్న కాడుత్తిరువుదన్న ఇదు తిళితు. ఇవను కూరరాద విద్యాధరన్న జోకి మాడికొండు హోగి చింతాగతియు ఎలాల్ నిద్యే గళన్న ఆప్సోలన తెగిదుకొండను. కన్నెరండవప్ర నీను భూజర నాగి అలేయుత్తిరు ఎందు అవనిగి శాపకొట్టిను చింతాగతియు శాపవినోచనేగాగి రాజ్య హిం బందు గటికాతిలకేయాద కామ లకేయ బళ సేలిసిదను. కన్నెరండవప్ర కానులతెయోడనే ఇవను బాలిదను. గడువు ముగిద మేలి ఇవను విద్యాధర లోకేక్షే

హోగలు పూవసిద్ధిగాగి శ్రీకానిక్కే బందు రాత్రి విద్యేగభద్రు సాధిశలు ప్రయక్తిసి అగసిక్కే నేగియువుదు మత్తె భూమిగి బీళు వుదు మాడుత్తిద్దను. అభయికువారను తండెయి అజ్ఞైయున్న పూర్విశలు అమావాస్యేయ వుధ్వరాత్రియల్లి రక్త ఖచితవాద గురాణ యున్న ఎదియల్లి అగసికొండు, కైయల్లి క్షత్రి ఖచిదుకొండు హోరటిను. ఉండ హోరగద్ద శ్రీకానిక్కే బందను. ఆల్లి మేలిక్కే కంపుత్తి మత్తె నేలక్కే బరుత్తిద్ద పురుషనన్న ఇవను కండు “నీను యారు? ఏను మాడుత్తిరువే? ఎల్లరువే? అగసిక్కే కుప్పులిసి మత్తె నేలక్కే ఏకి బీళుత్తిరువే?” ఎందు విచారిసిదను.

“నాను విద్యాధర. నన్న హేచరు చింతాగతి” ఎందు తన్న వృత్తాంతవన్నే ఇవను వివరిసిదను.

“తుగ నీను మాడుత్తిరువుదేను?”

“నాను విద్యేగభద్రు సాధిశికొండు నన్న విద్యాధర లోకేక్షే హోగబిచెందిరువేను. విద్యేగభు బలియుత్తిల్ల. ఆద్దిరింద మేలిరి కేళగి ఉరుళుత్తిరువేను ఎందు చింతాగతి తన్న కష్టవన్న హేళ కొండను. అభయికువారను మంత్రగళన్న అవనింద హేళిసిదను. మంత్రవ్యాచరణగళల్లి పరిణతనాద ఇవను మంత్రగళిగి స్తుత రూకి పరీక్షిసిదను. హీనవాగిద్దేడె అప్పర కూరిసి, అధికవాగిద్దేడె అప్పర తెగిదు మంత్రవన్న భందస్సిగి అనుకూలవాగి మాపరదిశికొట్టిను. అనంతర శుద్ధిగొండ మంత్రవన్న విద్యాధరను జపిసిదను. విద్యే సిద్ధి సితు.

“తుగయికువార, నీను ననగి ఉపకారియాగిరువే. నీను ననగి ప్రాణస్నేహితనాగిరువే. నినగి నాను సేవ మాడునేను. ఏను మాడలి ఆజ్ఞుపిశు” ఎందు చింతాగతి కేళికొండను. అభయి కువారను గభిణెయాద తన్న తాయి బయిచెయు తిళిసిదను. సూర్యోదయివాయితు. విద్యాధరను బేసిగెయున్న మగళాల మాడి దను. బిళయానేయ మేలి ధనశ్రీయున్న కూరిసి పరివారవన్న,

ಸ್ವೇಷವನ್ನು ದೇರಿಸಿಕೊಂಡು ಕಂಪಿಸ ಹೊಮೆಕೆರಿಯುತ್ತಾ ಮಂಗಕ ವಾದ್ಯಗಳು ನೋಳಗುತ್ತಿರಲು ಸಗರದಿಂದ ಹೊರಟ್ಟಿ ವಿಂಧ್ಯಾರಣ್ಯಕ್ಕೆ ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಅಕೆಯನ್ನು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಾಡಿಸಿದರು. ಅಕೆಯು ಅಲದ ಪೊಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ಮಾಡಿಲು ತುಳಿಕೊಂಡಳು. ಧನಶ್ರೀಯು ಒಯಿಕೆ ತೀರಿತು. ಅಕೆಯನ್ನು ಆರಮಣಿಗೆ ಕರೆದು ತಂದರು.

“ಅಭಯಕುನೂರ, ನಾನಿನ್ನ ಹೋಗುವನು. ಅವಕ್ಕೆತೆ ಕಂಡಾಗ ನ್ನೆನ್ನನ್ನ ಸ್ತುರಿಸಿ” ಎಂದು ಚಂತಾಗತಿಯು ಹೇಳಿ ಕಾಮಲತೆಗೂ ತಿಳಿಸಿ ಇವನು ವಿದ್ಯಾರ್ಥ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೋದನು.

ಧನಶ್ರೀಗೆ ಒಂಭತ್ತು ತಿಂಗಳಾಯಿತು. ಪುತ್ತರತ್ನವನ್ನು ಪಡೆದಳು. ಮಂಗಾವಿಗೆ ಗಜಕುಮಾರನೆಂದು ಹೇಸರಿಟ್ಟಿರು. ಕೆಲವು ದಿನ ಕಢಿಯಿತು. ರಾಜ ಗೃಹದ ಸ್ನೇರುತ್ತೆದಲ್ಲಿದ್ದ ವಿಪುಳಗಂಗೆ ವರ್ಧಮಾನ ಸಮಸರಣ ಬಂದಿತು. ಈ ವಿಸಯವನ್ನು ಕೇಳಿ ಶ್ರೀಎಕನು ಸಿಂಹಾಸನದಿಂದ ಇಳಿದು ವಿಪುಳಗಂಗೆ ಅಭಿಮಾನಿಯಾಗಿ ಏಳು ಹೆಚ್ಚೆ ನಡೆದು ಸಾಷ್ಟಾಗವರಿದನು. ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ತಂದವಸಿಗೆ ತುಳ್ಳಿದಾನ ಕೊಟ್ಟಿನು. ಅವೇಲೇ ಅನಂದಭೇರಿ ಮೋಹಿತ. ಶ್ರೀಎಕನು ಪುತ್ತ ಪೌತ್ರ ಕಠತ ಪರಿವಾರಕ್ಕಿತ ಸಮಸರಣಕ್ಕೆ ಅಗಮಿಸಿದನು. ಗುಂಧಕಾಟಿ ಪ್ರಸಾದವನ್ನು (ಮಂಟಪ) ಮೂರು ಬಾರಿ ಪ್ರಪ್ರಷ್ಟಿ ಮಾಡಿದನು. ಶೀರ್ಫಂಕರರನ್ನು ಬಗಿಗೆಯಾಗಿ ಕೊಂಡಾಡಿದನು. ಸ್ವಾನಿಗೆ ಸಮಸ್ತಾರ ಮಾಡಿದನು. ಗಜಧರಾದಿ ಮುನಿಗಳಿಗೆ ವಾದಿಸಿದನು. ಅನ್ವಯಿಂಭಾರಣನೆ ಮಾಡಿದನು. ತನಗೆ ವಿಂಸಲಾದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಇವನು ಕುಳಿತನು. ಧನಶ್ರೀವಳ ನಾಡಿದನು. ಗಜಕುಮಾರನು ತನ್ನ ಭವಾವಳಿಯನ್ನು ಬೆಸ್‌ಗೊಂಡನು.

“ನೀನು ಈ ಭವದಿಂದ ಹಿಂದೆ ಐದನೆಯ ಭವದಲ್ಲಿ ಕೊಂಕನಾಡಿನಲ್ಲಿ ತುಂಗಭದ್ರನೆಂಬ ಕಟ್ಟಿಗೆಯವನಾಗಿದೆ. ನೀನು ಕಟ್ಟಿಗೆ ರಾತ್ರಿಗೆ ರಾತ್ರಿ ಬೆಂಕಿಯಿಟ್ಟು ಬೆಗೆ ಬಂದು ನೋಡಿದಾಗ ಕಟ್ಟಿಗೆಯೆಡನೆ ಸುಟ್ಟಿ ಕರುಕಾದ ಮುಣಿ ರೂಪವನ್ನು ಕಂಡೆ. ಮರುಕಗೊಂಡ ನೀನು ಅದೇ ಬೆಂಕಿಗೆ ಹಾರಿಸತ್ತು ವ್ಯಾಕರಿದೇವನಾದೆ. ಮುಂದೆ ನೀನು ವಿಂಧ್ಯಾಟವಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಳಿಯಾನೆಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದೆ. ಅಚ್ಚುತೇಂದ್ರನು ಬಾದು ನಿನಗೆ ಧನಶ್ರೀವನ್ನು ಬೊಧಿಸಿ

ದನು. ನೀನು ಸವ್ಯಾಕ್ತಪುನರಕ ಶ್ರಾವಕವ್ರತಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದೆ. ಪ್ರತಿ ಗಳನ್ನು ನೀನು ಆಚಾರಿ ಕಾಲವಾಗಿ ಸಹಸ್ರಾರ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಹದಿನೆಂಟು ಸಾಗರ ಅಯಃಸ್ಸನ್ನು ಪಡೆದು ದೇವನಾದೆ. ಅಲ್ಲಿಂದ ಕುತ್ತನಾದ ನೀನು ಈಗ ಗಜ ಶುಮಾರನಾಗಿರುವೆ” ಎಂದು ಗೌತಮ ಗಜಧರರು ಈತನೆ ಭವಾವಳಿಯನ್ನು ವಿರಿಸಿದರು. ಗಜಕುಮಾರಿಗೆ ವಿರಕ್ತಿಯಾಂಬಾಯಿತು. ದೀಕ್ಷೇಯಿನನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸಬೇಕೆಂದು ಇವನು ಅಂಗಳಾಚಿದನು. ಇವನು ಆಗ ದಿಗಂಬರ ಮುನಿಯಾಗಿ ಆಗಮಗಳನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿ ಏಕವಿಹಾರಿಯಾದನು. ವಿಹರಿಸುತ್ತಾ ಗಜಕುಮಾರ ಮುಸಿಗಳು ಕಳಿಂಗ ನಾಡಿನ ದಂತಪುರದ ಪಶ್ಚಿಮ ಕ್ಷೇದ್ರ ಬೆಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಏಕಾಂಗಿಯಾಗಿ ಸ್ಥಿರಧ್ಯಾನಾಳಕ್ತರಾದರು. ನೆಬ್ಬಿ ಕಲ್ಲಂತೆ ನಿಂತುಕೊಂಡಿದ್ದರು.

ಸರಸಿಂಹನು ದಂತಪುರದಲ್ಲಿ ರಾಜನಾಗಿದ್ದನು. ಇವನ ರಾಣಿ ವಚುವುತ್ತಿ. ಇವರ ಮಾಗ ಸರಪಾಳ. ಇವನ ಮಂತ್ರಿ ಬುದ್ಧ ದಾರ. ಇವರೆಲ್ಲ ಒಂದು ದಿನ ಆರಮಣೆಯ ಮಹಡಿಯಲ್ಲಿದ್ದರು. ರಾಜನು ದಿಶಾವಲೇನೋಕೆನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಬೆಟ್ಟಿದ ವೇಲೆ ತವರೆಸಗುತ್ತಿದ್ದ ಮುನಿಗಳನ್ನು ರಾಜನು ಕಂಡು “ಈ ಸುಧು ಬಿಸಿಲಲ್ಲಿ ಇವನು ಬೆಟ್ಟಿದ ವೇಲಿದ್ದು ಏಕೆ ಬಿಸಿಲು ಕಾಯಿಸುತ್ತಿರುವನು ?” ಎಂದು ರಾಜನು ಬುದ್ಧದಾಖನನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ಮಾರ್ಯಾನಿಯಾದ ಮಂತ್ರಿ “ಈ ತಪಸ್ವಿಗೆ ಮಹಾವಾತಕ್ಷೋಪನಾದೆ. ಅದರಿಂದ ಬಿಸಿಲು ಕಾಯಿಸುತ್ತಿರುವನು” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

“ಈ ರೋಗಕ್ಕೆ ಏನು ಜೀವಧಿ ಕೊಡಬೇಕು ?” ರಾಜನು ಕೇಳಿದನು.

“ಆ ತಪಸ್ವಿ ನಿಂತರುವ ತಿಲೆಯನ್ನು ದೇಸ್ವಾಗಿ ಕಾಯಿಸಬೇಕು” ಎಂದು ಮಂತ್ರಿ ಸೂಚಿಸಿದನು.

“ಹಾಗಾದರೆ ನೀನೆ ಅಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಕಲ್ಲಿನ್ನು ಕೆಂಸಗೆ ಕಾಯಿಸು” ಎಂದು ದೊರೆ ಅಜ್ಞಾಳಿ ಪ್ರಿಯಿದನು.

ಬುದ್ಧ ದಾಖನು ಗಜಕುಮಾರರು ತವರೆಸಗುತ್ತಿದ್ದ ಬೆಟ್ಟಿಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಇತ್ತೆ ಮುನಿಗಳು ಅಹಾರಕ್ಕೆ ಹೋದನೇಲೇ ಇವನು ಯೋಗ್ಯಿಸೇವನನ್ನು ಕೆಂಪಗೆ ಕಾಯಿಸಿ ಮಹಿಯಾದನು. ಮುನಿಗಳು ಅಹಾರ ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ಹೋಗುತ್ತಿರುವಾಗಿ ಒಬ್ಬ ದೇವತೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡು “ಸ್ವಾನಿ, ನಿನ್ನ

ಆಯಸ್ಕು ಮುಗಿದಿದೆ. ಏಕೆ ಬರಿಗೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿರುವಿರಿ?" ಎಂದು ತಡೆದಳು. ಮುನಿಗಳು ಅಪಾರ ಸ್ವೀಕರಿಸದೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದರು. ಕೆಂಪಗೆ ಕಾದಿದ್ದ ಬಂಡ ಯನ್ನು ನೋಡಿ "ನನಗೆ ಇಷ್ಟೇ ಆಯಸ್ಕು" ಎಂದು ತೀವ್ರಾನ ಮಾಡಿ ಕೊಂಡು ಸಿದ್ದ ಭಕ್ತಿ, ಯೋಗ ಭಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಆಚರಿಸಿ ಆಜೀವನವರ್ಧಿತ ದೇಹದ ವೋಹನವನ್ನು ಚತುರ್ವಿಧಿ ಆಹಾರವನ್ನು ತೊರೆದರು. ಆಚಾರ್ಯ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಮಾಡಿ ಕಾದಿದ್ದ ಯೋಗಸೀರೆವ ಮೇಲೆ ನಿತರು. ಬಾಹ್ಯಭ್ಯಂತರ ಪರಿಗಳನ್ನು ತ್ವರಿಸಿದರು. ಸಮಾಭಾವವನ್ನು ತಂದುಕೊಂಡರು. ಬೆಂಕಿಯ ಉಪಸರ್ಗವನ್ನು ಸಹಿಸುತ್ತು ನಾಲ್ಕು ಬಗೆ ಧರ್ಮಧಾರ್ಯನವನ್ನು, ನಾಲ್ಕು ವಿಧವಾದ ರುಕ್ಣಧಾರ್ಯನವನ್ನು ಧಾರ್ಯನಿಸಿದರು. ಒಮ್ಮೆಗೆ ಎಂಟು ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಕಳಬಿ ಹಾಕಿ ಕೈನಲ್ಲವನ್ನು ಪಡೆದರು.

ಇತ್ತನಿಕಾಯಾವರು ಬಂದು ಗಜಕಮಾರರ ಶ್ರೀಸಾದಗಳಿಗೆ ಅಪ್ಯವಿಧಾತನೆ ಮಾಡಿದರು. ಬುದ್ಧದಾಶನವನ್ನು ದೇವತೆಗಳು ಹಿಡಿದು ದಬಾಯಿಸಿದರು.

"ನಾನು ತಿಳಿಯದೆ ಪಂಚಮಾಪಾತಕೆಯಾಗಿರುವೆನು. ಮಾಡಬಾರದ್ದನ್ನು ಮಾಡಿರುವೆನೆ. ಬಂದು ಬಾರಿ ನನ್ನನ್ನು ಕೈಮಿಸಿಬಿಡಿ" ಎಂದು ಆಗಲಾಡಿದನು. ದೇವತೆಗಳು ಇವನವನ್ನು ಕೈಮಿಸಿ ತಂತಮ್ಯ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ಗಜಕಮಾರರ ತಪಸ್ಯನನ್ನು, ದೇವತೆಗಳು ಬಂದು ಇವರನ್ನು ಪೂಜಿಸಿದ್ದನ್ನು ಕಂಡು ಬುದ್ಧದಾಶನಿಗೆ ಜಾಳಿನೋಡಯಿವಾಯಿತು. "ಜೈನ ತಪಸ್ಯೀ ತಪಸ್ಯು, ಜೈನಧರ್ಮವೇ ಧರ್ಮ" ಎಂಬ ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಸಮೃತವನ್ನು ಧರಿ ಇವನು ಶ್ರವಕನ್ನರ ಕೈಗೊಂಡನು. ನರಸಿಂಹ ರಾಜನು ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಗಿಗೊಂಡು ಖಾಷಿವಧೀಯ ಪಾನ ಪರಿಕಾರ ಕಾಗ್ರಿ ಪರಿತ್ಸಿ ನರಪಾಳನೆಂಬ ಹಿಂಡು ಮಗನಿಗೆ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿದನು. ಹಲವು ರಾಜಪುತ್ರರೋಹನೆ ಇವನು ಸಂಧರ್ಮ ಭಟ್ಟಾರರ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ತಪಸ್ಯಿಯಾದನು. ಹಲವು ಕಾಲ ಉಗ್ರೋಗ್ರ ತಪವೆಸಗಿ ರತ್ನತ್ರಯಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಿ ಇವನು ಕಾಲವಾಗಿ ಸರಾರಥಸಿದ್ಧಿಯಲ್ಲಿ ಮೂವತ್ತುಮೂರು ಸಾಗರ ಅಯಸ್ಕನ್ನು ಪಡೆದು ಆಹವಿಂದ್ರನಾದನು.

(ಶ್ರವಣಬೆಳಿಗೊಳಿದ ಕಾಸನ್‌ಗಳನ್ನು ತೀಗನ್ನದದಲ್ಲಿ ಬರಿನ ಜಿ. ಬ್ರಹ್ಮಪುನಾದ ನಾನು ವಡ್ಡಾರಾಧನೆಯ ಗುರುತತ್ತ ಭಟ್ಟಾರ ಕಢಿಯನ್ನು ತೀಗನ್ನದದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಸಾಮಾನ್ಯರಿಗಾಗಿ ಭಾವಾನುವಾದ ನಾಡಿರುವೆನು 2-5-1995).

ಜಂಬೂದ್ವೀಸದ ಪುಗಧ ದೇಶದಲ್ಲಿ ರಾಜಗೃಹ ನಗರವಿದ್ದು. ಇಲ್ಲಿ ಉಪಕ್ರೀಣಿಕನು ರಾಜನಾಗಿದ್ದನು. ಇವನಿಗೆ ಜಯಾದೇವಿಯಾದಿಯಾಗಿ ಮೂರು ಸಾವಿರ ಮಂದಿ ಅರಸಿಯಾಗಿದ್ದರು. ಒಮ್ಮೆ ಉಪಕ್ರೀಣಿಕನು ಬೆಟ್ಟಿಯಾಡಲು ದುಷ್ಪ ಕುದುರೆಯು ಮೇಲೆ ಕುಳತು ಅಡವಿಗೆ ಹೋದನು. ಹಂಡಿಯನ್ನು ಅರರ ಹೆಚ್ಚಿ ಜಾಡು ನೋಡಿ ಬೆಟ್ಟಿಯಾಡಲು ಇವನು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದನು. ಕುದುರೆಯು ದಿಕ್ಕಾಪಾಲಾಗಿ ಓಡುತ್ತು ನಿಂಥಾಪ್ಪಿನಿಯ ನಡುವಿದ್ದ ಸುರಮ್ಮನೆಂಬ ಬೇಡರ ಹೆಳ್ಳಿಯ ಸನಿಹದಲ್ಲಿ ಬಂದು ತೊರೆಯ ಕಡಿಯಲ್ಲಿ ಅಯಾಸಗೀಂಡು ಇಡ್ಡಕ್ಕೆದ್ದಂತೆ ನಿಂತುಕೊಂಡಿತು. ಉಪಕ್ರೀಣಿಕನು ಕುದುರೆಯಿಂದ ಇಳಿದು ಜೀನನ್ನು, ಕಿಡಿವಾಳವನ್ನೂ ಕುದುರೆಯಿಂದ ತೆಗೆದನು. ಕುದುರೆಗೆ ನೀರು ಕುಡಿಸಿದನು. ಮೈದಾಳೆದು ಇವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಹಾಕಿದನು. ತಾನೂ ನೀರು ಕುಡಿದು ಬಂದು ಮರದಡಿ ವಸ್ತುವನ್ನು ಹಾಸಿ ಹಾಗೇ ಅಡ್ಡಾ ದನು.

ಬೇಡವೆಲ್ಲಿಯ ಆರಸ ಮಹಾಕಾಳ. ಇವನು ಹೀಂದೆ ಆರಸು ಕುಲಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ್ದನು. ದಾಯಾವಿಗಳ ಕಾಟ ತಡೆಯಲಾರದೆ ಇವನು ಕಾಡಿಗೆ ಬಂದು ಉಲು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡನು. ಇವನ ರಾಣಿ ಸೌಂದರಿ. ಇವರ ಮಗಳು ಗುಣ ಸೌಂದರಿ. ಲಾವಣ್ಯವತಿಯಾದ ಇವಲು ಕೆಲವು ಕಸ್ಯೇಯರೊಡನೆ, ಆಗ ರಕ್ಷಕರೊಡನೆ ವನಕ್ರಿಡಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದ ಲು. ಇವಲು ಉಪಕ್ರೀಣಿಕನ ರೂಪಿಗೆ ಮರುಳಾಡಳು. ಉಪಕ್ರೀಣಿಕನೂ ಈಕೆಗೆ ನೋಡಿಗೊಂಡನು. ಬಹುಕೊತ್ತ ಇವಳನ್ನು ಬಿಡುಗಣ್ಣಿನಾಗಿ ನೋಡಿದನು. ಕಾವಲಿನವರು ಇವಳನ್ನು

ಗದರಿಸಿ ಬಲನಂತವಾಗಿ ಕರೆದುಕೊಡು ಹೋದರು. ಇವರು ಉಪಶ್ರೀಣಿಕೆ ನಿಗೆ ಒಂದು ಪತ್ರವನ್ನು ಬರಿದಳು. “ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಉಳಿದವರಾರೂ ನನಗೆ ಬಂಧುಗಳಲ್ಲ” ಎಂದು ಬರಿದ ಪತ್ರವನ್ನು ಉಪಶ್ರೀಣಿಕೆನೇಡಿ ಎನ್ದು ಗುಣನೈಂದಿ ಹೊರಟಿಮೋದಳು.

ಉಪಶ್ರೀಣಿಕೆನು ಪತ್ರವನ್ನು ಓದಿ ಸಂತುಷ್ಟಿತ್ವನಾದನು. ಹೆಚ್ಚೆಗುರುತವನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಇವನೆ ಸೈನ್ಯನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಹರೆ, ಕಹಳೆ, ಶಂಖಿ ಇವನ್ನು ಒಮ್ಮೆಗೆ ಬಾಜಿಸಿದರು. ಬೇಡರ ಅರಬನು ಈ ವಾದ್ಯಗಳ ನೊಳಗನ್ನು ಕೇಳಿ ಯಾರೋ ದಾಳಿಯಿಟ್ಟಿರುವರು ಎಂದು ಅರಚಿದನು. ಬೆವಟುಹೋದನ್ನು ಇವನು ಕಾಲಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ಕಂಡು ಉಪಶ್ರೀಣಿಕೆನು ತನ್ನ ಹೆಗ್ಗಡಿಗಳನ್ನು ಅಟ್ಟಿ ಮಹಾಕಾಳನನ್ನು ತಡೆದು ಸಂಪ್ರೀತಿಸಿದನು. ಅವನು ಆನೆ ದಂತಗಳನ್ನೂ, ಮೂಕ್ತಗಳನ್ನೂ, ಹುಲಿಯ ತೊಗಲುಗಳನ್ನೂ, ಚಾಮರಗಳನ್ನೂ ಉಪಶ್ರೀಣಿಕೆನಿಗೆ ಕಾಣಿಕೆಯಾಗಿ ಕೊಟ್ಟಿಟ್ಟು ಹೇಳುವಾಗಿ ಕೊಳ್ಳಿದ್ದನು.

“ನಿನ್ನ ಕುಲವಾವುದು?” ಎಂದು ಉಪಶ್ರೀಣಿಕೆನು ಇವನನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

“ನಾರೋ ರಾಜವಂಶದವನೇ” ಎಂದು ಮಹಾಕಾಳ ಹೇಳಿದಾಗ ಇವನಿಗೆ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಶೈತಣಕೂಟವಾದ ನೇರೆಲ್ಲಿ ಉಪಶ್ರೀಣಿಕೆನು ದೇಹನ್ನು ಬೇಡಿದನು. ಶಾಭವುಹೂತ್ವಾರ್ಥದಲ್ಲಿ ಇವನು ಗುಣನೈಂದರಿಯನ್ನು ಮಂದುನೆಯಾಗಿ ವಶಿಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ರಾಜಗೃಹಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಇವಳನ್ನು ಚಿಲಾತ ಮಹಾದೇವಿಯೆಂದು ಕರೆದನು.

ಆ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸಂದಿವಿತ್ತನೆಂಬ ಶ್ರೀಮಂತ ವಾರ್ಷಾರಿಯಿದ್ದನು. ಇವನು ಸರಕನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ವರ್ಷಾಘಾರಕ್ಕೆ ಹೊರಟಿ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದರ ಬಳಿ ತಂಗಿವನು. ತವೇವರ ಮುನಿಗಳು ವಾರಾರಿ ತಂಗಿದ್ದ ಉಂಟಿಗೆ ಬಂದು ರಾತ್ರಿ ಅಲ್ಲಿ ತಾವೂ ತಂಗಿದರು. ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಬೀಳಿಗೆ ದೇವರನ್ನು ವಂದಿಸಿ ಆಯಾರಕ್ಕೆ ಉರಳಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಾಡಿದರು. ಯಾರೂ ಇವರಿಗೆ ಆಹಾರ ನೀಡಲಿಲ್ಲ. ಉರಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಮುನಿಗಳನ್ನು ಸಂದಿವಿತ್ತನು ಕಂಡು ಕರುತ್ತಿಯಂದ ಸ್ವಾಗತಿಸಿ ಎಳ್ಳುಂದಿಯನ್ನು ನೀಡಿ

ಚಿಲಾತ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ ಕಥೆ

ಶುದ್ಧವಾದ ನೀರನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿನು. ಮುನಿಗಳು ಆಹಾರ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ವಾಪಾರಿಯನ್ನು ಹರಿಸಿ ಹೊರಟಿಕೊಂಡನು. ಸಂದಿವಿತ್ತನು ಹಲವು ಕಾಲ ಬದುಕಿದ್ದ ಅಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಾಲವಾಗಿ ಜಂಬುದ್ವಿರ್ವದ ಹೈಮವತನೆಂಬ ಒಫನ್ತೆ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಬಾದು ಪಳತ ಆಯಾಷನ್ನು ಪಡೆದು ಭೋಗ ಭೂಮಿಜಾನಾದನು. ಭೋಗಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಮದ್ದವನ್ನೂ, ವಾದ್ಯಗಳನ್ನೂ, ಆಭರಣಗಳನ್ನೂ, ಬೆಳಕನ್ನೂ, ಮನೆಯನ್ನೂ, ಭೋಜನವನ್ನೂ, ಪಾತ್ರಗಳನ್ನೂ, ವಕ್ರವನ್ನೂ, ಹೂವಿನ ಮಾಲೆಯನ್ನೂ ಕೊಡುವ ಹತ್ತು ಬಗೆಯ ಕಲ್ಪವುಕ್ಕಿಂತ ದುರುಪ. ಈ ಮರಗಳು ಭೋಗಸಾಮಾನ್ಯಿಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಸಂದಿವಿತ್ತನು ಭೋಗಭೂಮಿಯ ಸುಖವನ್ನು ಮುಗಿಸಿ ಮುಂದೆ ಮಂದರದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ವ್ಯಂತರದೇವನಾಗಿ ಜನಿಸಿದನು. ಆನೇಕೆ ಇವನು ಉಪಶ್ರೀಣಿಕೆನೆ ಪತ್ತಿ ಚಿಲಾತ ಮಹಾದೇವಿಯ ಹಿರಿಯ ಮಗನಾಗಿ ಚಿಲಾತವುತ್ತರಿಸಿದನು. ಜಯಾವತಿಯೆಂಬ ಹಿರಿಯ ರಾಣಿಗೆ ಶ್ರೀಣಿಕನೆಬ ಮಗ ನಾದನು. ಉಳಿದ ರಾಣಿಯರಿಗೂ ಮಕ್ಕಳಾದವು. ಉಪಶ್ರೀಣಿಕೆನು ಐನಾರು ಮಂದಿ ಮಕ್ಕಳ ತಂಡಿಯಾಗಿ ಭೋಗೋಪಭೋಗಗಳನ್ನು ಆನುಭವಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದನು.

“ನಿನ್ನ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯವಾಳಲು ಯಾರು ತಕ್ಕುವನು” ಎಂದು ಉಪಶ್ರೀಣಿಕೆನು ನೈಮಿತ್ತಿ ಕೆಳಿದನು. ನಿನ್ನ ಐನಾರು ಮಂದಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಒಂದೇ ಪಂಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಕಾರಿಸಿ ಪಾಯಸವನ್ನು ಬಡಿಸಿ ಬಂಡಾರು ನಾಯಿಗಳನ್ನು ಆವರ ನೇರೆ ಚೂಬಿದ್ದೇಕೂ. ಆಗ ಯಾವನು ಆಂಜದೆ ಲಾಟಿ ಮಾಡುವನ್ನೋ ಅವನೇ ರಾಜ್ಯವಾಳಲು ತಕ್ಕುವನು. ಅರಮನಿಗೆ ಬೆಂಕಿ ಬಿದ್ದಾಗ ಯಾರು ಸಿಂಹಾಶನ, ಬೀಳ್ಳಾದೆ, ಪಾಲಿದ್ವಜ ಮುಂತಾದ ರಾಜ್ಯ ಶಿಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಪಶಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬರುವನ್ನೋ ಅವನೇ ರಾಜ್ಯವಾಳಲು ಯೋಗ್ಯನು” ಎಂದು ನೈಮಿತ್ತಿ ಕೆನು ಹೇಳಿದನು. ಉಪಶ್ರೀಣಿಕೆನು ಎಲ್ಲ ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ಉಳಿಕೆ ಏಪಾರಿಟಿ ಮಾಡಿ ನಾಯಿಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಸಿದನು. ಆಗ ಶ್ರೀಣಿಕೆನು ನಾಯಿಗಳಿಗೆ ಪಾಯಸವನ್ನು ಎಸೆಯುತ್ತಾ ತಾನೂ ನಿವಿಷ್ಟವಾಗಿ ಉಳಿದ ಮಂದಿಸಿದನು. ಉಳಿದವರೆಲ್ಲರೂ ನಾಯಿಗಳಿಗೆ ಆಂಜ ಬೆಂಕಿ ಹೋದರು. ಮತ್ತೊಂದು ದಿನವ ಅರಮನಿಗೆ ಬೆಂಕಿ ಬಿಡ್ಡಿತು. ಉಳಿದ ರಾ

ಕುನ್ನಾರರು ಭಂಡಾರವನ್ನೂ, ಅನೇಗಳನ್ನೂ, ಶಸ್ತ್ರಾಗಾರವನ್ನೂ ರಕ್ಷಿಸಲು ದೊಗಾಡಿದರು. ಶ್ರೀಎಂಕನು ರಾಜ್ಯ ಚಿಹ್ನೆಗಳನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿದನು. “ಇವನೇ ಮುಂದಿನ ರಾಜ. ಇವನು ನಗರದಲ್ಲಿ ಇದ್ದರೆ ಇವನಿಗೆ ಸ್ತಾಪಣಾವಾಯ ತಪ್ಪಿದ್ದಳ್ಲ” ಎಂದು ಉಪಸ್ತೇಷ್ಠಿಕನು ತೀವ್ರಾನ ವಾಡಿಕೊಂಡು “ನೀನು ನಾಯಿದನೆ ಉಟ್ಟ ವಾಡಿರುವೆ. ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯ ಚಿಹ್ನೆಗಳನ್ನು ಆಪಹರಿಸಿರುವೆ. ನಾನು ಬದುಕಿರುವಾಗಲೇ ನೀನು ರಾಜನಾಗಲು ಹಾತೋಡಿಯು ಶ್ರೀರುವೆ” ಎಂದು ನೇವ ಹೇಳಿ ಅವನನ್ನು ಗಡಿಪಾರು ವಾಡಿದನು.

ಶ್ರೀಎಂಕನು ಡ್ಕ್ಲಾನ ಮಧುರಗೆ ಬಂದನು. ಇಲ್ಲಿದ್ದ ಇಂದ್ರದತ್ತಸೀಟ್ಪಿಗೂ ಇವನ ವಾಡಿ ಶ್ರೀಕಾಂತೀಗೂ ಅಭಯವುತ್ತಿಯೆಂಬ ನುಗಳಿದ್ದಳು. ಶ್ರೀಎಂಕನು ಇವಳನ್ನು ಮಧುರವೆಯಾದನು. ಇವರೆಗೆ ಅಭಯಕುನ್ನಾರನೆಂಬ ಮಗನಾಡನು. ಇತ್ತು ಉಪಸ್ತೇಷ್ಠಿಕನಿಗೆ ಉಜ್ಜಳಿಯಾಯ ಪ್ರದೇಶ್ಯತರಾಜನು ತಿರಾಗಿಬಿಡ್ದನು. ಇವನನ್ನು ಹಿಡಿದು ತರಲು ಉಪಸ್ತೇಷ್ಠಿಕನು ಮಾರಂಗನಗರದ ಒಡ್ಡಾಯನನೆಂಬ ಮಾಹಾಸಾಮಂತಸಿಗೆ ಆಜ್ಞಾ ಸಿದನು. ಇವನು ತನ್ನ ಚತುರಂಗ ಸೇನೆಯೆಡನೆ ಹೊಗಿ ಪ್ರದೇಶ್ಯತನನ್ನು ಎದುರಿಸಿ ಕೊನೆಗೆ ಇವನೇ ಸೋತು ಸೇರಿಸಿಕ್ಕಿದನು. ವಿಚಯನೆಂಬ ಕುನ್ನಾರನು ಉಪಾಯವಾಗಿ ಒಡ್ಡಾಯನನನ್ನು ಸೇರಿಯಿಂದ ಪಾರುವಾಡಿ ಅವನನ್ನು ರಾಜಗೃಹಕ್ಕೆ ಕರಿಯತ್ತಂದನು. ಆಗ ಪ್ರದೇಶ್ಯತನು ಮುಳುದು ಉಪಸ್ತೇಷ್ಠಿಕನ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಕೊಕ್ಕಿ ವ್ಯಾಡಿಯುತ್ತಾ, ಕಂಡಕಂಡ ಕಡೆ ಬೆಂಕಿಯಿಡುತ್ತಾ ಉಪಟಿಖನೆಸಿಗಿದನು. ಇವನ ಆವಾಂತರವನ್ನು ತಳಿದು ಉಪಸ್ತೇಷ್ಠಿಕನು “ಪ್ರದೇಶ್ಯತನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕಟ್ಟಿ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಬಂದವನಿಗೆ ಬೇಡಿದ್ದನ್ನು ಕೊಡುವೆನು” ಎಂದು ನಗರದಲ್ಲಿ ತಂಗುರ ಸಾರಿಸಿದನು. ಈ ಫೋನಸೆಯನ್ನು ಚಿಲಾತಪ್ಪತನು ಕೇಳಿ ಅರಸನನ್ನು ಒಡಂಬಿಸಿ ಒಲವಾಡ ಸೇನೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಹೊಗಿ ಬೇಕಿನವರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ ಸುದ್ದಿಯನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಇವನು ಜಲಕ್ಕೀರ್ದಯಲ್ಲಿ ವಾಗ್ಯನಾಗಿದ್ದ ಪ್ರದೇಶ್ಯತನನ್ನು ಸೆರಿಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಬಂದು ತನ್ನ ತಂದೆಗೆ ಬಿಟ್ಟಿಸಿದನು. ಉಪಸ್ತೇಷ್ಠಿಕನಿಗೆ ಹಿಡಿಸಲಾರದಪ್ಪು ಸಂತೋಷವಾಗಿ “ನನು ಬೇಕೋ ಕೇಳಿಕೊ” ಎಂದು ಮಗನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದನು.

“ನಿವ್ಯಾ ಕೃಪೆಯಿಂದ ನನಗೇನೂ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಬಂದೇ ಬಂದು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡುವೆನು. ನಿವ್ಯಾ ಆಂತಃಪುರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಏಕ್ಕು ಕಡೆ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ವೆಚ್ಚಿಗೆಯಾದ ಹೆಣ್ಣುಗಳೊಡನೆ ಹನ್ನೆ ರದು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಭೇಗಿಸಲು ತಾವು ದಯವಿಟ್ಟು ನನಗೆ ಬಷ್ಟಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕು” ಎಂದು ಇವನು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು. ಮರುಮಾತಿಲ್ಲದೆ ಉಪಸ್ತೇಷ್ಠಿಕ ಈ ಬೇಡಿಕೆಗೆ ಬಿಟ್ಟಿಗೆ ಸೂಚಿಸಿದನು.

ಚಿಲಾತಪ್ಪತನಿಗೆ ಲಂಗುಲಂಗಾನುಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲದೆತಾಯಿತು. ಸಾಮಂತರ, ಮಹಾಸಾಮಂತರ, ಪರಿವಾರದವರ, ಪಾರ್ವತಿ, ವಾರ್ಷಿಕಾರಿಗಳ ಒಳ್ಳೊಕ್ಕೆ ಹೆಣ್ಣು ಮಾಕ್ಕುಳನ್ನು ಎಳೆದುತ್ತಿರಿ ದಬಾಯಿಸಿ ಇವನು ಅವರನ್ನು ಕೆಡಿಸುತ್ತಾ ಬಂದನು. ಈ ರೀತಿ ಹನ್ನೆರದು ವರ್ಷ ಕಳೆಯಿತು. ಉಪಸ್ತೇಷ್ಠಿಕನು ಇವನನ್ನು ಕರೆದೂ “ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನಿನ್ನ ಚೆಷ್ಟೆಗಳನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿಬಿಡು. ಈ ಅವಾಂತರವನ್ನು ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನೆಡೆಯಿಗೊಡಿಸು” ಎಂದು ಭೀಮಾರಿ ಮಾಡಿದನು. ಚಿಲಾತಪ್ಪತನು ತಂದೆಯ ಮಾತಿಗೆ ಕಿವಿಗಳಿಡೆ ಮತ್ತೆ ತನ್ನ ಚೆಷ್ಟೆಯನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿದನು. ರಾಜನು ಇವನನ್ನು ನಾಡಿಸಿದರೇ ಓಡಿಸಿದನು. ಇವನು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಮುಹೀಂದ್ರನೆಂಬ ತಾವನನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಅಲ್ಲಿ ದುರ್ಗಮವಾದ ಕಡೆ ಬಂದು ಉರಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿದನು. ಕೋಚಿ, ಗೋಪುರ, ದ್ವಾರ ಇವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದನು. ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದ ಉರುಗಳನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಿಕೊಂಡನು. ಕೆಲವು ಉರುಗಳನ್ನು ಸೂರೆ ಮಾಡಿದನು. ಹೀಗೇ ಕೆಲವು ಕಾಲ ಇವನು ಸುಖವಾಗಿದ್ದನು.

ತತ್ತ ಉಪಸ್ತೇಷ್ಠಿಕನು ಕರ್ಮಾಗಳನ್ನು ಉಪಕರುವುನ್ನ ಮಾಡಲು ಯಾವುದರ ಭಟ್ಟಾರ ಬಳಿ ಧರುವನಾಲ್ಲಿಸಿ ಶ್ರವಕ ಪ್ರತಿಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದನು. ಇವನಲ್ಲಿ ವಿರಕ್ತಿ ಮಾಡಿತು. ಆಗ ಶ್ರೀಎಂಕನಿಗೆ ಹೇಳಿ ಕಳಾಹಿಸಿ ಕರೆಸಿ ಕೊಂಡು ಅವನಿಗೆ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಬಷ್ಟಿಸಿದನು. ಯಾವುದರ ಮುನಿಗಳ ಬಳಿತಪ್ಪಿಯಾಗಿ ಕೆಲಕಾಲ ತಪನೆಸಿಗೆ ಸಮಾಧಿಮರಣ ಪಡೆದು ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿಜಾಸಿಸಿದನು.

ಶ್ರೀಎಂಕನು ರಾಜ್ಯವಾళುತ್ತಿದ್ದನು. ಚಿಲಾತಪ್ಪತನ ಒಬ್ಬ ಸೇವಕ ಭಟ್ಟಿನಿತ್ತ. ಇವನ ಸೋದರವಾವ ರುದ್ರಮಿತ್ರನು ರಾಜಗೃಹದಲ್ಲಿದ್ದನು.

ಉವನೆ ಮಾಗಳು ಸುಭದ್ರೆ. ಭಟ್ಟಿಮಿತ್ರನು ಇವಳನ್ನು ಪರಿಸಲು ಕಾತರಿಗೊಂಡನು. ಅದರೆ ರುದ್ರಮಿತ್ರನು ಸಂಭದ್ರೀಯನ್ನು ಸೋದರಳಿಯನಿಗೆ ಕೊಡದೆ ಬೇರೆ ಗಂಡನ್ನು ಗೊತ್ತು ಮಾಡಿದನು. ಅಗ ಭಟ್ಟಿಮಿತ್ರನು ಚಿಲಾತ ಪುತ್ರನನ್ನು ಕಂಡು “ನನ್ನ ಸೋದರ ಮಾವ ಮಾಗಳು ಹುಟ್ಟಿದಾಗಲೇ ನನಗೆ ಕೊಡುವುದಾಗಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಈಗ ಮಾತಿಗೆ ತಪ್ಪಿತ್ತಿರುವನು. ಇಂದೇ ಮಂದುವೇ ಗೊತ್ತು ಮಾಡಿರುವನು” ಎಂದು ತನ್ನ ಗೋಳು ಹೇಳಿಕೊಂಡನು. ಚಿಲಾತಪುತ್ರನು ಏನೂರು ಮಂದಿ ಯೋಧರಿಂದನೇ ರಾಜ್ಯಗೃಹಕ್ಕೆ ಬಂದು ಮಂದುವೇಗೆ ಸಿದ್ಧಾರ್ಥ ಮಾರ್ಗಕು ಮುಚ್ಚಿದ್ದ ಹೆಣ್ಣನ್ನು ಭಟ್ಟಿಮಿತ್ರನಿಗೆ ಕೊಡುವಂತೆ ರುದ್ರಮಿತ್ರನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದನು. ಅವನು ಕೊಡಲು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಚಿಲಾತಪುತ್ರ ಮಾಳಿದು ಹುಡುಗಿರುನ್ನು ಬಲವಂತವಾಗಿ ಎಕೆದುಕೊಂಡು ಹೊಡನು. ಶತ್ರುರುದ್ರಮಿತ್ರನು ಶ್ರೀರೇಷ್ಠನನ್ನು ಕಂಡು ಬೊಚ್ಚಿಕಾಕಿದನು. “ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡಿದವನನ್ನು ಕೊಂಡು ಹೆಚ್ಚಿನ್ನು ಬಿಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬಸ್ತಿ” ಎಂದು ಶ್ರೀರೇಷ್ಠನು ಸಾಮಂತ, ಮಹಾಸಾಮಂತ ರಾಜರಾಗಳಿಗೆ ಆಜ್ಞಾ ಪ್ರಸಿದ್ಧನು. ಇನರು ಚಿಲಾತಪುತ್ರನನ್ನು ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಿದರು. ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಮಾಗಬಿಳಿದೆ ಇವನು ಕನ್ನೆಯನ್ನು ಕೊಂಡುಹಾಕಿದನು ಇವಳು ಸತ್ತು ನಾರದಲ್ಲಿ ವ್ಯಂರದೇವತೀಯಾದಳು. ಚಿಲಾತಪುತ್ರ ಬೇಗಬೇಗ ಹೊರಟು ಪ್ರಭಾರ ಪರವತಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಅಲ್ಲಿ ಅವಧಿ ಜಾಗ್ನಿಗಳಾದ ಸರ್ವಗುಷ್ಠಾ ಚಾರ್ಯರು ತಮ್ಮ ಏನೂರು ಮಂದಿ ತಿಷ್ಯರೊಡನೆ ತಂಗಿದ್ದರು. ಚಿಲಾತ ಪುತ್ರನು ಇವರ ಬಳಿ ಬಂದು “ಧಂಕ್ಯೇವಾಗಿ ಬೇಗಿ ನನಗೆ ಧನೋರ್ವದೀಕರಿಸಿದೆ” ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದನು.

“ನಿನಗೆ ಬೇಕಾದುದು ಮಹತ್ತರವಾಗಿ ಕಾಣುವುದು. ನಿನಗೆ ಬೇಡ ವಾದುದು ಅಲ್ಪವಾಗಿ ಕಾಣುವುದು. ಮಹಾಪುರುಷ, ಸಂಶಾರದಿಂದ ಪಾರಾಗಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಶೀಲನಾಗು. ಅಗದಿರುವುದನ್ನು ಭಾವಿಸುವೆವು. ಆಯಾ ನಿನ್ನ ಆಯನ್ನು ಮಂಗಿದೆ” ಎಂದು ಸರ್ವಗುಷ್ಠಾರು ತಿಳಿಸಿದಾಗ

“ಹಾಗಾದರೆ ನನಗೆ ಮುನಿದ್ವೀಕ್ಕಿ ಕೊಡಿ” ಎಂದು ಚಿಲಾತಪುತ್ರನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ ಬಾಹ್ಯಭ್ಯಂತರ ಪರಿಗ್ರಹಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ತೊರೆದುತಪಸ್ಯಿರುವಾದನು.

ದೂರಪ್ರಾರ್ಥಿವಾದ ಮನವಚನಕಾಯ ಯೋಗಗಳನ್ನು ತ್ಯಜಿಸುವ ಸಂಕಲಪಿತ್ವಾಟ್ಪ್ರಾರ್ಥಿ ಇವನು ಅಜ್ಞಾನ ಪರ್ಯಂತ ಆಯಾರವನ್ನೂ ದೇಹದಮೇಲಿನ ಮನಕಾರವನ್ನೂ ತ್ರಜಿಸಿ ಕಾಯೋತ್ಸರ್ಗ ತಪನನ್ನು ಬರಿಸಿದನು.

ಶ್ರೀರೇಷ್ಠನು ಚಿಲಾತಪುತ್ರನನ್ನು ಕೊಳ್ಳಲು ಕಳಣಿಸಿದ್ದ ಸೇನೆಯು ಬಂದು ಇವನು ಕಾಯೋತ್ಸರ್ಗ ತಪನವೆಸಗುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಏನು ಮಾಡಲೂ ತೋಚದೆ ಈ ವಿನಯವನ್ನು ಶ್ರೀರೇಷ್ಠನಲ್ಲಿ ಆರಿಸಿ ಮಾಡಿ ಕೊಂಡಿತು.

“ಅವನು ತಪಸ್ಯಿಯಾದುದು ಬಕ್ಕಿಯಡೇ ಆಯಿತು. ಅವನು ಹಿಂದೆ ಮಾಡಿದ ಪಾಪನನ್ನು ಗಳಿಸಿದ ಅಪಕ್ರೋತಿರುವನ್ನು ಈಗ ನಿರೀಕಿಂಡನು” ಎಂದು ತಿಳಿಸಿದನು. ಬಂದಿದ್ದ ಸೇನೆಯು ಚಿಲಾತಮುನಿಗಳನ್ನು ಪ್ರದಕ್ಷಿಣ ಮಾಡಿ ಪ್ರಾಜಿಸಿ ಅಡ್ಡಿಬಿದ್ದ ನಗರಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗಿತು.

ವ್ಯಂರದೇವತೀಯಾಗಿದ್ದ ಸುಭದ್ರೀಯು ವಿಫೆಂಗಜ್ಞಾನದಿಂದ ಚಿಲಾತ ಮುನಿಗಳ ಪ್ರಕರಣವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿ ಪ್ರತೀಕಾರವೆಗಲು ಹೆದ್ದಿನ ರೂಪ ಧರಿಸಿ ಮುನಿಗಳ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಲಕು ಇವರ ಕಣ್ಣಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತು ತಿಂದು ಹಾಕಿದಳು. ದೊಡ್ಡ ತಲೆಯ ಕಿಟ್ಟಿರುವೆಗಳ ರೂಪ ಧರಿಸಿ ಸುಭದ್ರೀಯು ಇವರ ಮೇಯನ್ನು ಬಗೆದು ಸೌಪರ್ಣಿಂದ ತೊಳಿಸಿದಂತೆ ಹಗಲು ರಾತ್ರಿ ಎಡ ಬಿಡದೆ ಏರಿದು ದಿವಸ ಕಾಡಿದಳು. ಈ ದೇವೋಪಸಗ್ರಹನನ್ನು ಸಹಿಸುತ್ತಾ ಚಿಲಾತಪುತ್ರ ಮುನಿಗಳು ಶಂಖಸರಣಾಮಿಗಳಾಗಿ ಕಾಲವಾಗಿಸನಾರ್ಥಕಿಸಿದ್ದ ಯಲ್ಲಿ ಮಾನವತ್ವಮಾರು ಸಾಗರಕಾಲ ಆಯಾಸ್ಪನ್ನು ಪಡೆದು ಅಹಮಿಂದ್ರ ರಾದರು.

(‘ಪುಣ್ಯಬಂಧ’ನೆಂಬ 365 ಜ್ಯೇನ ಕಿರುಗಳಿಗಳನ್ನು ತಿಳಿಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬರೆದಿರುವ ಜಿ. ಬ್ರಹ್ಮಪ್ರಸಾದ ನಾನಿ: ವಡ್ಡಾರಾಧನೆಯ ಚಿಲಾತಪುತ್ರನ ಕಥೆಯನ್ನು ತಿಳಿಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಭಾವಾನುವಾದ ಮಾಡಿರುವೆನು 3-5-95.)

ದಂಡಕ ಖುಷಿಯ ಕಥೆ

ದಂಡಕ ಖುಷಿಯ ಕಥೆ

ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಭರತ ಹೈತ್ರೆದಲ್ಲಿ ಅನುರಕೆಂಬ ನಗರ. ಇಲ್ಲಿ ಅವಿಷ್ಟಸೇನನು ರಾಜನಾಗಿದ್ದನು. ನಂದಿನಿಯು ಮಹಾರಾಜೀಯಾಗಿದ್ದಾರು. ಇವರ ಮಗ ದಂಡಕ. ಇವನು ಗಭದಲ್ಲಿದ್ದಾಗಿ ರಾಜೀಗೆ ಕಂಡಕಂಡವರನ್ನು ದಂಡಿಸುವ ಬಯಕೆಯಾಯಿತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಮಾರುವಿಗೆ ದಂಡಕನೀಂದು ಹೇಸ ರಿಟ್ಟಿರು. ಇವನ ತಂಗಿ ಸಂದಯತೆ. ಇವಳನ್ನು ಅರ್ಥಚಕ್ರಿಯಾದ ವಿಷ್ಟು ವಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರು. ದಂಡಕನು ವಿಷ್ಟು ವಿನೆ ಸೇನಾವತಿಯಾದನು.

ಒಂದು ದಿನ ವಿಷ್ಟು ಬುಲ್ಲಾಮನೊಡನೆ ತನ್ನ ಪುತ್ರಮಿತ್ರಕಳಕ್ಕೆ ವನ್ನೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಅರಿಷ್ಟನೇಮಿ ತೀಥ್ರೆಂಕರರ ದರ್ಶನಕ್ಕಾಗಿ ಸಮನ ಸರಣಿಕ್ಕೆ ಆಗಿಲ್ಲಿಸಿ ಗಂಧಕುಟಿಗೆ ಮೂರು ಬಾರಿ ಪ್ರದ್ರಷ್ಟಿತ ಕಾಕಿ ಜಿನೇಂದ್ರ ನನ್ನು ಬಗಿಗೆಯಾಗಿ ಸುತ್ತಿಸಿ ಅಷ್ಟವಿಧಾರ್ಥಕ್ಕಿನೆ ಮಾಡಿದನು. ಗಣಧರಾದಿ ಮುನಿಸಮುದಾಯವನ್ನು ಗುರುಭಕ್ತಿಯಿಂದ ವಂಡಿಸಿದನು. ತಮಗೆ ಮೀರ ಉದ ಸ್ಥಳವಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಧರುವವನ್ನು ಆಲಿಸಿದನು.

“ಭಟ್ಟಾರ, ಈ ದಂಡಕ ಸರಕಾರಿ. ಮಹಾಪಾಠವನ್ನು ಮಾಡಿರುವನು. ಯಾವಾಗ ಇವನ ಪಾಠಕವು ಉಪಕರಿಸುವಾಗಿ ವಿನಿಯೋಧಿಸಿಕೊಂಡು? ಇವನ ಹೀಂದಿನ ಭವಾನಾಯಿನ್ನು ವಿವರಿಸಬೇಕು” ಎಂದು ವಿಷ್ಟು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು. ಸರ್ವಜ್ಞರಾದ ಅರಿಷ್ಟನೇಮಿಗಳು ದಂಡಕನ ಪ್ರಕರಣವನ್ನು ವಿವರಿಸಲು ತೊಡಿಗಿದರು.

ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಪೂರ್ವವಿದೇಹದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷಿಕರವೆಂಬ ನಗರ. ಅಶೋಕನು ಇಲ್ಲಿ ರಾಜನಾಗಿದ್ದನು. ಇವನ ಮಹಾಸಾಮಂತ ಸುಧಾರಕ. ಇವನು ಮಹಾರೋಧಿಯಾಗಿದ್ದನು. ಇವನು ಸದಾ ರೌತ್ರೆಕರ್ಮಸಿರತ ನಾಗಿದ್ದನು. ತನ್ನ ಹೊಲದಲ್ಲಿ ಒಕ್ಕುತ್ತಿರುತ್ತಿದ್ದನು. ಅಡಿಗೆ ಮಾಡುವ, ಬಹಿಕುವ ಹೆಂಗಸರ ಎದೆಗೆ ಬಟ್ಟಿ ಬಿಗಿಸಿ ಅವರು ಮಾರುವಿಗೆ ಹೊಲೆಯಾಡ ದಂತೆ ತಡೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಕೊಲೆಪಾಠಿಯಾದ ಬಹ್ಯಾರಂಭ ಪರಿಗ್ರಹಿಯಾದ

ಇವನಿಗೆ ಸರಕಾರುಂಷ್ಟ ಕಟ್ಟಿತು. ಕಾಲಕೆಳೆದಂತೆ ಇವನಿಗೆ ತಲೆಶೂಲಿ ಮುಖರೀಗಳಂಬಿಗೆ ಇವನು ಬಾಧಿ ಪಡುವಂತಾಯಿತು. ವೈದ್ಯರನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ ಅವರು ಮದ್ದು ಕೊಟ್ಟಿರು. ಇದನ್ನು ಬೆರಿಸಿ ಸಿದ್ಧಕಡಿಸಿದ ಆಹಾರವನ್ನು ಇನ್ನೇನು ಉಣಿಬೇಕು ಎಂದಿರುವಾಗ ಸಮಾಧಿಗುಪ್ತ ಭಟ್ಟಾರರು ಆಹಾರಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಅವರನ್ನು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಸ್ತುತಿಸಿದನು. ತನಗಿರುವ ಶೋಗಳಾಗಿ ಮುನಿಗಳೂ ಇರುವುದನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿ ಸುಧಾರಾವಕ್ಕನು ತನಗಾಗಿ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿದ್ದ, ಮದ್ದು ಬೆರಿಸಿದ್ದ ಆಹಾರವನ್ನು ಮುನಿಗಳಿಗೆ ಬಡಿಸಿದನು. ಅವರು ಆಹಾರ ಸ್ತೋರಿಸಿ ಇವನನ್ನು ಹರಿಸಿ ಹೋದರು. ಖುಷಿಗಳು ಹನ್ನೇ ರದು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ತಲೆಕೂಲಿಯಿಂದಲೂ, ಮುಖ ಶೋಗದಿಂದಲೂ ಸರಳ ದಿರು. ಈಗ ಇವರ ಶೋಗಳು ವಾಸಿಯಾದವು. ಈ ಸುಧಾರಾವಕ್ಕನು ಮುನಿಗಳಿಗೆ ಆಹಾರ ದಾನಮಾಡಿ ಸ್ತುಲ್ಯ ಪುಣಿ ಗಳಿಸಿಕೊಂಡನು. ನೊದಲೇ ಸರಕಾರು ಕಾಯುವ್ಯ ಕಟ್ಟಿದುದರಿಂದ ಇವನು ಮುನಿಗಳಿರುವ ಸರಕಾರದಲ್ಲಿ ಸಾರಕಾರಿಯಾಗಿ ಏಳು ಸಾಗರಕಾಲ ಸರಳನು. ಸರಕಾರದಲ್ಲಿ ಹೆಗಲು ರಾತ್ರಿ ಎಡಿಡದೆ ಜೀವಿಗಳು ಚೀರುವವುವು. ಕಣ್ಣ ಮುಟ್ಟಿಕೆಸುವವು ಕಾಲವಾದರೂ ಇವು ನೇಮುದಿಯಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಸುಧಾರಾವಕ್ಕನು ಸರಕಾರ ದುಃಖವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿ ಈ ಭವದಲ್ಲಿ ದಂಡಕನಾಗಿರುವನು. ಬಾಕೀಲ್ಲ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಇವನು ಗೋಳಿಯೋಯುತ್ತಿದ್ದನ್ನಲ್ಲವೇ? ಇವನು ಗಭದಲ್ಲಿದ್ದಾಗಿ ಇವನ ಕುಂಜಸ್ವಾರವೇ ತಾಯಿ ಬಯಕೆಯಾಗಿ ಪ್ರಕಟಿಸಾಯಿತು. ನಂದಿನಿ ಮಹಾದೇವಿಯು ಇವನನ್ನು ಹೆತ್ತು ತನ್ನ ಬಯಕೆಗೆ ಬಣ್ಣ ಕೊಡಲು ಇವನನ್ನು ದಂಡಕ ಎಂದು ಕರೆಳಿ” ಎಂದು ಅರಿಷ್ಟನೇಮಿಗಳು ವಿವರಿಸಿದರು.

ತನ್ನ ಭವಾನಳಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ದಂಡಕನಿಗೆ ವಿರಕ್ತಿಯಾಂಟಾಯಿತು. ಸರಕಾರ ಮಹಾದುಃಖಕ್ಕೆ ಇವನು ಅಂಜಿದನು. ಇವನೂ ತಪಸ್ಯಿಯಾದನು. ಆಗಮಗಳನ್ನೇಲ್ಲ ಅಭಿಜ್ಞಾನ ಮಾಡಿದನು. ಮುನಿಗಳಿಂದನೆ ಸಾನಾ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ದಂಡಕ ಮುನಿಗಳು ವಿವರಿಸಿದರು. ಆಹಾರಕ್ಕೆ ಹೋದಾಗ ಯಾರೂ ಇವರನ್ನು ಸ್ತುತಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಪ್ರಿತಪ್ಪಿ ಬತ್ತಾಯವ್ರಾರ್ಥಕ ಯಾರಾದರೂ ಇವರಿಗೆ ಆಹಾರ ಕೊಟ್ಟಾಗ ಇವರಿಗೆ ವಾಂತಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಹೆಲವು ಮುನಿಗಳಿಂದನೆ ಇವರು ಚಂಗಿಗೆ ಹೋದಾಗ ಎಲ್ಲರೂ ಬಿಗ್ರೇಯಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿ

ರುಗುತ್ತಿದ್ದರು! ದಂಡಕ ಮುನಿಗಳಿಗೆ ಜಗತ್ತಿನ ಎಲ್ಲ ರೋಗಗಳೂ ಮುತ್ತಿ ಕಾಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಇವರ ರೂಪು ಅರಿಯಬಾರದವ್ಯು ಕೆಟ್ಟಿತು. ಇವರು ಖಣಿಗಳೊಡನೆ ನಿಹಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕೊನೆಗೆ ದ್ವಾರಾವಶಿಗೆ ಬಂದರು.

ವಿನ್ನ ಅಗವಿನಿ ಮುನಿಗಳಿಗೆ ವಂದಿಸಿ ಆಮೇಲೆ ದಂಡಕ ಖಣಿಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಅವರಿಗೂ ಸಮಾನ್ಯರ ಮಾಡಿದನು. ಇವರು ವ್ಯಾಧಿಗ್ರಿಷ್ಣರಾಗಿರುವುದನ್ನು ಅರಿತು ಇನಿಗೆ ಶುಕ್ರನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಪ್ರಬಿಲವಾದ ಇಚ್ಛಿ ಇವನ್ನಲ್ಲಿ ಮಾಡಿತು.

“ಭಾರ, ತಮ್ಮ ಬಳಿ ನನ್ನ ಒಂದು ಕೋರಿಕೆಯಿದೆ. ತಾವು ವಣ್ಣ ಕಾಳವನ್ನು ಸನ್ಯಾಸ ಅರಮಂತೆಯಲ್ಲೇ ಆಚರಿಸಬೇಕು. ನನ್ನ ರಾಣಿಯರ ಮಂತೆಯಲ್ಲೇ ತಾವು ಆಹಾರ ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕು. ಈ ಅಸುಗ್ರಹವನ್ನು ತಾವು ನನಗೆ ತೋರಬೇಕು” ಎಂದು ವಿನ್ನ ಪ್ರಾಧಿಸಿದನು. ದಂಡಕ ರಿಸಿಗಳು ಇದಕ್ಕೆ ಒಸ್ಪಿಗೆಯಿತ್ತರು.

ದಂಡಕ ಮುನಿಗಳು ವಿನ್ನ ವಿನ ಅರಮಂತೆಯಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ಕೊಂಡು ಧ್ಯಾನ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ವಿನ್ನ ಪ್ರತಿ ತನ್ನ ಪ್ರಮುಖ ವ್ಯೇದ್ಯನಾದ ಜಯ ನನ್ನ ಕರೆಸಿ “ನನ್ನ ದಂಡಕ ಮುನಿಗಳ ರೋಗವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿ ಕ್ರಿಷ್ಣ ಕೊಟ್ಟಿ ಗುಣವಹಿಸು” ಎಂದು ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿದನು. ವಿನ್ನ ವಿನ ರಾಣಿವಾಸದ ಸಹಸ್ರಾರು ಮನಿಗಳ್ಳಿಗೂ ದಿವ್ಯವಾದ ಕ್ರಿಷ್ಣ ಬೆಂಬೆ ಹಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಮಾಡಿ ಉಂಡಿಗೆನ್ನು ಸಿದ್ಧ ಪಡಿಸಿದರು. ಈ ಉಂಡಿಗೆನ್ನು ಮುನಿಗಳಿಗೆ ದಿನಘಾ ಆಹಾರವಾಗಿ ಕೊಡುತ್ತಾ ಬಂದರು. ಉರಿನಲ್ಲಿ ತಂಬಿಟ್ಟಿನ ಹಬ್ಬ ವನ್ನು ವಿನ್ನ ಮಾಡಿಸಿದನು. ಮುನಿಸೇವಾಕ್ರಾನಾದ ವಿನ್ನ ವಿಗೆ ಶಿಥಿಂಕರ ನಾವಕರ್ವ ಕಟ್ಟಿತು. ದಂಡಕ ಮುನಿಗಳ ಇವರು ಹಾನಿ ಹೊರಿಯಂತೆ ಸುಲಿದುಹೋಯಿತು. ಇವರು ನಿರೋಗಿಗಳಾದರು. ಇವರ ಮೈಹ್ಯಹೊಳಪು ಹೆಚ್ಚಿದುದನ್ನು ವಿನ್ನ ಗಮನಿಸಿ ಇವರು ರೋಗಮುಕ್ತರಾದರೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ದಂಡಕರ ಏದುರನ್ನಲ್ಲಿ ಜಯ ನನ್ನ ಕೊಂಡಾಡಿದನು. ಆದರೆ ಮುನಿಗಳು ಏನೂ ಮಾತನಾಡಿದೆ ಹೋನವಾಗಿದ್ದರು. ಮುನಿಗಳು ತನ್ನನ್ನು ವೇಜ್ಞಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ಜಯನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮುನಿಸು ತಾಳಿದನು. ಇವನು ಆರ್

ಧ್ಯಾನ ಮಾಡಿ ಕಾಲನಾಗಿ ವಿಂಧ್ಯಾಟಿಯ ಸದುವಿನ್ದ ಸಮರ್ಪಾದಾ ನಡೀ ಶೀರದಲ್ಲಿ ಕಷಿಯಾಗಿ ಹಂಟಿದನು.

ವಿನ್ನ ಪ್ರತಿ ತಮ್ಮ ಬಳಿಗೆ ಜಯ ನನ್ನ ಕೊಂಡಾಡಿಮಂದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ ದಂಡಕ ಮುನಿಗಳು “ವಿನ್ನ ವಿನ ಪ್ರೇರಣೆಯಂತೆ ಜಯನು ನನಗೆ ಕ್ರಿಷ್ಣ ಕೊಟ್ಟಿರುವನು. ಇದು ಮುನಿಧವಂತ್ಯಕ್ಕೆ ಅವಭಾರವಾಯಿತು” ಎಂದು ಭಾವಿಸಿ ಇವರು ಪ್ರಾಯಃ್ಪಿತ್ತ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ಸಿಂಹಸಿಷ್ಟ್ಯುದಿಕ ನೋಂಬಿಯನ್ನು ಇವರು ಆಚರಿಸಿದರು. ನಿಹಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಒಮ್ಮೆ ಇವರು ನಮ್ಮದೆಯಿಂದ ತಡಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಾವಿನ ಪರದ ಕೆಳಗೆ ಸ್ವಾಧ್ಯಾಯಕ್ಕೆ ಕುಳಿತರು. ಮರದ ವೇಲಿದ್ದ ಕಷಿಯು (ಜಯ ವೈದ್ಯ) ಇವರನ್ನು ಕಾಣುತ್ತೇ ಲೇ ಕಳೆದ ಭವದ ನೆನಪು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹಿಂದಿನ ಪ್ರಕ್ಕೆ ಪ್ರತೀ ಕಾರೆನಿಸಗಲು ಹರಿತವಾದ ಕತ್ತಾಯಿ ಹಂಡಂತಿದ್ದ ಮಾನವಿನ ಕೊಂಬಿಯನ್ನು ಮುನಿಗಳ ತೋರಿಯ ವೇಲೆ ಬೀಳಿತು. ಇವರ ತೋರಿಯಲ್ಲಿ ಆಳವಾದ ಗಾಯವಾಯಿತು. ಮುನಿಗಳು ದೇಹದ ವೇಲಿನ ಪೋದವನ್ನು ತೊರೆದು ಸಮಾಧಾನವಾಗೇ ಇದ್ದರು. “ಇವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ದೇಹದ ವೇಲೆ ಮನು ಕಾರನೇ ಇಲ್ಲ. ಇಂಥವರ ವೇಲೆ ನಾನು ಮುನಿದುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಮಾನ ಕಾರಾಯಕ್ಕೆ ನಾನು ಒಳಗಾಗಬಾರದು” ಎಂದುಕೊಂಡು ಕಷಿಯು ನೋಂದು ತನ್ನ ಬಳಗದ ಕಷಿಗಳೊಡನೆ ಒಂದು ಕೊಂಬಿಯನ್ನು ಕಿರು ಗಾಯಕ್ಕೆ ಮಾಡ್ದನ್ನು ಹಾಕಿ ಯಾತಿಗಳ ಕಾಲಿಗೆರಿಗು.

“ಕ ಪ್ರಾಣಿ ಭವಾತ್ಯಕ್ತವಾಗಿದೆ” ಎಂದು ದಂಡಕ ಮುನಿಗಳು ಭಾವಿಸಿ ಇದಕ್ಕೆ ಧರ್ಮೋಪದೇಶ ಮಾಡಿದರು. ಸನ್ಯಾಕ್ರಿಯದ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಹೇಳಿ ಈ ಕಷಿಗೆ ಇವರು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನು ನಿಡಿದರು. ಕಷಿಯೂ ಮನಸಾರೆ ಪ್ರತಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಧರ್ಮಾನುರಾಗಿಯಾಗಿ ತಾನು ಮಾಡಿದ ಹೇಯಕ್ತ್ಯಾಕ್ಷಾಗಿ ತನ್ನನ್ನು ತಾನೇ ನಿಂದಿಕೊಂಡು ಉಪವಾಸ ಮಾಡಿ ವೇಯನ್ನು ಕೃತಿಗೊಳಿಸಿತು. ಒಂದು ದಿನ ಇದು ಪರಮತದಿಂದ ಉರುಳಿ ಜೀವನಿರುವಾಗಲೇ ಮುನಿಗಳ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಬಿಡ್ಡಿತು. ಇವರು ಕಷಿಗೆ ಸಲ್ಲೀಬಿನ ಪ್ರತಿ ಕೊಟ್ಟಿ ಪಂಚನಮಾರ್ಪಾರ ಬೋಧಿಸಿದರು. ಅನಂತರ ಕಷಿಯು ಸತ್ಯ ಸಂತತಿ ಮಾತನಾಡಿಕೊಂಡಲ್ಲಿ ಏರಡು ಸಾಗರ ಕಾಲ ಆಯಸ್ಸನ್ನು ಪಡೆದು ಸಾಮಾನಿಕ ದೇವನಾಗಿ

ಹುಟ್ಟಿತು. ಈ ದೇವನು ಅವಧಿ ಜ್ಞಾನದಿಂದ ಕಳೆದ ಭವವನ್ನು ಜ್ಞಾನಿಸಿ ಕೊಂಡನು. ಮಹಾನಿಭಾತಯಿಂದ ಘ್ರಜ, ಶೀಂಟಿ, ಬೀಳ್ಲಿಗೆ ಇವುಗಳೂ ದನೆ ರತ್ನ ಖಚಿತವಾದ ಮರ್ಕಟಿ ಸ್ವರೂಪದಿಂದ ಕಾಲೀನಿಕೊಂಡು ದಂಡಕ ಮುನಿಗಳಿಗೆ ಅಡ್ಡಬಿಡ್ಡನು.

“ಭಟಾರ, ನಾನು ದೇವನಾದುಮು, ನೈಭವವನ್ನು ಪಡೆದುದು ತಮ್ಮ ಕೈಪೆಯಿಂದಲೇ. ಮೂರಕಂತುವಾಗಿದ್ದ ಸನ್ಗೆ ತಾವು ದೇವತ್ವವನ್ನು ಇನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿರುವಿರಿ” ಎಂದು ತನ್ನ ಹಿಂದಿನ ವ್ಯತ್ಸೂತವನ್ನೆಲ್ಲ ಹೇಳಿ ಅಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ತನ್ನ ಕಳೆಬರವನ್ನು ಪೂರ್ಣಿಸಿ ಮತ್ತೆ ಸಾಮಾನಿಕ ದೇವನು ಪ್ರಗತ್ಯೇ ಹೋದನು. ಕೆಸಿಯ ಕಳೆಬರನಿದ್ದ ಪ್ರಣಭಾಮಿಯು ಮುಂದೆ ಅಮೃತರ ತೀರ್ಥವಾಯಿತು.

ದಂಡಕ ಮುನಿಗಳು ನಿಹರಿಸುತ್ತಾ ಖತ್ತರ ಮಧುರೆಗೆ ಆಗಮಿಸಿದರು. ಇಲ್ಲಿ ಆತಪತಪಸ್ಸಿಗೆ ಇವರು ನಿಂತರು. ಈ ನಗರದಲ್ಲಿ ಯಂತುನಾವಂಕನು ರಾಜನಾಗಿದ್ದನು. ಹಿಂದಿನ ಭವದಲ್ಲಿ ಇವನನ್ನು ದಂಡಕರು ನಾನಾ ರಿತಿ ಹಿಂಸಿಸಿದರು. ದಂಡಕರು ತಮ್ಮ ನಗರಕ್ಕೆ ಬಂದ ವಾತೀರೆಯನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಯಂತುನಾವಂಕನು ಜಾತಿ ಕುದುರೆಯನ್ನೇರಿ ಧಾವಿಸುವಾಗ ಇವನ ನಂತ್ರಿ ರಾಜನನ್ನು ತಡೆದು

“ದಂಡಕನು ಈಗ ತಪಸ್ಸಿಯಾಗಿರುವನು” ಎಂದು ತಿಳಿಯುವಂತೆ ನಿವರಿಸಿದನು. ಆದರೂ ಇವನು ಕ್ರೋಧಗೊಂಡು ಜೂಜಾದ ಕೆಂಪಗೆ ಕಾಯಿಸಿದ ಬಾಂಗಳನ್ನು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಮುನಿಗಳ ಮೇಲೆ ಪ್ರಯೋಗಿಸಿದನು. ಮುನಿಗಳು ಈ ಬಾಧೆಯನ್ನು ಸಹಿಸಿಕೊಂಡರು. ಸಮತಾಭಾವನೆಯನ್ನು ಭಾವಿಸಿದರು. ದೇಹದ ನೋಡವನ್ನೂ, ನಾಲ್ಕು ಬಗೆ ಆಹಾರವನ್ನೂ ಆಜೀವ ಪರ್ಯಂತ ತ್ಯಜಿಸಿದರು. ತುಕ್ಕ ಧಾರ್ಮಾನದಲ್ಲಿ ತನ್ತ್ಯಾಯರಾಗಿ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಕಳಚಿ ಯಾಕಿ ಕೈಲಲ್ಲವನ್ನು ಪಡೆದರು.

ಆಗ ಚತುರ್ವಿಧ ದೇವತೀಗಳು ಅವಧಿಜ್ಞಾನದಿಂದ ದಂಡಕ ಮುನಿಗಳು ಕರ್ಮಕ್ಕೂರು ಮಾಡಿಕೊಂಡುದನ್ನು ತಿಳಿದು ಚಿತ್ರಪಟಿವನ್ನು ಕೆರುವಂತೆ ಆಕಾಶದ ಉದ್ದಗಲದಲ್ಲಿ ತಾವೇ ತಾವಾಗಿ ನಾನಾ ಬಗೆಯ ವಾಹನದಲ್ಲಿ ಕೊಳ್ಳತು ಧಾವಿಸಿದರು. ರತ್ನಕೀರ್ತಿಧಾರಿಗಳಾದ ಇಂದ್ರಾಂಗಿಗಳು ಬಂದು

ಕೈಮಾನಿಗಳು ಜಯಕಾರನೆಸಿಗೆತ್ತಾ ಮುನಿಗಳ ಗುಣಗಾನ ಮಾಡಿದರು. ಇದನ್ನು ಕಂಡು ಯಂತುನಾವಂತನು ಕಂಪಾಯಿಪೂರಿಸಿದನು. ಈ ನೇರಿಗೆ ಇವನ ಕರ್ಮಪೂರಿ ಉಪತಪನವಾಯಿತು. ಇವನು ಮುನಿದಿಕ್ಕೆ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡನು. ಆದರೂ ಮುನಿಗಳನ್ನು ಕೊಂಡ ಪಾಪ ಉಲ್ಪಣವಾಗಿ ನಾನಾ ರೋಗಿಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಯಂತುನಾವಂಕರನ್ನು ಕಾಡಿದವು. ಇವರು ಫೋರ್ಮ ವಿರತಪತ್ಸನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ನಿರೆರಂಬತ್ತಾ ಬಹ್ನ್ಯಾ ಇವರು ಸೆಂಜಾ ತಗಿರಿಗೆ ಬಂದರು. ರಾತ್ರಿ ಅಲ್ಲೇ ತಪಸ್ಸಿಗೆ ನಿಂತರು. ಈ ನೇರಿಗೆ ಕಾಳಿ ಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಿ ಇವರನ್ನು ಮಾರು ಬಳಸು ಬಳಸಿಕು. ಇವರು ಬೇಯುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ಆಜೀವಪರ್ಯಂತ ನಾಲ್ಕು ಬಗೆ ಆಹಾರವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿದರು. ತುಕ್ಕ ಧಾರ್ಮಾನ ಮಾಡಿ ಇವರು ನಾಲ್ಕು ಫಾತಿಕರ್ಮಗಳನ್ನು ದಿಹಿಸಿ ಅಂತರ್ಗತ ಜನ್ಮಿಂದು ರಾದರು. ಆನೇಕೆ ಉಳಿದ ನಾಲ್ಕು ಆಫಾತಿಕರ್ಮಗಳನ್ನೂ ಧ್ವಂಸ ಮಾಡಿ ಕೈಲಲ್ಲವೆ ಪಡೆದರು.

(‘ಗೋಮಂಟೀಶಾಧ್ಯ’ ಎಂಬ ಹಿಂದಿ ಕೈಯನ್ನು ಸ್ವೇಹಿತರ ನೇರವಿನಿಂದ ತಿಳಿಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅನುವಾದ ಮಾಡಿದ ಜಿ. ಬ್ರಹ್ಮಪೂರಾದ ನಾನು ನಡ್ಡಾರಾಧನೆಯು ದಂಡಕ ಮುನಿಗಳ ಕಳೆಯನ್ನು ಶ್ರೀಸಾಮಾನ್ಯರಿಗಾಗಿ ತಿಳಿಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಭಾವಾನುವಾದ ಮಾಡಿರುವೆನು 4-5-1995).

ನುಹೇಂದ್ರದತ್ತಾಚಾರ್ಯ ನುಂತಾದ ಸನೂರು ಮಂದಿ ಮುನಿಗಳ ಕಳೆ

ಜಂಬೂದ್ವೀಪದ ಭರತ ಕ್ರೇತ್ರದಲ್ಲಿ ನಿರ್ದೇಹ ನಾಜಿದ್ವಿತು. ಇವರ ರಾಜಧಾನಿ ಸಾಹಸ್ರಿ. ಇಲ್ಲಿ ಜಿತಕ್ಕತ್ತು ರಾಜನಾಗಿದ್ದನು. ಇವನ ರಾಣಿ ಧಾರಿತಿ. ಇವರ ಪುತ್ರ ಸ್ವಂದರ್ಶಕನಾರ. ಇವನ ತಂಗಿ ಪುಂಡ್ರಯತೆ. ಇವನ ಉನ್ನು ದಕ್ಷಿಣಾಪಥದ ಕುಂಭಕಾರ ಘಟನೆಂಬ ನಗರದಲ್ಲಿ ರಾಜನಾಗಿದ್ದ ದಂಡಕನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು.

ಮುನಿಸಿಪ್ಪತ ತೀಥ್ರಂಕರರೆ ಬಳಿ ಮದೇಂದ್ರದತ್ತ, ಜಿತಕರ್ತುವಿನ ಮಂಗ ಸ್ವಂಧಕುವನಾರೆ ಮುಂತಾದ ಸರೋರು ಮಂದಿ ರಾಜಬುತ್ತರು ಮುನಿ ದೀಪ್ಯೈ ಪಡೆದು ಆಗಮಗಳನ್ನು ಕಲಿತು ಅಭಿನಂದರೆಂಬ ಗಣಫರೀಡನೆ ಇವ ರೆಲ್ಲರೂ ವಿಹಿಸುತ್ತು ಕಳಿಂಗ ದೇಶದ ದಂತಪುರಕ್ಕೆ ಆಗಮಿಸಿದರು. ಇಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ದಿನ ಇವರು ತಂಗಿದರು.

ದಂತಪುರದಲ್ಲಿ ಜನಾಧಾರನನು ಮಹಾರಾಜನಾಗಿದ್ದನು. ಇವನ ಬುರೆಳಿತ ವ್ಯಾಳ. ಇವನು ಪಂಡಿತರೆಂದು ಸ್ವಂಧಕುವನಾರೀಡನೆ ವಾದಕ್ಕೆ ನಿಂತು ಸೋತುಹೋದನು. ಅರಣನು ಇವನನ್ನು ರಾಜ್ಯದಿಂದ ತೊಲಗಿಸಿದನು. ಇವನು ದಂಡಕ ರಾಜನ ಆಶ್ರಯ ಮಾಡಿ ಮಂತ್ರಿಯಾಗಿದನು.

ಆ ಮುನಿವ್ಯಂದ ವಿಹಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕುಂಭಕಾರ ಫಟಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು. ಇಲ್ಲಿದ್ದ ದಂಡಕ ರಾಜನು ಜಿವಮುನಿಗಳ ಭಕ್ತನಾಗಿದ್ದನು. ಇವನು ಮುನಿಗಳ ಆಗಮನವನ್ನು ಕಂಡು ಇವರ ಬಳಿ ಬಂದು ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ಅಭಿನಂದನ ಭಟ್ಟಾರರ ಬಳಿ ಧರ್ಮವನನ್ನು ಆಲಿಸಿ ವೆಚ್ಚಿ ಶ್ರವಣಕ ಪ್ರತಿಗಳನ್ನು ಸ್ವಿಕರಿಸಿ ಶ್ರವಣಕನಾದನು. ಏನೂರು ಮಂದಿ ಮುನಿಗಳನ್ನು ಇವನು ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಸ್ವಾಗತಿಸಿ ತಾನೇ ಹಕ್ಕಿದಲ್ಲಿ ನಿಂತು ದಿವ್ಯಾ ಹಾರಣನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಸ್ವಂಧಕುವನಾರರ ಬಳಿ ಹಿಂದೆ ವಾದ ಮಾಡಿ ಸೋತು ಆಪಮಾನಿತನಾಗಿದ್ದ ನ್ಯಾಳನು ಆ ಮುನಿಗಳನ್ನು ಉರಿಂದ ಓಡಿ ಸುವ ಉಪಾಯವನನ್ನು ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಒಂದು ದಿನ ಮುನಿಗಳು ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ಕೃಪಾವಾಗಿ ಓದುವುದನ್ನು ವ್ಯಾಳನು ಗಮನಿಸಿದನು. ಮುನಿಗಳು ನಗರಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದ ನೇರೆಲೆ ಇವನು ಆವರು ಸ್ವಾಧ್ಯಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿರವಾದ ಮಾರದ ಕೆಳಗೆ ಕೆಲವು ಆಯುಧಗಳನ್ನು ಹೂಳಿ ಅನಂತರ ಅರಣನ ಬಳಿ ಬಂದು

“ಆ ಐನಾರು ಮಂದಿ ಮುನಿಗಳೂ ರಾಜಬುತ್ತರೇ. ಇವರು ಮಹಾ ಪರಾಕ್ರಮಿಗಳು. ಮುನಿರೂಪ ಧರಿಸಿ ನಿನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಇವರು ಮತ್ತೆ ರಚತ್ತಿರುವರು. ಇವರು ನಿನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಬಂದಿರುವರು. ಇವರ ಬಳಿ ನೀನು ಹೋಗಿಕೊಡು. ಇವರನ್ನು ನೀನು ನಂಬಕೂಡು. ಇವರು ಆಯುಧಗಳನ್ನು ಹೊತ್ತಿರುವರು. ನಂಬಿಕೆಗೆ ಸಾತ್ರಂಬವರೆನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ ಮುನಿಗಳು

ಮಂತ್ರೇಂದ್ರದಕ್ಕಾಚಾರ್ಯ ಮುಂತಾದ ಪನ್ನಾರುಮಂದಿ ಮುನಿಗಳ ಕಳಿ

187

ಸ್ವಾಧ್ಯಾಯ ಮಾಡುವ ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ಶೋಧಿಸಬೇಕು” ಎಂದು ವ್ಯಾಳನ್ನು ಚಾಡಿ ಹೇಳಿದನು. ಇತ್ತು ರಾಜನು ಸೇವಕರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಸ್ವಾಧ್ಯಾಯ ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ಶೋಧಿಸಿದನು. ಸೇವಕರು ನುರದದಿ ಹೊಳೆದ್ದ ಆಯುಧಗಳನ್ನು ತಂದು ರಾಜನ ಮುಂದಿಟ್ಟಿರು.

“ಮುನಿಗಳು ಒಂದು ಇರುವೆಗೂ ಕೇಡು ಬಗೆಯರು. ಇಂಥವರು ನನಗೆ ಕೇಡು ಬಗೆವರಿ? ಇವರನ್ನು ಕಂಡರೆ ಆಗ ಯಾರೋ ನುಳಿದು ಆಯುಧಗಳನ್ನು ಹೊಳೆರುವರು” ಎಂದುಕೊಂಡು ರಾಜನು ಉದಾಹಿಸಿ ನಾದನು.

ಕೆಲವು ದಿನ ಕಳಿದ ನೇರೆಲೆ ವ್ಯಾಳನು ಕನ್ನವಿರಿಸಿ ಭಂಡಾರದ ಪಟ್ಟಿಗೆ ಗಳನ್ನು ಒಡಿದು ಹೊವನ್ನೂ, ಬಂಗಾರವನ್ನೂ ದೊಳಿಸಿ ಬಸದಿಯ ತನಕ ದಾರಿಗುಂಟಿ ಚೆಲ್ಲಿ ಬಸದಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕೊಡೆಯಲ್ಲಿ ರಾತ್ರಿಹಾಕಿಸಿದನು. ಬೆಳಗಾದಾಗ ಇವನು ರಾಜನನ್ನು ಕಂಡು “ದೇವಾ ಭಂಡಾರದ ಮನೆಗೆ ಕನ್ನ ಹಾಕಿರುವರು. ಅಲ್ಲಿದ್ದ ದೇವಾ ದೇವಿರುವರು” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಕಳ್ಳರನ್ನು ಹುಡುಕುಕಲು ರಾಜನು ತಳವಾರಿಸಿ ಆಜಾ ಸೀಸಿದನು. ಅವನು ಹುಡುಕಿ “ದೇವ, ಮುನಿಗಳೇ ಕನ್ನ ಇಂತಿರುವರು. ತಾವಿರುವ ಬಸದಿಯಲ್ಲಿ ಕದ್ದುದ ಸ್ನೇಹ ಬಚ್ಚಿಪ್ಪಿರುವರು. ಭಂಡಾರದಿದ ಬಸದಿಯ ತನಕ ದಾರಿಗುಂಟಿ ಹಣ ಜೆಲ್ಲಾ ಡಿದೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

“ಮುನಿಗಳು ಕಾರ್ವಕರಿಗೆ ಕಡಿಯಬೇಡಿ, ಅನ್ನರ ಪಸ್ತುಗಳನ್ನು ಆಪಹರಿಸಬೇಡಿ ಎಂದು ನೃತಗಳನ್ನು ನೀಡುವರು. ಇಂಥವರಿ: ತಾವೇ ಕದಾ ತೀ? ಯಾರೋ ಅವರಿಗಾದವರು ಆ ಕೃತ್ಯೇನೇಗಿರುವರು” ಎಂದುಕೊಂಡು ರಾಜನು ಉಪೇಕ್ಷೆಮಾಡಿ ಸುಮುನಾದನು.

ವ್ಯಾಳನು ಸುವ್ರತ್ಯೆಯಿಂಬ ರಾಣಿಯನ್ನು ಒಳಗುಹಾಕಿಕೊಂಡನು. ಒಂದು ದಿನ ಬಳಿ ನಿಗರಿಕನಿಗೆ ಹೊಕೊಟ್ಟಿ ಅವನ ತಲೆಬೋಳಿಸಿ, ಒಂದು ಲಂಗೋಟಿಯನ್ನು ಹಾಕಿ, ಕವಡಿಗಳನ್ನು ಹೆಲಾಗಿ ಕೈಗೆ ನವೀಲುಗರಿ ಕುಞ್ಜನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿ “ನೀನು ಮಹಾರಾಣಿಯ ಮಂಜವನ್ನು ನಿಭರಿಯಾಗಿ ಏರಿ ನಗುತ್ತಾ ಬಯ್ದುತ್ತಾ ಇರಬೇಕು” ಎಂದು ಚಿತ್ರಾವಣೆ ಮಾಡಿದನು. ರಾಜನು ಜುಂಗಿಗಳಿಗೆ ಆಹಾರ ಕೊಟ್ಟಿ ಅವರನ್ನು ಬೀಳೊಳ್ಳಿಟ್ಟು ಬರುತ್ತಿರು

ವಾಗ ಈ ತಲೆಪಿರುಕನು ಪುಹಾರಾಡೆಯು ಮಂಚದಮೇಲೆ ಕುಳಿತನು. ಅರಸಿಯು ಮಂಚವಿಂದ ಇಳಿದು ಕೃಮುಗಿಯುತ್ತಾ ಏನು ಬಂದಿ? ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

“ನಾನು ನಿನೆಗೆ ಸೋತು ಬಂದಿರುವೆನು. ನಿನೆನ್ನು ದನೆ ಕೂಡಲು ಬಂದಿರುವೆನು. ಏನೂ ಮಾತಾಡದೆ ಇಲ್ಲಿ ಬಾ” ಎಂದು ಮಂಚದ ಕಡೆ ಆಕೆಯನ್ನು ಕರೆದನು. ಇತ್ತು ಮಂತ್ರಿಯು ಈ ಕರಟಿ ನಾಟಕವನ್ನು ರಾಜನಿಗೆ ತೊರಿಸುತ್ತಾ “ಮಹಾರಾಜ ನಿಮ್ಮ ಮುನಿಗಳ ಅಷಾಧ್ಯಭಾತಿವನವನ್ನು ನೋಡು. ಇವರು ನಿನ್ನನ್ನು ಮುಗಿಸಲು ಅಯ್ಯಾಧ ಹೂತಿರುವರು ಎಂದಾಗ ನೀನು ನಂಬಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಈ ಮುನಿ ನಿನ್ನ ಪಶ್ಚಿಮಾನ್ಯೇ ಕೊಳಕ್ಕಿರುವನು. ನಿನ್ನ ರಾಜೀಯರಿಗೆ ರಕ್ಷಣೀಯೇ ಇಲ್ಲದಂತಾಯಿತ್ತಲ್ಲ” ಎಂದು ವ್ಯಾಕ್ರಿನು ಬಡ ಬಹಿಸಿದನು. ರಾಜನಿಗೆ ಮುನಿಗಳೇ ವಿದೊಂಹಿಗಳಾಗಿ, ಕಳ್ಳುರಾಗಿ, ಪ್ರಭಿಚಾರಿಗಳಾಗಿ ಭಾವನಾದರು. ರಾಜನ ಪಿತ್ತ ಚರಳತು. “ನೀನೇ ಇವರಿಗೆ ಸಂಯೋದ ಶಿಕ್ಕ ಮಾಡು” ಎಂದು ರಾಜನು ಮಂತ್ರಿಗೆ ಅಧಿಕಾರವಿತ್ತನು. ಅವನು ಈ ಜನರಿಗೆ ಮಂದಿಯನ್ನು ಗಾಣಕೈ ಕೊಟ್ಟು ಕೊಂಡುಬಾಕಿದನು. ಇವರು ಸಾಯಂ ಮುನ್ನ ಕುಕ್ಕಾಫ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ತತ್ವರಂಗಿ ಎಳ್ಳರೂ ನಾನಾ ಸ್ವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನಿಸಿದರು.

ನಿರವರಾಧಿಗಳನ್ನೂ, ನಿದೋಂಷಿಗಳನ್ನೂ ಈ ಪಾಷಿ ಕೊಂಡನೆಲ್ಲ ಎಂದು ಸ್ವಂಧಕುವಾರ ಮುನಿಗಳು ಸಮರಾಭಾವವನವನ್ನು ಕೊಡುಕೊಂಡು ಕೊಷದಿಂದ ಕಿಡಿಗಾರಿದರು. ಇವರಲ್ಲಿ ಆಶಾಭ ತೇಜಸ್ಸಾ ಸಮುದ್ರಾತಪುಂಟೂ ಯಿತು. ಇದು ಮೇಘಗಜನೆ ಮಾಡುತ್ತು ಬಂದು ಅರಸನನ್ನೂ, ವ್ಯಾಕ್ರಿನನನ್ನೂ, ನಗರವನನ್ನೂ, ನಾಗರಿಕನನ್ನೂ, ನಾಡಿನ ಎಲ್ಲ ಜೀವರಾತಿಯನನ್ನೂ ಸುಟ್ಟಿಪ್ಪಾಕಿತು. ಈ ಮುನಿಗಳೂ ಸುಟ್ಟಿಪ್ಪೋಗಿ ಏಳನೆಯು ನರಕದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದರು.

ದಂಡಕ ರಾಜನು ಏಳನೆಯು ನರಕದಲ್ಲಿ ಮೂಡತ್ತು ಮೂರು ಸಾಗರಕಾಲ ನನೆದು ಅವೇಲೆ ಸ್ವಯಂಭೂರವನು ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಮಹಾಮಂತ್ರ ವಾಗಿ ಜನಿಸಿ ಹೆಲವು ಜೀವಿಗಳನ್ನು ಕಬಳಿಸಿ ಮತ್ತೆ ಅರನೆಯು ನರಕದಲ್ಲಿ ಇಪ್ಪತ್ತಿರಂಗ ಸಾಗರಕಾಲ ನರಳ ಮರುಭವದಲ್ಲಿ ಸಿಂಹವಾದನು. ಇಲ್ಲಾಗ

ನತ್ತು ಬದನೆಯು ನರಕದಲ್ಲಿ ಹೆದನ್ನೆದು ಸಾಗರಕಾಲ ಒದ್ದಾಡಿ ಅನಂತರ ಹೆಬ್ಬಾವಾಗಿ ಜನಿಸಿದನು. ಸತ್ಯನೇಲೆ ಇವನು ನಾಲ್ಕುನೆಯು ನರಕದಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ಸಾಗರಕಾಲ ನನೆದನು. ಅವೇಲೆ ಈ ನಾರಕೆಯು ಹುಲಿಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ ಸತ್ಯನಂತರ ಮೂರನೆಯು ನರಕದಲ್ಲಿ ಮೂರು ಸಾಗರಕಾಲ ಹಿಂಸೆ ಪಟ್ಟು ಇಲ್ಲಿಂದ ಪಾರಾಗಿ ಅಂಗವಿಕಲನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದನು. ಈ ಭವವೂ ವಯುಗಿದ ಮೇಲೆ ದಂಡಕ ರಾಜನು ತ್ರಷ್ಣಾವರ ಜೀವಿಯಾಗಿ ಹೆಲವುಕಾಲ ಸಂಸಾರದುಃಖವನ್ನು ಉಂಡನು. ದಿಷ್ಟಿಕಾಲ ಕಳೆದಮೇಲೆ ಇವನು ಜಟಾಯಿಸ್ತೇಯಾದನು. ರಾಮನ ಸಂಸಗ್ರಹಿತ ಈ ಪಕ್ಕಿ ಜೈನಧರ್ಮವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಸಂಜನಮಾನ್ಯರ ಜನಿಸಿ ಕೊನೆಗೆ ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿತು.

(‘ಮಂತ್ರಸಾರಭೌಮ ಪಂಚನಮಸ್ವಾರ’ ಶ್ರೀತಿಯನ್ನು ರಚಿಸಿದ ಜಿ. ಬ್ರಹ್ಮಪ್ರಾನಾದ ನಾನು ಮಡ್ಡಾರಾಧನೆಯು ಮಹೇಂದ್ರದತ್ತಾಚಾರ್ಯರು ಮತ್ತು ಮನೋರು ಮಂದಿ ಮುನಿಗಳು ಎಂಬ ಕಥೆಯನ್ನು ಶ್ರೀಸಾಮಾನ್ಯರಿಗಾಗಿ ತಿಳಗನ್ನು ದದಲ್ಲಿ ಭಾವಾನುವಾದ ಮಾಡಿರುವೆನು 5-5-1995).

ಭರತಕ್ಕೇತ್ತುದಲ್ಲಿ ಮಗಧದೀರ್. ಈ ನಾಡಿನ ಪಾಟಲೀಪುತ್ರ ಸಗರದಲ್ಲಿ ಸಂದವತ್ತದ ಪದ್ಮನಾರಾಜನಿದ್ದನು. ಇವನ ರಾಣಿ ಸುಂದರಿ. ಇವರ ಮಗ ಮಹಾಪದ್ಮ. ಕಾಂಡಿಯು ಮಂತ್ರಿಯಾಗಿದ್ದನು. ಇವನನ್ನು ವಿಶ್ವಸೇನ ಎಂದೂ ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು.

ಕಾಂಡಿಯು ಸುಂದರಿ ಮಹಾರಾಣೀಯು ಮೇಲೆ ಕೊಳ್ಳುಹಾಕಿದನು. ಇವನು ಅರಸನನ್ನು ಕೊಂಡು ರಾಣಿಯೇಡನೆ ಬಾಳುವ ಅಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ ಪರಂಬರು ಪದ್ಮನಾರಾಜನಿದ್ದನು. ಇವನಿಗೆ ದಂಡತ್ತವಂತಿ ಮಾಡಿದನು.

“ದೇವ, ನಿಮ್ಮ ಸಂಸತ್ತನ್ನೆಲ್ಲ ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗೆದಂತೆ ಬಚ್ಚಿದ ಬೀಕು. ಅವೇಲೆ ನಾವು ಇತ್ತುಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸೋಣ” ಎಂದು ಮಂತ್ರ

ಹೇಳಿ ದ್ರವ್ಯವನನ್ನು ಅಡಗಿಸುವ ತಾಣವನನ್ನು ತೋರಿಸುವ ನೀವನ್ನೊಡ್ಡಿ ಇವನು ಒಂದು ಸಂಜೆ ರಾಜನನ್ನು ಉದ್ದಾರಣಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಕೆಸರಿಂದ ತುಂಬಿದ್ದ ಹಾಳುಬಾವಿಯ ತಡಿಯಲ್ಲಿ ಇವವನನ್ನು ಕೊಂಡು ಕಳೇ ಬರವನ್ನು ಬಾವಿಗೆ ತ್ವರಿ ಸುತ್ತುವುದ್ದರೂ ಕಾಣು ಡಿಸಿದನು. ವಸಂತಕನೆಂಬು ವನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮರವೇರಿ ಹೂ ಚಿಟ್ಟಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಇವನು ರಾಜನ ಕೊಲೆಯನ್ನು ಕೆಂಡು ಹೆದರಿ ಮರವಿಂದ ದುಮುಕೆ ಪ್ರಿಡುವಾಗ ಮರದ ಕೊಂಬೆ ಅಲುಗಾಡಿತು. ವಿಶ್ವಸೇನನು ಗಾಬರಿಗೊಂಡನು.

“ಈ ಮರದ ರೆಂಬೆಯನ್ನು ಕಸಿ ಅಲುಗಾಡಿಸಿರಬಹುದು. ಇಲ್ಲವೇ ಮಾನವನು ಅಲುಗಾಡಿಸಿರಬಹುದು. ಇದು ಸಾವಿರ ವರ್ಷವಾದರೂ ನಾನು ಮಾಡಿದ ಕೊಲೆಗೆ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿ ನಿಲ್ಲಿದಿರದು” ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿ ಇವನು ಸಂತಾಪಗೊಂಡನು. ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಒಂದು ಬೆಳಗಾದ ನೇರೆಲ್ಲಿ ಸಾವಂತ ಮಹಾಸಾಮಂತಕೆಡನೆ ಆರುನೆಯ ಏಲಿಗೆಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಎಲ್ಲಾ ಸಾಲಿನ ನೇಲೂ ಇವನು ಕಣ್ಣಾ ಡಿಸಿದನು. ಎಲ್ಲಾ ರಾಜನನ್ನು ಕಾಣದೆ ಇವನು ಮೊಸಳಿ ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸಿ ಗೋಳಾಡಿದನು. ಕೆಲವುವಿನ ಕಳೆಯಿತು. ಒಕ್ಕೆಯ ಮುಹೂರ್ತದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಸೇನನು ಮಹಾಸದಸ್ಯನಿಗೆ ರಾಜ್ಯಭಿನೇಕ ಮಾಡಿ ಪಟ್ಟಕ್ಕೆ ಕೂರಿಸಿದನು. ಇತ್ತು ಸುಂದರಿಯಾಡನೆ ಕದ್ದುವುಂಟ್ಕೆ ಭೂಗ್ರಿಸಿದನು.

“ಈ ಮಹಾನಗರದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ತಂಡೆಯ ಸಾವಿನ ರಹಸ್ಯವನನ್ನು ಯಾರಾ ದರೂ ತಿಳಿದಿರೆಯೇಕು. ಅವನನ್ನು ಹುಡುಕುವೆನು” ಎಂದು ಮಹಾಸದ್ರು ಯೋಚಿಸಿ ನಡುರಾತ್ಮಿಯಲ್ಲಿ ರಕ್ತಖಚಿತವಾದ ಗುರಾಣೆಯನ್ನು ಎದೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಸಿಕೊಂಡನು. ಕ್ರೈಯಲ್ಲಿ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಮನೆಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇನ ನೂತಾಡುವುದನ್ನು ಕೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಇವನು ಅಲೆದನು. ವಸಂತಕ ನೆಂಬ ಮಾಲೆಗಾರನ ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ನಿಂತು ಕಿವಿಯಗಲಿಸಿದನು. ವಸಂತಕನು ತನ್ನ ಮಂಡಿ ವನಮಾಲೆಯನ್ನು ಕಳಿದುಕೊಂಡು ದುರೀ ಸುತ್ತು ಮಾತಾಡಿದುದನ್ನು ರಾಜನು ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡನು.

“ಕನ್ನೆಯೆಡಿಲೆಯ ಎಷಿಂತೆ ಶಾಖ್ಯಮಲವಣೆಯಾಗಿರುವವರೇ, ನೀಲ ಕಮಲವಂತಿದ್ದ ಬಾಲೆಯೇ, ಮಂಗಳಾಂಗಿಯೇ ನಾನು ನಿನ್ನ ಗುಣಗಳನ್ನು ನೆನೆದು ಸಂತಾಪಗೊಂಡಿರುವೆನು. ವಿಶ್ವಸೇನನು ಮರದ ರೆಂಬೆ ಅಲುಗಿದಾಗ

ಕಂಷಿಸಿದಂತೆ ನಾನು ನಿನ್ನ ನೆನಪಿನಿಂದ ಕಂಪಿಸುತ್ತಿರುವೆನು” ಎಂದು ವಸಂತಕನು ತನಗೆ ತಾನೇ ಪ್ರಲಾಪಿಸಿದ್ದನ್ನು ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡು ರಾಜನು ಅರಮನೆಗೆ ಬಂದನು.

ಬೆಳಗಾಯಿತು. ಮಹಾಸದ್ದುನು ಸಭಾಮಂಟವದಲ್ಲಿ ಸಿಂಹಾಸನದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತನು. ಸಾವಂತ ಮಹಾಸಾಮಂತರು ಇವನೆ ಸುತ್ತಾ ಮುತ್ತಾ ಇದ್ದರು. ಇವನು ಮಾಲೆಗಾರನನ್ನು ಕರೆಸಿಕೊಂಡನು.

“ನನ್ನ ತಂಡೆಯನ್ನು ಕೊಂಡವನನ್ನು ನೀನು ಬಲ್ಲಿ. ಹೆದರದೆ ರಹಸ್ಯವನನ್ನು ಬಯಲುಮಾಡು. ಹೇಳಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಕೊಂಡರೂಕು ವೆನು” ಎಂದು ಇವನು ಅಭಿಷಿಕ್ಷಿಸಿದನು. ಆಗ ವಸಂತಕನು ಹೆದರಿಕೊಂಡು “ದೇವಾ, ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತಾತ್ಮನಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಸೇನ ಮಂತ್ರಿಯು ರಾಜನನ್ನು ಉದ್ದಾರಣಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಒಂದು ಬಾವಿಯ ತಡಿಯಲ್ಲಿ ಇರಿದು ಕೊಂಡುಹಾಕಿದನು. ಹೇಣವನ್ನು ಬಾವಿಗೆ ನೂಕಿದನು. ಆಗ ನಾನು ಮರದ ನೇರಿದು ಹೂವನನ್ನು ಬಿಡಿಸುತ್ತಿದ್ದೆನು. ನಾನು ಇದನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದೇ ಕಂಡೆನು. ನನ್ನನ್ನೂ ಇವನು ಕೊಂಡಾನು ಎಂದು ಹೆದರಿಕೊಂಡು ನಾನು ಪ್ರಿ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡೆನು. ಇದಿನ್ನೂ ನಾನು ಕಂಡ ವ್ಯತ್ಪತ್ತಿ” ಎಂದು ವಸಂತಕನು ಹೇಳಿದಾಗ ರಾಜನು ಮೇಚ್ಚಿಕೊಂಡು ತಾನು ಧರಿಸಿದ್ದ ಆಫರಣವನ್ನೂ, ಉಂಬಳರುನ್ನೂ ಇವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಜೊಲೆಗೆ ಇವನನ್ನು ಹೊಗಳಿದನು. ಮಂತ್ರಿಯ ನೀಳ ಶಾರ್ಯವನ್ನು ಇವನು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ವಿವರಿಸಿ ವಿಶ್ವಸೇನನನ್ನೂ ಅವನ ಬಂಧು ಬಾಂಧವರನ್ನೂ, ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನೂ ರಾಜನು ಕೊಲ್ಲಿಸಬೇಕೆಂದರೂವಾಗ ಸಾವಂತರು ಅಡ್ಡಬಂದರು. ಕೊನೆಗೆ ಇವರನ್ನೆನ್ನೆಲ್ಲ ನೆಲಮಾಡಿಗೆ ದಬ್ಬಿದನು. ಒಂದು ಮಂಡಕೆ ಹಿಡಿಸುವವು ಸದುವು ಬಿಡಿಸಿ ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಒಂದು ಮಂಡಕೆ ಆಹಾರವನ್ನೂ ಒಂದು ಕುಡಿಕೆ ನೀರನ್ನೂ ನೆಲಮಾಡಿಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಲ್ಲಿದ್ದವರು ಇದನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಂಡು ಉಂಟಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

“ನಾನೆಲ್ಲ ಅತ್ಯ ಸತ್ಯವರೂ ಅಲ್ಲ, ಇತ್ತು ಬದುಕಿದವರೂ ಅಲ್ಲ. ನನ್ನಲ್ಲಿ ಯಾರು ಕೆಗೆಯನ್ನು ಕೊಳ್ಳಲಿವನೇನೇ ಮಂತ್ರ ನಂದವಂತವನ್ನು ಯಾರು ನಿಮೂರಲಿ ಮಾಡುವನೇನೇ ಅವನು ಮಾತ್ರ ಈ ಮಂಡಕೆ ಕೊಳನ್ನು ಉಣಿಲ್ಲಿ”. “ನನ್ನ ತತ್ವವನ್ನು ಕೊಳ್ಳಲು ಹಾಗೂ ನಂದವಂತವನ್ನು

ನಿಮ್ಮಾಲ ನೂಡಲು ನಾನು ಸಮರ್ಥನಾಗಿರುವನು” ಎಂದು ಸುಬಂಧು ಪಣತೋಟ್ಟಿನು. ಅಂದಿನಿಂದ ಇವನೊಬ್ಬನು ನೂತ್ರಿಸಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಉಳಿದವರು ಉಣಿ ದೇ ಸತ್ಯಾಜೋದರು. ಸುಬಂಧು ಒಬ್ಬ ಮಾತ್ರ ಉಂಡು ಬದುಕಿದನು. ಹೀಗೆ ಪುನರುಪವರ್ತ ಕಳೆಯಿತು. ಗಡಿನಾಡಿನ ಆರಸರು ಮಹಾವದ್ವೀಗಿ ತಿರುಗಿಬಿಡ್ಡರು. ಆಗ ಇವನು ಕಾಸಿಯ ಗುಣವನ್ನು ನೇನೆಡು “ಮಡಕೆ ಕೂಲನ್ನು ತಿನ್ನುವರು ಈಗಲೂ ಯಾರಾದರೂ ಬದುಕಿರುವರೀ? ಎಂದು ಕೇಳಿದಾಗ ಸುಬಂಧು ಬದುಕಿರುವ ವಿಷಯ ಇವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಇವನೆನ್ನು ನೇಲಮನೆಯಿಂಬ ಶಾರುಹಾಡಿ ಇವನಿಗೆ ಸನ್ಯಾಸ ಮಾಡಿದನು. ಇವನಿಗೆ ದಾನಕೋಟ್ಟಿನು. ಇವನೆನ್ನು ಕೈಪಿಸಿ ಇವನಿಗೆ ಮಂತ್ರವದವಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿನು. ಇವನು ತನ್ನ ಚಾಣಾಕ್ರಾತ್ಮನದಿಂದ ಗಡಿನಾಡವರನ್ನು ತಮೆಬಂದಿಗೆ ತಂದು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿಂದಿನಂತೆ ಶಾಂತಯನ್ನು ಕಾಪಾಡಿದನು. ರಾಜನಿಗೆ ತುಂಬ ಸಂಕೀರ್ಣವಾಯಿತು. ಕಾಸಿಗಿಂತಲೂ ಸುಬಂಧುವಿನ ಸಾಫ್ತ ನೂನೆ ನೂನೆನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿದನು. ಎರಡನೆಯ ಮಂತ್ರಿ ಕರ್ಣಾಳಿನಿಗೆ ನಂದವತಿಯೆಂಬ ಮಗಳಿದ್ದೀರು. ಸುಬಂಧು ಇವಳನ್ನು ನುಡುವೆಯಾದನು. ಇವನು ಪ್ರಧಾನವಂತಿಯಾಗಿ ಸುಖವಾಗಿದ್ದನು.

ಮಂಗಧಿದೇಶದ ರಾಖ್ಯಲೀಯೆಂಬ ಆಗ್ರಹಾರದಲ್ಲಿ ಸೋಮವರ್ತಮನೆಂಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಿನಿದ್ದನು. ಇವನ ಮಂಡವಿ ಕೆಷಕೆ. ಇವರಿಗೆ ಹುಟ್ಟಿವಾಗಲೇ ನಾಲ್ಕು ಹೆಲ್ಲಿಷ್ಟು ಮಗ ಹುಟ್ಟಿದನು. ಇವನಿಗೆ ಚಾಣಾಕ್ರೇನೆಂಬ ಹೆಸರಿಟ್ಟಿರು. ಒಬ್ಬ ಶಾರುಪರ ವಸಂತಕನೆ ಸ್ನೇಮಿತ್ತಕನಾಗಿದ್ದನು. ಇವನು ನಾಲ್ಕು ಹೆಲ್ಲಿಷ್ಟು ಚಾಣಾಕ್ರೇನ ಬಗ್ಗೆ ಕೇಳಿ

“ನಾಲ್ಕು ಹೆಲ್ಲಿಷ್ಟು ಚಾಣಾಕ್ರೇನು ನಂದಕುಲ ವಿನಾಶಕನಾಗಿರುವವನು. ಇವನು ರಾಜನೆನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿವನು. ಇವನು ರಾಜನೇ ಆಗುವನು ತೆರ್ಪಿದಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರಿಯಾದರೂ ಆಗುವನು” ಎಂದು ಭವಿಷ್ಯ ನುಡಿದನು. ಈ ಭವಿಷ್ಯ ವನ್ನು ಚಾಣಾಕ್ರೇನ ತಂದೆ ಕೇಳಿ ಸಾಣೆಯಿಟ್ಟು ಈ ನಾಲ್ಕು ಹೆಲ್ಲಿಗಳನ್ನೂ ಬಂದು ಮಟ್ಟಿಕ್ಕೆ ತಂದನು.

ಚಾಣಾಕ್ರೇನ ದೊಡ್ಡವನಾಗಿ ನಾಲ್ಕು ವೇದಗಳನ್ನೂ, ಆರು ಅಂಗವನ್ನೂ, ಹದಿನೆಂಟು ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೂ, ವಿಷಮಾಂಸ, ವ್ಯಾಕರಣ,

ಪ್ರಮಾಣ, ಭಂದಸ್ಸು, ಅಲಂಕಾರ, ನೀತಿಶಾಸ್ತ್ರ ಮುಂತಾದವುಗಳಲ್ಲಿ ಪಾರಂಗತನಾಡನು. ಮುನಿಗಿಳ ಬಳಿ ಧರ್ಮವನ್ನು ಕೇಳಿ ಶಾರುಪಕ್ರಾತ್ಮಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಇವನು ಸಮೃಗ್ಂದ್ರಷ್ಟಿಯಾದನು. ಕೆಲಕಾಲ ಕರೆದಮೇಲೆ ಇವನು ಪಾಟಲಿಪುತ್ರಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಇವನ ಪಂಡಿತ್ಯವನ್ನೂ, ಸಮೃಗ್ಂದ್ರಷ್ಟಿಯನ್ನೂ, ಭವಾಕಾರವನ್ನೂ ಶಕ್ಟಿಳಾಳನು ಗಮನಿಸಿ ಇವನಿಗೆ ತನ್ನ ಕೆರಿಯ ನುಗಳು ಯಾಶೋವುತ್ತಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿನು. ಈ ದಂಪತಿಗಳು ಸುಖವಾಗಿದ್ದರು.

ಒಂದು ದಿನ ಶೋಣಿಯೆಂಬ ಶೋರೆಯ ತಡಿಯಲ್ಲಿ ಚಾಣಾಕ್ರೇನ ಕಾಲಿಗೆ ಒಂದು ದಭೀಯ ಮೊನೆ ಚೆಂಟಿಪ್ಪಕ್ಕಾರೆಯಿತು. ಇವನು ಮುಳಿದು ನೇಲವನ್ನು ತೋಡಿ ದಭೀಯನ್ನು ಬುಡುಸಬಿತ ಕಿತ್ತು ಸುಟ್ಟಿಪ್ಪಾಕಾಕಿದನು. ಇಂದನ್ನು ಸುಬಂಧು ಗಮನಿಸಿ “ಇವನೊಡನೆ ನನ್ನ ಗೊಳಿಸ್ತೇಲ್ಲ ಹೇಳಿ ಕೊಂಡಲ್ಲಿ ಇವನು ನನ್ನ ವೈರಿಯನ್ನೂ ನಿಮ್ಮಾಲ ಮಾಡುವನು” ಎಂದು ಅವನು ನಿಧರಿಸಿದನು. ಸ್ನೇಹಿತ್ಯಕನು ಚಾಣಾಕ್ರೇನ ಬಗ್ಗೆ ಭವಿಷ್ಯ ನುಡಿದಿರುವುದೂ ಸುಬಂಧುವಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿದ್ದಿತು. ನನಗೆ ಸರಿಯಾದ ನಿತ್ಯಕ್ಕಿಂತ ಸಿಕ್ಕಿದನೆಂದು ಇವನು ಹಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ಅವನ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಪರಿಪ್ರೇಕೆಲು ರಾಜನ ಸಭಾಮಂದಿರದಲ್ಲಿ “ರಾಜಾಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಪಾರಂಗತನಾದವನು ಸಾಬಿರಾರು ಶಕ್ತಿಗಳಿಂದ ಕೂಡಿರುತ್ತಾನೆ. ಪ್ರಯತ್ನಿತಿಲಾದ ಇವನು ಭೂಮಂಡಲವನ್ನೇಲ್ಲ ಜಯಿಸುವನು” ಎಂದು ಸುಬಂಧವು ಈ ಆರ್ಥ ಬರುವ ಒಂದು ಶೋಳವನ್ನು ಬರೆದು ಹೊರಟುಹೋದನು. ಒಂದು ದಿನ ಈ ಶೋಳವನ್ನು ಚಾಣಾಕ್ರೇನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿಡ್ಡಿತು. ಇದು ರಾಜನಿತಿಶಾಸ್ತ್ರಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿಲ್ಲವೆಂದು ಸುಬಂಧು ಬರೆದಿದ್ದ ಶೋಳವನ್ನು ಅಳಿಸಿಹಾಕಿದನು.

“ರಾಜನಿತಿ ಪರಿಣತನಾದವನು, ಪ್ರಯತ್ನಿತಿಲಾದವನು ಒಂಪಿಯಾಗಿ ಭೂಮಂಡಲವನ್ನು ಜಯಿಸುವನು” ಈ ಆರ್ಥ ಬರುವ ಶೋಳವನ್ನು ಚಾಣಾಕ್ರೇನು ಅದೇ ರಾಜಭವನದಲ್ಲಿ ಬರೆದುಹೋದನು. ಈ ಶೋಳವನ್ನು ಸುಬಂಧು ಕಂಡು ಇದನ್ನು ಯಾರು ಬರೆದರು ಎಂದು ವಿಚಾರಿಸಿದನು. ಚಾಣಾಕ್ರೇನು ಬರೆದನೆಂದು ಅಲ್ಲಿದ್ದವರು ಹೇಳಿದರು. ಇವನು ನಿಜವಾದ

ಬುದ್ಧಿ ಕಾಲಿಯೆಂದು ಸುಂಧರು ನಿರ್ಧರಿಸಿದನು. ಇವನು ತನ್ನ ಮಂಗಳ ಹುಟ್ಟಿಕೊಡಲನ್ನು (ಚೋಲ) ತೆಗೆಯುವ ಸಮಾರಂಭವೇವರದಿನಿಂದಿಂದ ಬಂಧು ಬಂದವರನ್ನು ಅಹಾಸ್ವಿಸಿದನು. ಎಲ್ಲಂಗೂ ಭಾರಿ ಚೈತನ ಮಾಡಿದನು. ಬಂದವರಿಗೆಲ್ಲ ವಸ್ತ್ರಾಭರಣ ಕೊಟ್ಟು ಸನ್ಯಾಸ ಮಾಡಿದನು. ಚಾಣಾಕೃಸೀಗೂ ಇವನ ಮಂಡಿ ಯಶೋಮಂತಿಗೂ ತನ್ನ ಪತ್ತಿಯ ಕ್ಯೆಲಿ ಗಂಜಿಯನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಇವಳು ಗಂಜಿಯನ್ನು ತಂಡು ತಂಗಿ ಕೊಟ್ಟುಹೋಡಳು.

“ಶೋಕದಲ್ಲಿ ಬಡತನಕ್ಕೆಂಬ ಬೇರೆ ಬವಡಿಯಿಲ್ಲ. ಬಡತನವೇ ಮಂಹಾ ವಾತಕವಾದುದು. ಬಡತನ ಸ್ವೇಚ್ಛವನ್ನು ಯಾರೂ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ನಂಟ ರಿಪ್ಪರು ಬಡವರನ್ನು ಮಾತಾಡಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಸಮಾರಂಭಗಳಲ್ಲಾ ಬಡವರನ್ನು ಕೇಳಾಗಿ ಕಾಣಬರು. ಹರಿದ ಬಟ್ಟಿಯವರನ್ನು ಕಂಡು ಮಂಹಾಜನರು ಒದ್ದಿಸುವರು. ಬಡತನವನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸುವುದು ಮಂಹಾದುಃಖಕರವಾದುದು” ಎಂದು ಚಾಣಾಕೃನು ಚಿಂತಾಕ್ರಾಂತನಾಗಿ ಏನಾದರೂ ಮಾಡಿ ಹಣ ಗಳನ ಬೇಕು ಎಂದು ನಿರ್ಧಾರ ಕ್ಯೆಗೊಂಡನು. ಇದನ್ನು ತಿಳಿದು ಸುಂಧರು ಚಾಣಾಕೃನ ಬೇಕಿ ಬಂದು “ನಿಮ್ಮ ಬಡತನ ನಿಗುವುದು. ನಿಷ್ಠೆ ರಾಜನನ್ನು ಕಂಡು ಆರು ಗ್ರಾಮಗಳ ಉತ್ತರ್ವತ್ತಿ ಬರುವ ನೃತ್ಯಿಯನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳಿ. ಅನೇಕೆ ಸುಖವಾಗಿರಬಹುದು” ಎಂದು ಸಲಹಿಕೊಟ್ಟುನು. ಚಾಣಾಕೃನು ಅರಸನನ್ನು ಕಂಡನು. ಇವನನ್ನು ಕೊಂಡಾಡಿದನು. ಅಗ್ರಾಸನವನ್ನು (ವೃತ್ಯಿಯನ್ನು) ಬೇಕಿಕೊಂಡನು. ಅರಸನೂ ಇವನನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿ ಗ್ರಾಮಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟುನು. ಚಾಣಾಕೃನು ಅರವತ್ತು ಗ್ರಾಮಗಳಿಗೆ ಜಮಿನ್ನಾರ ನಾಗಿ ಸುಖವಾಗಿದ್ದನು.

ಸುಂಧರು ಮಂಹಾವದ್ದನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಸಲು ಒಂದು ಸಂಚಾ ಮಾಡಿದನು. ಬ್ರಹ್ಮಣರನ್ನು ಕರಿಸಿ “ನಿಮ್ಮ ಪದವಿಯು ಪರಂಪರಾಗತವಾದುದು. ನಂದವಾತಾರಾಜ, ವಿಜಯನಂದ, ಇವ್ಯಾಕಿನಂದ, ಸುನಂದ, ನಂದಿವರ್ಧನ, ನಂದನ, ಶ್ರೀನಂದನ, ಹದ್ದು, ಮಂಹಾವದ್ದರೆಂಬ ಈ ಬಂಬತ್ತು ರಾಜರ ತಲೆ ತನಕ ನಿಷ್ಠೆ ಅಗ್ರಹಾರಕ್ಕೆ ಬಡೆಯಾಗಿದ್ದಿಂ. ಈಗ ಬೇರೆಯವರು ನಿಮ್ಮ ಅಗ್ರಹಾರಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿರುವರು. ಹೀಗಿದ್ದು ನಿಷ್ಠೆ ನೋಡಿ ಕೊಂಡು ತೆಪ್ಪಿಗೆರುವಿರಲ್ಲ!” ಎಂದು ಇವನು ಬ್ರಹ್ಮಣರನ್ನು ರೇಗಿಸಿದನು.

“ತಾವು ನಿಮ್ಮ ಕಡೆ ಇರಿ ಸಾಕು. ನಾವು ನಿಮ್ಮ ಬಲದಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಪದಗಳನ್ನು ಮತ್ತೆ ಪಡೆಯುವೆವೆ” ಎಂದು ಬ್ರಹ್ಮಣರು ಹೇಳಿದಾಗ ಸುಂಧರು ಅವರನ್ನು ಪ್ರೇರಣಾಹಿಸಿದನು. ಅವರು ಮಂಹಾಂಬಾಜರನ್ನು ಕಂಡು “ಮಂಹಾರಾಜ, ನಾವು ಕುಲಕ್ರಮವಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಸಾದದಿಂದ ಬಾಳು ತ್ರಿರುವೆವು. ಹಿಂದಿನಿಂದ ನವಗೆ ಸೇರಿದ್ದ ಅಗ್ರಹಾರಗಳನ್ನು ತಾವು ತಪ್ಪಿಸಬಾರದು. ಅವನನ್ನು ನಮಗೇ ಕೊಡುವುದು ರಾಜಧಮ್ಮವಾಗಿದೆ” ಎಂದು ಬಿನ್ನದೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು.

“ಪ್ರತ್ಯಿಯರು ಹಿಂದಿನಿಂದ ಬಂದ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡಿದೆ ರಸ್ತೆಕೊಂಡು ಬರುವುದೇ ಧರ್ಮವಾಗಿದೆ” ಎಂದು ಸುಂಧರು ಬ್ರಹ್ಮಣರ ಕುಶಿತಕ್ಕೆ ತಾಳಹಾಕಿದನು. “ಹಾಗಾದರೆ ಅಗ್ರಾಸನದಿಂದ ಚಾಣಾಕೃನನ್ನು ತೊಲಗಿಸು” ಎಂದು ರಾಜನು ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದನು.

ತತ್ತ್ವ ಚಾಣಕೃನು ಅಗ್ರಾಸನದಲ್ಲಿ ಉಂಟಿದ್ದನು. ಸುಂಧರು ಆಗಮಿಸಿ “ರಾಜನಿಗೆ ನಿಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಮುಳಿಸುಂಟಾಗಿದೆ. ಸೂಕ್ತಿ ಸೂಕ್ತ ಯಾರ ಬಡನಾಡಿಗಳೊಂದನೆ ನಿಷ್ಠೆ ಜಾಳುತ್ತಿರುವಿನ. ಇಂಥವರು ಅಗ್ರಾಸನದಲ್ಲಿ ಕೂರಲು ನಿಷ್ಠೆ ಯೋಗ್ಯರಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮನ್ನು ಈಗೆಲೇ ಆಚಿಗೆ ತಕ್ಷಲು ರಾಜಾಜ್ಞಿ ಯಾಗಿದೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ದ್ವಾರಪಾಲಕನನ್ನು ಕರೆದು ಚಾಣಾಕೃ ನನ್ನ ದರದರ ಎಕೆಸಿ ಇವನ ಕರ್ತೃ ಹಿಡಿಸಿ ಆಚಿಗೆ ತಕ್ಷಿಸಿದನು. ಇವನಿಗೆ ನಿಷ್ಠೆ ಕರ್ತಾತ್ಮಕ. “ಸಂದರನ್ನು ನಿನಾರು ಮಾಡುವೆನು. ಸುಂಧರು ನಿಮ್ಮ ನಿರ್ಗತಿಕನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವೆನು” ಎಂದು ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡಿ ನಗರವನ್ನು ತೊರೆಯುತ್ತಾ ಹನ್ನೆರಡು ಪರಾದೋಳಿಗೆ ಮಂಹಾವದ್ದನನ್ನು ಕೊಂಡಪ್ಪಲ್ಲದೆ ಕಾಬಚಿಷ್ಟುವುದಿಲ್ಲವಂದು ಕಾವಿಯನ್ನು ಉಟ್ಟಿ ಸನ್ಯಾಸಿಯ ನೇತ ಕಟ್ಟಿದನು. ಅನಂತರ ಇವನು ಮಹೋದಕ ನಗರದಲ್ಲಿ ತಂಗಿದನು.

ಮಹೋದಕ ನಗರದಲ್ಲಿ ಮಂಹಾರ ವರಂತದ ಕುಮುದನು ರಾಜನಾಗಿ ದ್ದನು. ಇವನ ರಾಣಿ ಮಂದೆ. ಇವಳು ಬಸರಿಯಾದಳು. ಜಂದ್ರನನ್ನು ಸುಂಗುವ ಬಯಕೆಯಿಂದ ಇವಳು ನವೆದಳು. ಅರಸನು ಇವಳು ಬಯಕೆ ಪೂರ್ವೇಸಿಲಾರದೆ ಚಿಂತಾಕ್ರಾಂತನಾದನು. ಚಾಣಾಕೃನಿಗೆ ರಾಣಿಯ ಬಯಕೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. “ನಾನು ರಾಣಿಯ ಬಯಕೆಯನ್ನು ತೀರಿಸುವೆನು.

ಹುಟ್ಟಿವ ಮಗುವನ್ನು ನನಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಇವನು ಜರತ್ತು ಹಾಕೆದಾಗ ಇದಕ್ಕೆ ರಾಜನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡನು. ಅರಸಿಯನ್ನಾ ಒಪ್ಪಿಸಿ ಕೊಂಡು ಇವನು ಅನ್ಯರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗದಂತೆ ಅರಮನೆಯೆ ಮಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ತೂತಮಾಡಿದನು. ಚಂದ್ರನು ನಡುಸ್ತಿಗೆ ಒಂದಾಗ ತೂತಿನ ಕೆಳಗೆ ಗಾಜಿನ ಬಟ್ಟೆಲ್ಲಿ ಗಮಗಮಿಸುವ ನೀರನ್ನು ತುಂಬಿಸಿದನು. ಚಂದ್ರ ಬಿಂಬವು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ತೊಳಗಿತು. ರಾಣಿಗೆ ಸೀರಿಡಿಕೆ ಹೆಚ್ಚಿಸುವ ಅಹಾರ ಕೊಡಿಸಿದನು. ರಾಣಿಗೆ ಬಾಯಾರಿಕೆ ಹೆಚ್ಚಿತು.

“ನಾನು ಮಂತ್ರ ಹಾಕಿ ಚಂದ್ರನನ್ನು ಆವಾಹನೆ ಮಾಡಿರುವೆನು” ಈಗ ನೀನು ಚಂದ್ರನನ್ನು ನುಂಗು ಬೊ “ಎಂದು ಅರಸಿಯ ಕಣ್ಣನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಗಾಜಿನವಾತ್ಮೆ ಬಳಗಿ ಕರೆದುತ್ತಂದು ಕಣ್ಣಕಟ್ಟಿನ್ನು ತೆಗೆದು “ಈಗ ಚಂದ್ರನನ್ನು ನುಂಬಿಡು” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ರಾಣಿ ಸುಪ್ರಿತಾಗಿ ಆ ನೀರನ್ನು ಕುಡಿದಳು. ಇವೆಳ ಬಯಕೆ ತೀರಿತು.

ಒಂಬತ್ತು ತಿಂಗಳಾಯಿತು. ರಾಣಿಯು ಗಂಡುಮಗುವನ್ನು ಹೆತ್ತಳು. ಆ ಮಗುವನ್ನು ದಾದಿಯೊಡನೆ ಚಾಣಕ್ಯಿನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರು. ಮಗುವಿಗೆ ಇವನು ಚಂದ್ರಭೂತನೆಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟಿನು. ಬೆಣ್ಣಿಯ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ದಿನವೂ ಸ್ವಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪ ನಂಜನ್ನು ಮಗುವಿಗೆ ಇವನು ತಿನ್ನಿಸಿದನು. ಮಗು ಬೆಳಿದಂತೆ ಅಹಾರದಲ್ಲಿ ವಿವರನ್ನು ಬೆರೆಸುತ್ತು ಬಂದನು. ಚಂದ್ರಭೂತನಿಗೆ ಹದಿನಾರು ವರ್ಷವಾಯಿತು. ಆಗ ಸಾಮಂತಿಗೂ, ವಾಂತಿಗಳಿಗೂ, ತಳವಾರಿಗೂ “ಚಂದ್ರಭೂತನಲ್ಲಿ ಶಂಭಲಕ್ಷಣಗಳಿವೆ. ಅದರಿಂದ ಇವನು ಚಕ್ರವರ್ತಿಯಾಗುವನು. ಇವನನ್ನು ರಾಜನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವೆನು. ನಿವ್ಯಾ ಸಾಂತಾನವನ್ನು ಈಗಿನದಕ್ಕಿಂತ ಹತ್ತುಪಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿಸುವೆನು” ಎಂದು ಉಬ್ಬಿಸಿ ಎಲ್ಲರನ್ನಾ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಅವರನ್ನು ಶ್ರೀಪರ್ವತದಲ್ಲಿ ನೇಲಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿದನು. ಅವೇಲೆ ಇವನು ತಿನ್ನಿನನ್ನು ಮಾಡಲು ಮಾಲಿಕೆಗಳನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಿರುವಾಗ ಹುಳಿಮಜ್ಜಿಗೆಯಂತೆ ನಾಶಬದಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಅಳವಾದ ರಸದ ಬಾವಿಯನ್ನು ಪರ್ವತದ ತಪ್ಪಲಲ್ಲಿ ಕಂಡನು. ಅದರ ಬಾಯಿಗೆ ಮುಚ್ಚಿದ್ದ ಬಂಡೆಯನ್ನು ತೆಗೆದನು. ಬಾವಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಸಿರುವುದನ್ನು ಇವನು ಕಂಡು “ನೀನೇಕೆ ಇಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡಿರುವೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು

“ಒಬ್ಬ ರಸವಾದ ಸನ್ನಾಸಿ ರಸ ತೆಗೆದುಕೊಡಲು ನನ್ನನ್ನು ಬಾವಿಗಳಿಸಿದನು. ರಸ ತೆಗೆದುಕೊಟ್ಟಿರೆ ಆದರಿಂದ ಮಾಡುವ ಚಿನ್ನದಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಅಧ್ಯಕ್ಷ ಕೊಡುವೆನು ಎಂದಾಗ ನಾನು ಬಂಗಾರದ ಅಶೀಗೆ ಬಿದ್ದು ಬಾವಿಗಳ ದೆನು. ಸೋರೆಬುರುದೆಯಲ್ಲಿ ಅವನು ಕೇಳಿದನ್ನು ರಸವನ್ನು ತುಂಬಿ ಅವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿನು. ಅವೇಲೆ ಅವನು ಸನ್ನನ್ನು ಇಲ್ಲೇ ಬಟ್ಟೆ ಹೊಡಿಸಿದನು. ಇದಕ್ಕೆ ವೊಡಲೇ ದೆಲವಾರು ಮಂಡಿಯನ್ನು ಆ ಸನ್ನಾಸಿ ನನ್ನಂತೆ ಬಾವಿಗಳಿಂಬಿ ರಸವನ್ನು ತೆಗೆಸಿಕೊಂಡು ಅವರನ್ನು ತೆಗೆಯದೇ ಬಾವಿಯಲ್ಲೇ ಸಾಯುವಂತೆ ಮಾಡಿರುವನು” ಎಂದು ಅವನು ತನ್ನ ಕರುಣಾವಂತೆ ಕಥೆಯನ್ನು ವಿವರಿಸಿದನು.

“ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಪಾರುಮಾಡುವೆನು. ನನಗೆ ರಸವನ್ನು ತುಂಬಿ ಕೊಡು” ಎಂದು ಚಾಣಕ್ಯನು ಉದ್ದೇಶವಾದ ಹೆಗ್ಗ ದೊಡನೆ ಹಲವು ಸೋರೆಬುರುದೆಗಳನ್ನು ತಂದು ರಸವನ್ನು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ತೆಗೆಸಿಕೊಂಡು ಕೊನೆಗೆ ಅವನನ್ನಾ ಬಾವಿಯಿಂದ ತೆಗೆದು ರಸ ಸೋಕಿ ಅವನಿಗುಂಟಾಗಿದ್ದ ಹೊಣಕ್ಕೆ ಮಂದು ಕೊಟ್ಟಿ ಅವನನ್ನು ಬದುಕಿಸಿದನು.

ಚಾಣಕ್ಯನು ರಸದಿಂದ ರಾತಿ ರಾತಿ ಬಂಗಾರ ಮಾಡಿದನು. “ಶ್ರೀಪರ್ವತದ ವೇಲಕ್ಕೆ ಯಾರು ಬಂದು ಹೇರುವಣ್ಣನ್ನು ತಂದುಕೊಡುವ ವರ್ಣ ಅವರವರಿಗೆ ಒಂದು ಹೇರು ಬಂಗಾರವನ್ನು ಕೊಡುವೆನು” ಎಂದು ಇವನು ಡಂಗರ ಸಾರಿಸಿದನು. ಅದನ್ನಾಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಬಕ್ಕಲಿಗೆ ಒಂದು ಹೇರು ಮಣಿನ್ನು ತಂದು ಶ್ರೀಪರ್ವತದ ವೇಲಿ ಸುರಿದನು. ಚಾಣಕ್ಯನು ಇವನಿಗೆ ಒಂದು ಹೇರು ಚಿನ್ನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿನು. ಇದನ್ನು ಹೇಳಿ ನಾಡಿನ ಎಲ್ಲಾ ಬಕ್ಕಲಿಗರೂ ಮಣಿನ ಹೇರನ್ನು ತಂದು ಶ್ರೀಪರ್ವತದ ವೇಲೆ ಸುತ್ತಾ ಮುತ್ತಾ ರಾತಿ ಹಾಕಿ ಬಂಗಾರವನ್ನು ಕೇಳಿದರು.

“ನವಾಗೆ ಬೇಕಾಗಿದ್ದುದು ಬಂದು ಹೇರು ಮಣಿ ಮಾತ್ರ. ನಿಮ್ಮ ಸ್ನೇಹ ತರಲು ಯಾರು ಹೇಳಿದರು? ನವಾಗೆ ನಿನ್ನ ಮಣಿ ಬೇಕೆಳ್ಳಿ. ಬೇಕಾದಲ್ಲಿ ನಿಷ್ವ ತಂದೆ ಮಣಿನ್ನು ಹಿಂಡಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ” ಎಂದು ಇವನು ತಿಳಿಸಿದಾಗ ಬಕ್ಕಲಿಗರು ನಿರಾಶರಾಗಿ ಮಣಿನ್ನು ಅಲ್ಲೇ ಬಟ್ಟಿಹೋಡರು.

ಚಾಣಾಕೃನು ಮಣಿನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿ ಕೋಟಿ ಕೊತ್ತಲಾಗಳಿಂದ ಯುಕ್ತವಾದ ನಗರವನ್ನು ಕಟ್ಟಿದನು. ಅರವನೆ ನಿರ್ವಿಸಿದನು. ಬಂಗಾರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿ ಕುದುರೆಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡರು. ದೂಡ್ ಸೇನೆಯನ್ನು ಸಚ್ಚಾಗೊಳಿಸಿದನು. ಚಾದ್ರಭೂಕ್ತನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಇವನು ಮಹಾಪದ್ಮನ ವೇಲೆ ಬಿದು ಕಾದಾಡಿ ಸೋತುಹೋದನು. ಇವನು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಸ್ತುತಿವರ್ವನ್ನು ಸೇನೆಯನ್ನು ಜಮಾಯಿಸಿ ಮಹಾಪದ್ಮನನ್ನು ಕೊಳುವುದು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಸೋಲುವುದಾ ಅಯಿತು. ಮರಳಿ ಇವನು ಯುದ್ಧಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ತಾನು ಸೋಲುವ ಸೂಜನೆ ದೂರತು ಚಂದ್ರಭೂಕ್ತನನ್ನು ತೆಲೆವರಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರೇರಿಸಿ ಇವನು ಯುದ್ಧ ಮಾಡಿ ಸೋತುಹೋದನು. ಯುದ್ಧಭೂಮಿಯಿಂದ ಪಾರಾಗಲು ಮಾರ್ಗಕಾಣದೆ ಇವನು ತತ್ತೀರದಲ್ಲಿದ್ದ ತಾರೆಕೆರಿಯಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಕೊಂಡನು. ಶತ್ರುಸೈನ್ಯ ಹೋದನೆಂತರೆ ರಾತ್ರಿಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಇವನು ಹೋರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಪಾಟಲಿಪುತ್ರವನ್ನು ತಲುಪಿದನು. ಹಷಿದಿದ್ದ ಇವನು ನೇರಾರರ ಮನಿಗೆ ಬಂದು ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಮುದು ತಿಗಿ ಉಟಿವಿದುವಂತೆ ಬೇಡಿಕೊಂಡನು. ಮನಿಗೇ ಕುಳಿರು ಎಂದು ಆವಕ್ಷಣಿ ಬಂದು ಮಣಿ ಹಾಕಿದ್ದು. ತಟ್ಟಿಯನ್ನಿಟ್ಟು ಬಿಸಿ ಬಿಸಿ ಅಂಬಲಿಯನ್ನು ಬಡಿಸಿದ್ದು. ಹಿನಿಸಿಂದ ಕಂಗಾಲಾಗಿದ್ದ ಇವನು ಬಿಸಿ ಅಂಬಲಿಯನ್ನೇ ಬಾಯಿಗೆ ಸುಂದರಕೊಂಡಾಗ ಬಾಯಿ ಚರ್ಗಾಟ್ ಇವನ ವ್ಯೋಯಲ್ಲಿ ನಡುಕವುಂಟಾಗಿ ಕೈಯನ್ನು ಕೊಡಿದನು. ಇದನ್ನು ಮುದುಕಿ ನೋಡಿ ನಗುತ್ತಾ “ತು ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಮಾರು ಮಂದಿ ಮೂರಿರನ್ನು ನಾನು ಕಂಡಂತಾಯಿತು!” ಎಂದು ಸುಡಿದ್ದು.

“ಅಮಾತ್ ಆ ಮೂವರು ಯಾರು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

“ನೀನು ಒಬ್ಬ ಮೂರಿ. ನಂದ ಏರಡನೆಯ ಮೂರಿ. ಚಾಣಾಕೃನು ಮಾರನೆಯ ಮೂರಿ” ಎಂದು ಮುದುಕಿ ತಿಳಿಸಿದ್ದು.

“ನನ್ನನ್ನು ಹೇಗೆ ಮೂರಿಸಿನ್ನೆನ್ನು ನೆ?” ಎಂದು ಚಾಣಾಕೃ ಕೇಳಿದನು.

“ಮಾಗನೇ ಬುದ್ಧಿ ವಂತನಾದವನು ಬಿಸಿಯಂಬಲಿಯನ್ನು ತಟ್ಟಿಯ ಕಡೆಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪ ಅರಿಸಿಕೊಂಡು ಉಣಿ ವನು. ನೀನು ಆ ರೀತಿ ಉಣಿ ಪ್ರದನ್ನು ತಿಳಿಯಿ. ಅದರಿಂದ ನೀನು ಮೂರಿಸೇ ಸರಿ.”

“ರಂದ ಹೇಗೆ ಮೂರಿಸಿದನು?”

“ರಂದನೆಂದರೆ ಮಹಾಪದ್ಮನೇ. ತಾನು ಕೊಟ್ಟಿ ದಾನವನ್ನು ಕಸುಗೊಂಡಾಗ ಹೆಗೆತನಂದಿಂದ ಹೊರಟು ಚಾಣಾಕೃನನ್ನು ತಾನು ಸಮರ್ಪಿಸಿದನು. ನಾರಿರುವಾಗಲೇ ಕೊಳ್ಳಬೇ ಬಿಟ್ಟನು. ಅದರಿಂದ ನಂದನೂ ಮೂರಿಸೇ.”

“ಚಾಣಾಕೃನನ್ನು ಮೂರಿಸಿದು ಹೇಗೆ ಹೇಳಿನೆ?”

“ಚಾಣಾಕೃನು ಕೊಸಿಸ್ತೇನೇ ಹೊರತು ಕಾರ್ಯಚರ್ತುರಂಭ. ಇವನೆಲ್ಲಿ ಪಳಗಿದ ಸ್ವಿನ್ಯವಿಭಿ. ಇವನು ಕೃತಿಯನೂ ಅಲ್ಲ. ರಾಜನ ವೇಲೆ ಹೊರಾಡಬೇಕಾದರೆ ಇವನು ಬುದ್ಧಿ ವಂತನಾಗಿದ್ದರೆ ಗಡಿ ನಾಡನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡಬೇಕು. ಪ್ರತಿಪಕ್ಷವನ್ನು ಭೀಮೋಪಾಯದಿಂದ ತನ್ನ ಕದೆ ನಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಸಾಮಂತ ಮಹಾಸಾಮಂತರಿಗೆ ಧನ ನೀಡಿ ಆವರಿನ್ನು ಭೀಡಿಸಬೇಕು. ಆವರ ಬಂಧುವರ್ವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಕ್ಷದಿಂದ ಬೇರೆದಿಸಬೇಕು. ಹೀಗಾದಾಗ ರಾಜನು ಬಂಟಿಯಾಗುವನು. ಅಗ ತನ್ನ ಕಾರ್ಯಸಿದ್ಧಿಯಾಗುವುದು.”

“ಅಮಾತ್, ನೀನು ಹೇಳಿಪುದು ಸರಿಯಾಗಿದೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಚಾಣಾಕೃನು ಉಟಿಮಾಡಿ ಮತ್ತೆ ಶ್ರೀವರ್ವತಕ್ಕೆ ಬಂದು ದೂಡ್ ಸ್ವಿನ್ಯವನ್ನು ಸಚ್ಚಾಗೊಳಿಸಿದನು. ನೇರಾರ ಮುದುಕಿ ಸಲಹೆ ಕೊಟ್ಟಿಂತೆ ನಂದರಾಜ್ಯದನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡುತ್ತಾ ಬಂದನು. ಸಾಮಂತ ಮಹಾಸಾಮಂತರಿಗೆ ಹಣ ತೆಲ್ಲಿ ಭೀಮೋಪಾಯ ಮಾಡಿ ಪ್ರತಿಪಕ್ಷವನ್ನು ತನ್ನ ಕದೆ ಸೇರಿದುಕೊಂಡನು. ರಾಜನಿಗೆ ಆನಕೂಲರಾಗಿದ್ದ ಬಂಧುಬಾಂಧವರನ್ನು ಇವನು ಕೊಂಡುಹಾಕಿದನು. ಮಹಾಪದ್ಮ ಈಗ ಬಂಟಿಯಾದನು. ಚಾಣಾಕೃನು ಚಂದ್ರಭೂಕ್ತನೊಡನೆ ತನ್ನ ಸೇನೆಯನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಮಹಾಪದ್ಮನ ವೇಲೆ ಬಿದು ಯುದ್ಧ ಮಾಡಿದನು. ನಂದರಾಜನು ಚಾಣಾಕೃನನ್ನು ಎದುರಿಸುವಂತೆ ತನ್ನ ಸಾಮಂತ ಮಹಾಸಾಮಂತರಿಗೆ ಸೂಚಿಸಿದನು. ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಸಿಷ್ಟ್ಯಾಯರಾಗಿ ತೆಗ್ನಿಗಿದ್ದರು. ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಚಾಣಾಕೃನ ಭೀಮೋಪಾಯಕ್ಕೆ ಬಲಿಯಾಗಿರುವರು ಎಂದು ಮಹಾಪದ್ಮನು ಅಂಜಿ ತಲೆವರಸಿಕೊಂಡನು. ಸುಂಧು ಚಾಣಾಕೃನನ್ನು ಎದುರಿಸಲು ಬಂದು ತಾನೇ ಕೈಸೆರಿಯಾದನು. ಇವನನ್ನು ಬಂಧಿಸಿ ಸಂಕಲಿಯನ್ನಿತ್ತೆ ಸರಿಸುಸೆಗೆ ದಬಿದನು.

ಚಾಕ್ಕಾಕ್ಕೆನು ವಿಜಯಿಯಾಗಿ ಪಾಟಲಿಂಬುತ್ತವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಮಹಾ ಪದ್ಮನಾಭ ರಾಣಿವಾಸಕ್ಕೂ, ಭಂಡಾರಕ್ಕೂ ಕಾವಲಿಟ್ಟಿನು. ನಾಗರಿಕರನ್ನು ಇವನು ಸನ್ಮಾಧಾನವಡಿಸಿದನು. ಶುಫಮುಹೂರ್ತದಲ್ಲಿ ಚಂದ್ರಭುಕ್ತನಿಗೆ ರಾಜ್ಯಾಭಿನೀಕ ಮಾಡಿ ಮಹಾವಾಸದ್ವನ್ನನ ರಾಣಿಯಾದ ಚಂದ್ರಮತಿಯನ್ನು ಚಂದ್ರಭುಕ್ತನ ಪಟ್ಟದೆಸಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದನು. ನಂದರ ಭಂಡಾರ ರಾಗೂ ತನ್ನ ಭಂಡಾರ ಬರಿದಾರಿಗುವುದನ್ನು ಇವನು ಗಮನಿಸಿ ರಾಜ್ಯದ ಪ್ರಮುಖ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು ಕರೆಸಿ ದೀಕ್ಷಣ ಮಾಡಿಸಿ ನಂತರ ಬರಿಸುವ ಮಾದ್ವನ್ನು ಬರಿಸಿ ಅವರಿಗೆ ಉಟ್ಟಿ ಮಾಡಿಸಿದನು. “ನೀವು ಒಟ್ಟೊಟಿರುವ ಹಣವನ್ನು ತೋರಿಸಿ” ಎಂದು ಇವನು ಕೇಳಿದಾಗ ಅರ್ಪಿತಜ್ಞೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಪ್ರಜೆಗಳು ತಾವು ಅಡಗಿ ಸಿರುವ ಹಣದ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರಜುರಪಡಿಸಿದರು. ಈ ರೀತಿ ಚಾಕ್ಕಾಕ್ಕೆನು ಸಹ ಸ್ವಾರೂಪೋಟಿ ಧನಸಂಗ್ರಹ ಮಾಡಿದನು. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಚಂದ್ರಭುಕ್ತನಿಗೆ ಪಡಿಸಿದನು. ಅರಮನೆಯ ಮುಂಭಾಗವ ಅಂಗಳದಲ್ಲಿ ಚಂದ್ರಭುಕ್ತನನ್ನು ಕೂರಿಸಿಕೊಂಡು “ನಂದವರಪನ್ನು ಹನ್ನೀರದು ವರ್ಷದೊಳಗೆ ನಿಮ್ಮಾಲ ಮಾಡುವನೇಂದು ನಾನು ಮಾಡಿದ್ದ ಕವಥ ಪೂರ್ವೀಸಿದೆ. ನನ್ನ ಬಳಿ ಏರಿದು ಕಾವಿವಸ್ತುವಿದೆ. ನನ್ನ ಬಳಿ ಬಂಗಾರದ ಕಮುಂಡಲವಿದೆ. ನನ್ನಲ್ಲಿ ಮುರು ಕೋಲುಗಳನೆ. ಮುಗಧದೇಶದಲ್ಲಿದ್ದ ಸಂಪತ್ತನ್ನೆಲ್ಲ ತಂದು ಭಂಡಾರವನ್ನು ತುಂಬಿರುವೆನು. ಗುಣಾರ್ಥಿಯಾದ ರಾಜನು ನನಗೆ ವರ್ತವಾಗಿರುವನು. ಇದನ್ನು ಸಾರಿಸು” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಸಾರಿದ್ದಾಗೆ ದವೇಯಲೇ ಸುಸ್ವಿತನಾಗಿ ಮುಂಬುಕೋಲುಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿ ಕೊಂಡು ಇವನು ನ್ಯೇಮರಿತದ್ದ ಪ್ರಜೆಗಳೂ ಡನೆ ಕುಣಿದಾಡಿದನು. ಶ್ರೀಕರ್ವತದಿಂದ ತನ್ನ ಮಾಡದಿಯ ಕೇಳೆನುತ್ಯಾನ್ನು ಕರಿಸಿಕೊಂಡು ಆಕೆಯೊಡನೆ ಭೋಗೀಗೋಪಭೋಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದನು. ಸಾಮಂತ ಮಹಾಸಾಮಂತರಿಗೆ ಉಂಬಳ ಕೊಟ್ಟಿನು. ತಳವಾರನನ್ನು ಸನ್ಮಾಧಾನ ಮಾಡಿದನು.

ಚಂದ್ರಮತಿಯು ಗಭಿರಣಿಯಾದಳು. ಇವಳು ರಥದಲ್ಲಿ ಕೂತು ಹೊರಟಾಗ ರಥದ ಚಕ್ರದ ಹತ್ತು ಅರಕಾಲುಗಳು ನೇಲದಲ್ಲಿ ಹೊತು ಹೋದವು. ಇದನ್ನು ಚಾಕ್ಕಾಕ್ಕೆನು ಗಮನಿಸಿ “ಚಂದ್ರಭುಕ್ತನ್ನೆಲ್ಲ ಸೇರಿಸಿ ಕೊಂಡು ಮಯೂರ ವಂಶದ ಹತ್ತುಮಂದಿ ರಾಜರು ಭೂಮಿಯನ್ನು

ಅಖಿಂಡವಾಗಿ ಅಳುವರು (ಚಕ್ರವರ್ತಿಯಾಗುವರು) ” ಎಂದು ಇವನು ಭವಿಷ್ಯ ನುಡಿದನು. ಚಂದ್ರವಾತಿಗೆ ಒಂಬತ್ತು ತಿಂಗಳು ತುಂಬಿತು. ಚಂದ್ರಭುಕ್ತನು ಒಂದು ದಿವಸ ವಿಷ ಬೆರಿದಿಗೆ ಆಹಾರವನ್ನು ಉಟ್ಟಿಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಪಕ್ಕದಲ್ಲೀ ಇದ್ದ ರಾಣಿಗೆ ತಾನೂ ಅರಸನೊಡನೆ ಉಣಿ ವಿರುಕೆಯಾಯಿತು. ಚಾಕ್ಕಾಕ್ಕೆನು ಕತ್ತಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಅಲ್ಲೇ ನಿಂತಿದ್ದನು. ಇವನ ಕಣ್ಣ ತಪ್ಪಿಸಿ ರಾಜನು ಒಂದು ತುತ್ತನ್ನು ಅದು ವಿಷಮಿಶ್ರಿತವೆಂದು ತಿಳಿಯಿದೆ ರಾಣಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿನು. ಅವಳು ಇದನ್ನು ತನ್ನ ಬಾಯಿಗಿಟ್ಟಿಕೊಂಡಳು. ಚಾಕ್ಕಾಕ್ಕೆ ಇದನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ಕೂಡಲೇ ಚಂದ್ರಮತಿಯ ತಲೆಯನ್ನು ಕತ್ತಿರಿಸಿದನು. ಇವಳ ಹೊಟ್ಟಿಯನ್ನು ಸೀಳಿ ಮಗುವನ್ನು ಹೊರಗಿ ತೆಗೆಯುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಚಂದ್ರಭುಕ್ತನು ಬೊಬ್ಬಿಕೂತ್ತಾತ್ಮ “ಚಂದ್ರನುತ್ತಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರಿ ! ನನ್ನ ನಲ್ಲಿ !” ಎಂದು ಪ್ರಳಾಷಿಸಿದನು. ವಿಯೋಗವನ್ನು ಸಹಿಸಲಾರದಿ ಇವನ ಪ್ರಾಣವೂ ಹೋಯಿತು. ಮಗುವಿನ ತಲೆಯನೇಲೆ ಒಂದು ಹನಿ ವಿಷಬಿಂದುವಿದ್ದ ದನ್ನು ಕಂಡು ಚಾಕ್ಕಾಕ್ಕೆನು ಈ ಮಗುವಿಗೆ ಬಿಂದುಸಾರನೇಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟಿಪ್ಪ ಪಟ್ಟಕಟ್ಟಿ ಮಗುವಿನ ಪರವಾಗಿ ತಾನೇ ರಾಜ್ಯ ವಾಳಿದನು.

ಬಿಂದುಸಾರನು ನವಯುವಕನಾದನು. ಇತ್ತು ಚಾಕ್ಕಾಕ್ಕೆನು ಸಂಸಾರ ಶರೀರಭೋಗಳಲ್ಲಿ ವಿರ್ಕನಾಗಿ ತಪನೆಸಗಲು ಹೊರಡುವಾಗ ಸುಬಂಧುವನನ್ನು ಸೆರಿಯಿಂದ ಬಿಡಿಸಿ ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅವನನ್ನು ಕ್ರಮಿಸಿ ಅವನಿಗೆ ಸತ್ಯಾರ್ಥ ಮಾಡಿ ಬಿಂದುಸಾರನ ಮಂತ್ರಿಯಾಗಿ ನೇಮಿಸಿದನು. ಅರಸನನ್ನು ಮನ ಪ್ರೇರಿಸಿ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಕ್ರಮಿಸಿ ಇವನು ಬಾಹ್ಯಾಭ್ಯಂತರ ಸಂಗ್ರಹಗಳನ್ನು ತೋರು ಮತ್ತಿರಬ್ರಹ್ಮಾರ್ಥಿ ಬಳಿ ತಪಸ್ವಿಯಾದನು. ಅಗವಂಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಇವನು ಕರಂತ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ಕೊನೆಗೆ ಚಾಕ್ಕಾಕ್ಕೆ ಮಂಗಿಗಳು ಅಚಾರ್ಯರಾಗಿ ದಲವರು ಶಿಷ್ಯರೊಡನೆ ವಿರೆಸುತ್ತಾತ್ಮ ಉಗ್ನೋಗ್ರ ತಪನೆಸಗುತ್ತಾ ಮತ್ತೆ ಪಾಟಿಲಿಪುತ್ತದೆ ಬಳಿ ಸೋಳಿಯೆಂಬ ತೋರಿಯ ದಡದಲ್ಲಿದ್ದ ಆಕಳಹಟ್ಟ ಯಲ್ಲಿ ಬಂದು ತಂಗಿದರು. ಇವರ ಆಗಮನವನ್ನು ಸುಬಂಧು ಕೇಳಿ ಇವನಲ್ಲಿ ಪ್ರತೀಕಾರ ಹೆಡೆಯೆತ್ತಿತು. ಮಹಾಬದ್ವನ್ನು ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಕಿತ್ತು ಕೊಂಡಂದು, ತನ್ನನ್ನು ಸೆರಿಯಲಿಟ್ಟಿದು, ಹಲವು ಕಾಲ ತಾನು ಸೆರಿಯಲಿ ನವೆದುದು

ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ಇವನು ಜ್ಞಾನಿಕೆಂದು ಬಂದು ಸಂಚೀ ನಮನಶ್ವರ ಮಾಡುವ ಸೋಗಿನಿಂದ ಇವನು ಪೂಜಾಸಾಮಗ್ರಿಯೊಡನೆ ಬಂದು ಚಾಟಾಕೃತ್ಯ ಮುನಿಗಳಿಗೂ ಇವನ ಶಿಕ್ಷ್ಯರಿಗೂ ಅರ್ಚಿಸಿದನು. ಚಾಟಾಕೃತ್ಯೊಡನೆ ಗೋಹಿಯಾಗಿ ಯಾನ್ವಿ ಮಾಡಿ ತಾನು ಹೋಗುವಾಗ ತನ್ನ ಸೇವಕರನ್ನು ಕರೆದು “ಇದು ಮಾರಿಕಾಲ. ಚಲಿಯಿಂದ ಇವರು ಮರಗಟ್ಟಿದ್ದರು. ಇವರ ಸುತ್ತಾಮುತ್ತಿ ಬೆರಣಿಯೆನ್ನು ಒಟ್ಟಿ ಎಂದು ತಾನೇ ನಿಂತು ಈ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡಿಸಿದನು. ಈ ಬೆರಣಿಗೆ ಬೆಂಕೆಯಾಡಿ ಎಂದು ಆಚ್ಚಾಪ್ಪಿ ಸುಬಂಧು ನಗರಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಬೆರಣಿಯೆ ಬೆಂಕಿ ಸುತ್ತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿ ತಮ್ಮನ್ನು ಸುಧುವಾಗ ಎಲ್ಲ ಖುಷಿಗಳೂ “ಈ ದೇಹ ಕತ್ತರಿಸಿಹೋಗಲಿ, ಸೀಳಿಹೋಗಲಿ, ನಾತವಾಗಲಿ ಇದನ್ನು ಗಮನಿಸದೆ ಭವಣಾಗರದಿಂದ ಪಾರಾಗಲು ಆಕ್ರಘಾನದಲ್ಲಿ ತನ್ನರು ರಾಗ ಬೇಕು. ನಾವು ಎಲ್ಲ ಜೀವಿಗಳನ್ನೂ ಕ್ಷಮಿಸಿರುವೆನ್ನು. ಎಲ್ಲ ಜೀವಿಗಳಲ್ಲಿ ನಾವು ಕ್ಷಮೆಯಾಚಿಸುವೆನ್ನು. ನಾವು ವಿಶ್ವವ್ಯಾತ್ಯಾಸ ಕ್ಷಮಾನ ಭಾವಿಸುವೆನ್ನು” ಎಂದು ಉತ್ತಮ ಕ್ಷಮಾಧಾರಿಗಳಾಗಿ ದೇಹದ ನೇರೆ ನೋಡವನ್ನು ತೋರಿದರು. ಚತುರ್ವಿಧ ಆಹಾರವನ್ನು ಆಜೀವಸರ್ವಂತ ತ್ಯಜಿಸಿದರು. ಕುಭವರಿ ಜಾವಂದಿಂದ ಇವರ್ಲೂ ರತ್ನತ್ರಯವನ್ನು ಆರಾಧಿಸುತ್ತಾ ಇಂಗಿಸಿನೆವರಣ ವನ್ನು ಪಡೆದು ಸನತ್ತುಮಾರ ಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಸಾರಾಧ್ರ ವಿವಾಹದಲ್ಲಿ ಚಾಟಾಕೃತ್ಯರು ಜನಿಸಿದರು. ಉಳಿದವರು ಸೌಧಮಾರ್ಕಲ್ಪ ಮುಂತಾದುವುಗಳಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದರು.

(‘ನಯಸೇನನ ಧರ್ಮಾವ್ಯಾತ’ವನ್ನು ತಿಳಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಭಾವಾನುವಾದ ಮಾಡಿದ ಜಿ. ಬ್ರಹ್ಮಪುನಾದ ನಾನು ವಡ್ಡಾರಾಧನೆಯ ಚಾಟಾಕೃತ್ಯ ರಿಸಿಯ ಕಥೆಯನ್ನು ಶ್ರೀಸಾಮಾನ್ಯರಿಗಾಗಿ ತಿಳಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಭಾವಾನುವಾದ ಮಾಡಿರುವೆನು 5-5-1995).

ವೃಷಭನೇನ ರಿಸಿಯರ ಕಥೆ

ಜಂಬೂಲ್ವೈಸದ ಭರತಕ್ಕೆತ್ತದಲ್ಲಿ ದ್ವಿಜಾಪಥದಲ್ಲಿ ಕರಹಾಟಿ ನಾಡಿದ್ದೆತು. ಇದರಲ್ಲಿ ಕುಣಾಳ ಗ್ರಾಮವಿದ್ದಿತು. ಧನರಾಜನು ಇಲ್ಲಿ ರಾಜನಾಗಿದ್ದನು. ಪದ್ಮಶ್ರೀ ಇವನ ಮಹಾರಾಜೆ. ಈ ರಾಜನ ಮಂತ್ರಿ ವಿಷ್ವಮತ್ಸ್ಯಾ ಇವನು ದೊಡ್ಡ ವಿದ್ವಾಂಸನಾಗಿದ್ದನು.

ವೃಷಭನೇನಾಚಾರ್ಯರು ದೊಡ್ಡ ಮುನಿಸವುದಾಯದೊಡನೆ ವಿಹರಿಸುತ್ತಾ ಕುಣಾಳಕ್ಕೆ ಆಗವಿಸಿದರು. ಇವರು ಬಸಿದಿಯಲ್ಲಿ ತಂಗಿದರು. ರಾಜನಾ ಪ್ರಸ್ತಾವಿತ ಹೆಚ್ಚು ಪೂಜಾಸಾಮಗ್ರಿಯೊಡನೆ ಮುನಿದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಬಂದು ಪೂಜಿಸಿ ಅಡ್ಡಬಿಡ್ಡರು. ಇದನ್ನು ಕಂಡು ವಿಷ್ವಮತ್ಸ್ಯನು ಅಷವನೆಯಿಂದಲೂ, ವಿದ್ವಾಂಸದಿಂದಲೂ ವೃಷಭನೇನಾಚಾರ್ಯರೊಡನೆ ವಾದಕ್ಕೆಳದು ಜನರ್ಲೂರೂ ನೋಡುತ್ತಿರುವಾಗ ನೋಡುಹೋದನು. ನಾಜಿಕೆಯಿಂದ ಇವನು ಕುಣಿ ಹೋದನು. ನಡುರಾತ್ಮಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದು ಮುನಿಸವುದಾಯಕ್ಕೆ ಕೊಳ್ಳುಯಿಟ್ಟು ಪರಾರಿಯಾದನು. ವೃಷಭನೇನಾಚಾರ್ಯರು ಮೋದಲುಗೊಂಡು ಎಲ್ಲ ಮುನಿಗಳೂ ಉತ್ತಮ ಕ್ಷಮಾಧಾರಿಗಳಾಗಿ ದೇಹದಮೋಹನವನ್ನು ತೋರಿದರು. ಆಜೀವಸರ್ವಂತ ಚತುರ್ವಿಧಾಕಾರವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿದರು. ಕುಭವರಿಜಾವಿಗಳಾಗಿ ರತ್ನತ್ರಯಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಿ ಅವರ್ಲೂರೂ ಕಾಲವಾದರು. ವೃಷಭನೇನರು ಹದಿನಾಲ್ಪನೆಯ ಸ್ತಾಪಕಲ್ಪದಲ್ಲಿ ಪುಷ್ಟ ವಿವಾಹದಲ್ಲಿ ಇಸ್ತಮ್ತ ಸಾಗರಕಾಲ ಅಯಸ್ಸನ್ನು ಪಡೆದು ದೇವನಾಗಿ ಜನಿಸಿದರು. ಉಳಿದ ಮುನಿಗಳು ತಂತಮ್ಮ ತಪಸ್ಸಿಗನುಗಂಜವಾಗಿ ಸೌಧಮಾರ್ಕದಿಕಲ್ಪಗಳಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದರು.

(1950ರಿಂದ ಪುರಾಂಭಿಕ 1995ರ ವರೆಗೂ ಪ್ರವಚನ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಜಿನವಾಳಿಯ ಆರಾಧಕನಾಗಿ ಹೆಲವಾರು ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿ, ಪ್ರಕಟಿಸಿ ಶ್ರವಕರ ಮನಮನೆಗೂ ಸರಸ್ವತಿಯನ್ನು ಮಾಡಿಲು ತಂಬಿದ ಜಿ. ಬ್ರಹ್ಮಪುನಾದ ನಾನು ವಡ್ಡಾರಾಧನೆಯ ವೃಷಭನೇನರೆಂಬ ರಿಸಿಯ ಕಥೆಯನ್ನು ಶ್ರೀಸಾಮಾನ್ಯರಿಗಾಗಿ ತಿಳಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಭಾವಾನುವಾದ ಮಾಡಿರುವೆನು 6-5-1995).

ಪಾರಿಭೂಷಿಕ ಕೋಶ

ಅಫಾತಿಕಮ್: ಅತ್ಯನ್ತ ಸಹಜ ಸ್ವಭಾವವನ್ನು ಮಂಕುಗೊಳಿಸದ ನಾಲ್ಕು ಅಫಾತಿಕಮ್ಗಳಿವೆ. 1) ಅಯು_ಜೀವಿಯು ಬದುಕುವ ಕಾಲ ವನ್ನು ಇದು ನಿರ್ಣಯಿಸುವುದು. 2) ನಾಮು_ಜೀವಿಯು ಎತ್ತರ, ಗಾತ್ರ, ತೊಕ, ಬಣ ಮುಂತಾದುವನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸುವುದು 3)ಗೋತ್ರ_ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಜನಿಸುವ ಪರಿಸರವನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸುವುದು 4) ವೇದನಿರ್ಯಾ_ಜೀವಿಯ ಸುಖ ದುಃಖಗಳನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸುವುದು.

ಅಜಕ್ಷತಕಲ್ಪ: ಕಲ್ಪ ವಿಭಾಗದ ಹದಿನಾರು ಸ್ವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ಇದು ಕೊನೆಯದು.

ಅಣಾವೃತ: ಶ್ರಾವಕರು ಸ್ವಾಲಪಾಗಿ ಆಚರಿಸುವ ಅಹಿಂಸೆ, ಸತ್ಯ ಅಚೋರ್ಯ, ಮಿತಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಚ, ಪರಿಗ್ರಹ ಪರಿವಾಳಗಳು ಇವನ್ನು ಸಂಭಾಳಿ ಪ್ರತಿನೀತವನ್ನು ವರು.

ಅಂತಗ್ರತ ಕೇವಲ: ಅನಂತಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ ಜನೇಂದ್ರ.

ಅಧಿಗಮಸನ್ಯಾಗಾದ್ಯಾಷಿ: ಪರರ ಉಪದೇಶ ಕೇಳಿ ಸಮೃದ್ಧ ಪ್ರಾಸ್ತೀಯಾದವನು.

ಅನಂತ ಇತರವ್ಯಯ: ಇವು ಜನೇಂದ್ರನ ಪಾರವಾಧಿಕ ಸಂಪತ್ತು. 1) ಅನಂತಜ್ಞಾನ, 2) ಅನಂತದರ್ಶನ, 3) ಅನಂತವಿರ್ಯ, 4) ಅನಂತಸುಖ.

ಅಭವ್ಯ: ಧರ್ಮಾನುರಾಗವಿಲ್ಲದೆ ಹೊಕ್ಕುಕ್ಕೆ ಎರವಾಗುವ ಜೀವ.

ಅಭಕ್ಷತ: ಜೈನಶಾಸ್ತ್ರಕರು ತಿನ್ನಬಾರದ ಪನ್ನುಗಳು. ಮಧು, ಮಧ್ಯ, ಮಾಂಸ, ಹಾಲು ಸೂಸುವ ಮರದ ಹಣ್ಣಿಗಳಾದ ಆಶ್ರಿ, ಅರಳ, ಅಲ, ಬಸರಿ, ಗೋಳಿ.

ಅಯಾತಕಮ್ದದ ದೋಷ: ಮಾಡಬಾರದ್ದನ್ನು ಮಾಡಿದಾಗ ಬರುವ ದೋಷ.

ಅಯೋಗಕೇವಲ: ಜನೇಂದ್ರರು ಶುಕ್ರಧ್ಯಾನದ ಉತ್ತರಾಧಿ ವನ್ನು ಪೂರ್ವಿಸಿದಾಗ ಮಂವಂಚನಕಾರು ಯೋಗಗಳಿಂದ ಪಾರಾಗಿ ಇದು ಹೃಸ್ತಾಕ್ಷರ ಉಚ್ಛರಿಸುವನ್ನು ಕಾಲ ಅಯೋಗಕೇವಲಿಯಿಸಿ ಅನಂತರ ಇವರ ಪರಿಹಾರ್ಥ ತ್ವತ್ ಸಿಹಿ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಲಂಘಿಸುವುದು.

ಅಧಿಜಕ್ಷತಕಲ್ಪ: ವಿಜಯಾಧಿಪರವರದ ಉತ್ತರದ ಮಾರು ಖಂಡಗಳು, ದ್ವಿಷಿದ ಮಾರು ಖಂಡಗಳು ಇವಕ್ಕೆ ಒಡಿಯನಾದವನು ಶ್ರಾವಣಜಕ್ಷತ, ಕೇವಲ ಮಾರು ಖಂಡಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಒಡಿಯನಾದವನು ಅಧಿಜಕ್ಷತ.

ಅವಧಿಜಾನ: ಜೈನಮುನಿಗಳಿಗೆ ಪಾರಾಸ್ತಿಯಾಗುವ ವಿಶೇಷ ಜಾಗ್ರಾನ. ಒಂದು ಪರಿವಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇವರು ಭೂತ, ಭವಿಷ್ಯ, ಪರಮಾನಂಗಗಳನ್ನು ಅರಿಯುವರು.

ಅವಳಿಂದಿನಿ ವಿದ್ಯೆ: ದೂರದಳಾಗುವ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿಯುವ ವಿದ್ಯೆ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥರಿಗೆ ಈ ವಿದ್ಯೆ ಕರಗತವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಅಷ್ಟವುದ: 1) ಕುಲಮುದ, 2) ರೂಪಮುದ, 3) ಯೋವನ ಮುದ, 4) ಬಾಹ್ಯಮುದ, 5) ತಪೋಮುದ, 6) ವಿದ್ಯಾಮುದ, 7) ದೇವತಾಬಲಮುದ, 8) ರಾಜ್ಯಮುದ

ಅಷ್ಟವಿಧಿಕಮ್: ಫಾತಿಕಮ್ಗಳು ನಾಲ್ಕು, ಅಫಾತಿಗಳು ನಾಲ್ಕು.

ಅಚಾವ್ಯಾಪಧಿ: ಅಚಾವ್ಯಾಪಧಿನವೆಂದರೆ ದಿನಕ್ಕೆ ಒಂದು ಬಾರಿ ಗಂಜಿಯನ್ನು ಕುಡಿಯುವುದು. 1 ಅಚಾವ್ಯಾಪಿ 1 ಪಾರಣೆ, 2 ಆ. 1 ವಾ., 3 ಆ. 1 ವಾ., 4 ಆ. 1 ವಾ., 5 ಆ. 1 ವಾ., 6 ಆ. 1 ವಾ., 7 ಆ. 1 ವಾ., 8 ಆ. 1 ವಾ., 9 ಆ. 1 ವಾ., 5 ಆ. 1 ವಾ., 4 ಆ. 1 ವಾ., 3 ಆ. 1 ವಾ., 2 ಆ. 1 ವಾ., 1 ಆ. 1 ವಾ. ಈ ರೀತಿ 100 ಅಚಾವ್ಯಾಪಿ 19 ಪಾರಣೆಗಳಾದರೆ ಅದನ್ನು ಅಚಾವ್ಯಾಪಧಿನ ತಪಸ್ಸಿಸುವುದರು.

ಅವೋಷಧಿಯಾಧಿ: ತಪೋವಾಹಿವೆಯುಳ್ಳ ಮಾಹಾಮುನಿಗಳ ಪಾದನ್ನರ್ಥದಿಂದ ಏಂಥ ರೋಗಿವಿದ್ದರೂ ವಾಸಿಯಾಗುವುದು.

ಆರಾಧನೆ : 1) ಜ್ಯೋತಿಂಶಾರಾಧನೆ, 2) ದರ್ಶನಾರಾಧನೆ 3) ಚಾರಿ ತ್ವರಾಧನೆ 4) ತಪಾರಾಧನೆ

ಅರ್ಥಾರ್ಥಾರ್ಥಿಯತನ : ಸಮೃದ್ಧಿಗೊಳಿಸಿದ್ದ ವಿಶೇಷ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ಸೇರಿದಾಗ ಉಂಟಾಗುವ ದೋಷಗಳು. 1) ಕುದೀವ, 2) ಕುಗುರು, 3) ಕುತಾಸ್ತ, 4) ಕುದೀವಪ್ರಾಚಿ, 5) ಕುಗುರುಪ್ರಾಚಿ, 6) ಕುತಾಸ್ತದಲ್ಲಿ ಬಿಲಿವು.

ಅತ್ಯಧಾರ್ಥ : ಇಷ್ಟವಿಯೋಗ ಅನಿಸ್ಪಾಸಂಯೋಗವಾದಾಗ ಪರಿತ್ಯಿಸುವುದು. ಭೋಗಲಾಲಸಯಿಂದ ಕೊರಗುವುದು.

ಅಷ್ಟನ್ಯಾಭವ್ಯ : ಧರ್ಮಾನುರಾಗಿ, ಇಂಥವನು ಬಹುಬೇಗ ಮೊಕ್ಕೆಕ್ಕೆ ಹೋಗುವನು.

ಅಸ್ರವ : ಮನವಜನಕಾರ್ಯಗಳ ಸ್ವಂದನದಿಂದ ಆತ್ಮನ ಕಡೆ ಪಾಪ ಪುಣ್ಯಕರ್ಮಗಳು ತೆಲಿಯ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಅಸ್ರವನೆನ್ನು ವರು.

ಇಂಗಿಣೀ ಮರಣ : ಸಾಧು ತನ್ನ ಸಂಘದಿಂದ ದೂರವಾಗಿ ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿ ಸಾರುವವುದು. ನಾಲ್ಕು ಬಗೆ ಅಕಾರವನ್ನು ತೆಲಿರುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಅದ್ದಿಂತೆ ಬಂದಾಗ ಅದನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು ವಿಶ್ವವ್ಯೋಮ ಭಾವನವನ್ನು ಧರಿಸಿ ಮರಣ ಪಡೆಯುವುದು. ಇವನು ವಜ್ರಾಸ್ತಭಾರಾಚ, ಅಥವಾ ವಜ್ರಾರಾಚ, ಇಲ್ಲವೇ ನಾರಾಚ ಸಂಹಂತನ ಪನ್ನು ಧರಿಸುವನು.

ಇಷ್ಟತ್ವರದು ಪರೀಷಹಗಳು : ಜೈನ ಸಾಧಕರಿಗೆ ಎದುರಾಗುವ ತೊಂದರೆಗಳು 1) ಹಸಿವು, 2) ಸೀರಡಿಕೆ, 3) ಚಳ, 4) ಸೆಕೆ, 5) ಕ್ರೀನಿ ಕೆಟಿಗಳು, 6) ನಗ್ನತೆ, 7) ಹೆಗಸರ ಆರಕ್ಷಣೆ, 8) ಸಂಭಾರ ಕಾಲದ ಬಾಧೆ, 9) ಮಾಲಗುವಾಗ ಆಗುವ ಬಾಧೆ, 10) ಕುಳಿತಾಗ ಆಗುವತೊಂದರೆ 11) ಬ್ರಿಗಳು, 12) ಹೊಡಕೆ, 13) ಭಿಕ್ಷಾಪಂಯಿಂತಾಗಬಾಟಿಲು, 14) ಭಿಕ್ಷೆ ತಪ್ಪವುದು, 15) ಸಿದ್ಧಿ ಕಡವಾಗುವುದು, 16) ರೋಗ, 17) ಕಳ್ಳು ಮೂರ್ಕು, 18) ಮೃತ್ಯುಕಿತೆ, 19) ಅಸತ್ಯಾರ-ಪುರಸ್ತಾರ, 20) ತರ್ವೇಮದ 21) ಜಾಜ್ಞಿಯಾಗಲು ತವಕಪಡುವುದು, 22) ತನಗೆ ಯಾರೂ ನೀವುಸ್ವರ್ಣ ಸಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಕೊರಗುವುದು.

ಇಪ್ಪತ್ತಿ ದು ದೋಷಗಳು : ಶಂಕೆ ಮುಂತಾದ ಎಂಟು ದೋಷಗಳು, ಎಂಟು ಮಂದಗಳು, ಮೂರು ಮೂಢಗಳು, ಆರು ಅನಾಯತನಗಳು

ಕರ್ಮಾಧಭಿ : ಮುನಿಗಳು ಹೆಗಲಿನಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸುವಾಗ ಸೂಕ್ತ ಜೀವಿಗಳಿಗೆ ಬಾಧೆಯಾಗಿದಂತೆ ದಾರಿಯನ್ನು ತೋಡಿಸಿಕೊಂಡು ನಡೆಯುವುದು.

ಉಗೋಗ್ರಹ : ಉಪವಾಸವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುತ್ತಾ ಹೋಗುವುದು.

ಉಪರಾಂತ ಗುಣಸಾಧನ : ಜೈನಸಾಧಕರ 14 ಹಂತಗಳಲ್ಲಿ ಇದು ಹನೆನ್ನಿಂದನೆಯದು.

ಉಪಸರ್ಗ : ತಪಸ್ಯಿಗೆ ಕಾಡುವ ತೊಂದರೆಗಳು. ಇವು ದೇವ, ನಾರಕ, ತಿರ್ಯಕ ಮಾನುಷ ಎಂದು ನಾಲ್ಕು ಬಗೆಯಾಗಿವೆ.

ವಿಷಣಾಸವಿತಿ : ಭಿಕ್ಷೆಯಿಂದ ದೋರಿತ ಆಹಾರದಲ್ಲಿ ರುಚಿ ಅರುಣಿ ಗಮನಿಸಿದ ಸಮಾಭಾವದಿಂದ ಆಹಾರ ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದು.

ಕರಣಾಸಂಯೋಗ : ಜೈನ ವಿಶ್ವಸ್ತರೂಪವನ್ನು ವಿರಿಸುವ ಗ್ರಂಥಗಳು.

ಕರ್ಮಾಯು : 1) ಕೈರ್ಣಿಧಿ, 2) ಮಾನ, 3) ಮಾಯ, 4) ಲೋಭಿ.

ಕಾಯೋತ್ಸಂಗ : ದೇಹದ ಮನುಕಾರವನ್ನು ತೊರೆದು ಆತ್ಮನಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಯಾಗಿವುದು.

ಕ್ಷೇತ್ರಕಶ್ರೀಜಿ : ಚಾರಿತ್ರ ನೋಡನಿಯೋ ಕರ್ಮವನ್ನು ನಿರ್ಜರಿಗೊಳಿಸಿ ಸಾಧಕನು ಕ್ಷೇತ್ರಕಶ್ರೀಜಿಗೆ ಏರುವನು. ಇವನು 10ನೇ ಗುಣಮಾತ್ರಾನ ದಿಂದ ನೇರವಾಗಿ 12ನೇ ಗುಣಸಾಫ್ತಿ ನಕ್ಕೆ ಕುಪ್ಪಳಿಸುವನು. ಇಂಥ ಸಾಧಕ ಜಿನೇಂದ್ರನಾಗಬೇಕೆ ಹೊರತು ಮತ್ತೆ ಕೆಳಗೆ ಬೀಳುವ ಭಯಗೀರುವುದಿಲ್ಲ.

ಪ್ರೇಣಿಕಾರ್ಯಾಯ : ಇದು ಹನ್ನೆರಡನೆಯ ಗುಣಸಾಧನ. ಈ ನೆಲೆಗೇರಿದವರು ನೋಡನಿಯೋ ಕರ್ಮವನ್ನು ಪ್ರಜ್ಞಾವಾಗಿ ಗುಡಿಸಿ ಹಾಕಿರುತ್ತಾರೆ.

ಪ್ರೇಕ್ಷಣೆಷಿಂದಿರುವುದು : ಮುಸಿಯು ಎಂಜಲೊ ಸಂಜೀವಿನಿಯಾಗುವುದು.

ಗುಣವ್ಯತ್ಯಾಸ : ಜೈನಮುಸಿಗಳು ತಮ್ಮ ಸಂಚಾರಕ್ಕೆ ತಾನೇ ವಿಶಿಹಾರಕ್ಕೆಳ್ಳಿವುದು. 1) ದಿಗ್ಂ ಪ್ರತ್ಯಂಥ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಸಂಚಾರಮಾಡುವ ಸಂಕಲ್ಪ, 2) ದೇಶಪ್ರತ್ಯಂಥ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಸಂಚರಿಸುವ ಸಂಕಲ್ಪ 3) ದಂಡನಿರತಿನ್ವಯಾ ದಂಡನೆಸುವುದನ್ನು ತೋರಿಯುವುದು.

ಗುಣಸಾಧ್ಯತ್ವ : ಮೋಕ್ಷಪರಾಗದಲ್ಲಿ ಹೋಗುವ ಸಾಧಕನಿಗೆ 14 ಹಂತಗಳನ್ನು ಇವನ್ನು ಗುಣಸಾಧ್ಯತ್ವನೆಸ್ತುವರು.

ಗೋಚಾರನಿಯನು : ಮುಸಿಯು ಭೂಕ್ಯಾಯ ಕಡೆಮಾತ್ರ ಗಮನವಿಡಬೇಕು. ಕೊಡುವಾಟನೆ ಅಂತಸ್ತನ್ನು ನೋಡಬಾರದು.

ಘಾತಿಕವರ್ಗ : ಅತ್ಯಂತ ಸ್ವಸ್ಯಭಾವವನವನ್ನು ಮಂತ್ರಗೊಳಿಸುವಕವರ್ಗ
1) ಜ್ಞಾನಾವರಣೀಯ—ಅಸಂತಕ್ಷಾಂಸವನ್ನು ಮಂತ್ರಗೊಳಿಸುವುದು
2) ಧರ್ಮಾವರಣೀಯ—ಅಸಂತದರ್ಕನಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡವಾಗಿ ನಿಲ್ಲಿಸುವುದು
3) ಅಂತರಾಯ—ಅಸಂತವೀರ್ಯವನನ್ನು ಮೀನಿತಗೊಳಿಸುವುದು.
4) ನೋಡನಿಯ—ಅಸಂತಸುಖಕ್ಕೆ ಅಡಚತ್ವಯೋದ್ಯುವುದು.

ಘೋರತಪ : ಭಯಾನಕ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ತಪನೆಗುವಾಗ ಹೋಗಬಾಧೆ ಬಂದರೂ ಸಹಿಸಿ ತಪನೆಗುವುದು.

ಜತನಿಕಾರಣಾವರಣ : ಭವನವಾಸಿಗಳು, ವ್ಯಂತರರು, ಜ್ಯೋತಿಸ್ಯರು, ವಿಮಾನವಾಸಿಗಳು. ಈ ನಾಲ್ಕು ಬಗೆ ದೇವತೆಗಳು ತೀರ್ಥಂಕರರ ಪಂಚಕಲ್ಯಾಣಗಳೂ ಉಳಿದ ಕೇವಲಿಗಳ ಕೇವಲ ಜ್ಞಾನ ಹಾಗೂ ನಿರ್ವಾಣ ಕಲ್ಯಾಣಗಳೂ ಇವರು ಬಂದು ಪೂಜಿಸುವರು.

ಜತುರ್ದರ್ಶಕಪೂರ್ವಗಳು : ಮಹಾವಿರ ತೀರ್ಥಂಕರರಿಗಿಂತ ಮುಂಚೆ ಇದ್ದ ತೀರ್ಥಂಕರರ ಜನವಾಟಿಯ ಸಂಗ್ರಹವನ್ನು ಜತುರ್ದರ್ಶಕಪೂರ್ವವೇನ್ನುವರು. ಇವು ನಾಮಾವರೀವಾಗಿದ್ದರೂ ಇವುಗಳ ಸಾರವನ್ನು ದೃಷ್ಟಿ ವಾಡಾಗದಲ್ಲಿ ಅಡಕಗೊಳಿಸಿರುವರು. 1) ಉತ್ಪಾದಪೂರ್ವ 2) ಆಗ್ರಾಯಣಪೂರ್ವ 3) ವೀರ್ಯಾನುವಾದ 4) ಅಸ್ತಿನಾಸ್ತಿಪ್ರವಾದ

5) ಜ್ಞಾನಪ್ರವಾದ 6) ಸತ್ಯಪ್ರವಾದ 7) ಅತ್ಯಪ್ರವಾದ 8) ಕವ್ಯಪ್ರವಾದ 9) ಪ್ರತ್ಯಾಭ್ಯಾಸವಾದ 10) ವಿದ್ಯಾನುವಾದ 11) ಕಲ್ಯಾಣವಾದ 12) ಸಾಂಖಾರಾದ 13) ಶ್ರೀಯಾವಾಳ 14) ಶ್ರೀಲೋಕಬಿಂದುಸಾರ.

ಜತುಸ್ವಂಭೂತ : ಮುಸಿಗಳು, ಆಯ್ದೆಯರು, ಶಾರವಾಕರು ಮತ್ತು ಶಾಂತಿಕೆಯರ ಸಮುದ್ರಾಯ.

ಜರಣಾಸುಂಯೋಗ : ಕ್ರಾವಕರ ಹಾಗೂ ಮುಸಿಗಳ ಅಜರಣೆಯನ್ನು ವಿವರಿಸುವ ಗ್ರಂಥಾತ್ಮ.

ಜಾತಾತುವರ್ಣಾದ : ಮಹಿಳಾಲದಲ್ಲಿ ಸಾಧುಗಳು ಸಂಚಾರ ನಿಲ್ಲಿಸಬಂದೇ ಕಡೆ ತಂಗುವ ಪ್ರತ್ಯ.

ಜವೋಷಧಿಜುದ್ದಿ : ಹತ್ತು ತಪಸ್ಸಿದ್ದಿ ಪಡೆದ ಮಹಾಮಾನಿಗಳಿಗೆ ಉಂಟಾಗುವ ವಿಶೇಷ ಮಹಿಳೆ. ಸಾಧುಗಳ ಚೀವರೂ ಹೋಗಿಗೆ ಸಂಜೀವಿನಿಯಾಗುವುದು.

ತೈಜಸಸಮುದ್ರಾಫಾತ : ಮುಸಿಗಳ ಶುಭಕರಿಕಾವನದಿಂದ ಆವರಬಲಭೂಜದಲ್ಲಿ ಅಶಾಭ ಪರಿಣಾವಾದಿಂದ ಎಂಬುಜದಲ್ಲೂ ಸಿಂಧೂರವಣಾದ ಅತ್ಯ ಪ್ರದೇಶವ ಪುರುಷಾಕಾರದಿಂದ ಹೊರಗೆ ನುಗ್ಗುವುದು. ಅಶಾಭಸಮುದ್ರಾತವಾದಾಗ ಅಡಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾದವರೂ, ಆ ಮುಸಿಗಳೂ ನಾಶವಾಗುವರು.

ದೀಪತಪ : ಅನೇಕ ಉಸವಾಸ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೂ ಮುಸಿಯ ಶರೀರಕಾಂತಿ ತಗ ದಿರುವುದು. ಇವರ ಮುಖದಲ್ಲಿ ದುರ್ಗಂಧನ್ಯಾಂಶ ಇರುವುದಿಲ್ಲ.

ದ್ವಾದಶತಪ : ಕಮಾನಿಸಿಜರೆಗಾಗಿ ಜೈನಮುಸಿಗಳು ಇವನ್ನು ಆಚರಿಸುವರು. ಬಾಹ್ಯತಪಸ್ಸ 6. 1) ಅನರನ (ಉಸವಾಸ), 2) ಅವಮೋದರ್ಯ (ಕಡಿಮೆ ಆಹಾರ ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದು), 3) ಪ್ರತ್ಯಾಸಂಖ್ಯಾನ-ಆಹಾರಕ್ಕೆ ಹೊರಟಾಗ ಈ ರಿತ ದೊರೆತರೆ ಮಾತ್ರ ಆಹಾರ ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದಾಗಿ ಸಂಕಲ್ಪ ಮಾಡುವುದು, 4) ರಸತ್ಯಾಗ (ಸೀರಸ ಆಹಾರ ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದು), 5) ಕಾರುಕ್ಕೆತ (ಉಳಿ, ಮಾಡಿ, ಗಾಳಿ, ಬಿಂಳಿ ಇವನ್ನು ಸಹಿಸುವುದು), 6) ವಿವಕ್ತಕಯನಾಸನ (ಪರಾಂತವಾಸ).

ಅಂತರಂಗ ತಪಸ್ಸು 6 : 1) ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತ (ತಪ್ಪಿ ಒಟ್ಟುಕೊಂಡು ಶಿಕ್ಷೆ ಅನುಭವಿಸುವುದು), 2) ವಿನಯ-ಹೀರಿಯ ಸಾಧುಗಳಲ್ಲಿ ನಮ್ಮತೆ ತೋರುವುದು), 3) ವೈಯಾವ್ಯತ್ಯಾ (ಅಕ್ಕರೂ ರೋಗಿಗಳೂ ಅದ ಸಾಧುಗಳ ಕುಶಾಂತ್ರ ಮಾಡುವುದು), 4) ಸ್ವಾಧ್ಯಾಯ (ಅಗವನಗಳನ್ನು ಅಭಾಷ ಮಾಡುವುದು), ವ್ಯಾತ್ಸರ್ಗ (ದೇಹದ ನೇರಿ ನೋರೆ ತೋರಿಯುವುದು), 6) ಧ್ಯಾನ.

ದ್ರವ್ಯಾಸುಂದರೀಗೆ : ಪದ್ದದ್ರವ್ಯಗಳ ವಿವೇಚನೆಯಿರುವ ಗ್ರಂಥ ರಾತ್ರಿ.

ದ್ವಾದಶಾಂಗಗಳು : 1) ಆಚಾರಾಂಗ – ಯಾತಿಯ ಆಚರಣೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದು. 2) ಸೂತ್ರಕೃತಾಂಗ-ಜ್ಞಾನ. ವಿನಯ, ಧಾರ್ಮಿಕ ಕ್ರಿಯೆ ಮಾತ್ರಾದುವನ್ನು ವಿವರಿಸುವುದು. 3) ಸ್ಥಾನಾಂಗ-ಪದ್ದದ್ರವ್ಯಗಳ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ತಿಳಿಸುವುದು. 4) ಸಮವಾಯಾಂಗ-ದ್ರವ್ಯ, ಕಾಲ, ಹೈತ್ರೆ, ಭಾವಗಳ ದೃಷ್ಟಿಯಾಗಿ ಕಾಣುವ ಸಾಮೂಹಿಕನ್ನು ತಿಳಿಸುವುದು. 5) ವ್ಯಾಖ್ಯಾಸಪ್ರಜ್ಞಾಪ್ತಿ-ಗಣಧರರ ಪ್ರತ್ಯೇಗಳನ್ನು ಅವಕ್ಕೆ ತೀರ್ಥಂಕರರು ಕೊಟ್ಟು ಉತ್ತರಗಳನ್ನೂ ಒಳಗೊಂಡಿದೆ. 6) ಜ್ಞಾತ್ಯಧರ್ಮ-ಕಥಾಂಗ – ಧಾರ್ಮಿಕ ಕಥೆಗಳನೇ. ಗಣಧರ ಮತ್ತು ತೀರ್ಥಂಕರರ ಸಂವಾದವಿದೆ. 7) ಉಪಾಸಕಾಧ್ಯಾಯಾಂಗ-ಕಾರ್ಯಕಾರವನ್ನು ವಿವರಿಸುವುದು 8) ಅಂತಕ್ಕು ದ್ವಾದಶಾಂಗ-ಪ್ರತಿ ತೀರ್ಥಂಕರರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಉಪಸರ್ಗಸಹಿಸಿ ತಪನೆಸಿದ ಹತ್ತು ಹತ್ತು ಮಾನವಿಗಳ ಚರಿತ್ಯೆಯಿದೆ. 9) ಅನುತ್ತರೋಪಾದಕದಶಾಂಗ-ಪ್ರತಿ ತೀರ್ಥಂಕರರ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ತಪನೆಸಿದವು ಅನುತ್ತರಗಳಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದ ಹತ್ತು ಹತ್ತು ಮಂದಿ ಮುನಿಗಳ ಕಥೆಗಳನೇ. 10) ಪ್ರತ್ಯೇಕಾರ್ಥಾಂಗ-ಪ್ರತಿಗಳ ಸುಖದುಃখಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಪ್ರತ್ಯೇಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರಗಳನೇ. 11) ವಿಷಾಕ್ಷಸಾತ್ರಾಂಗ – ಕರ್ಮಗಳ ಏರಿತವನ್ನು ವಿವರಿಸುವುದು. 12) ದೃಷ್ಟಿಪ್ರಮಾಣಾಂಗ – ಬೀರೆ ಬೀರೆ ದರ್ಶನಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸಿ ಸಮೃದ್ಧಿಸಿದವನ್ನು ತೇಸುತ್ತದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಉತ್ತರದರ್ಶನಪ್ರಮಾಣಗಳ ಸಾರಸಂಗ್ರಹವಿದೆ.

ಧರ್ಮಾಧ್ಯಾನ : ಇದು ಸಾರ್ವಕಲ್ಪ ಸಮಾಧಿ. ಗಾಢತೆ ಕಡೆನೆಯಿರುತ್ತದೆ. ಆತ್ಮವನ್ನೂ ಧರ್ಮವನ್ನೂ ಕುರಿತು ನೇಲುಕು ಹಾಕುವುದು. ಪಂಚ

ನಮಸ್ಕಾರ ಜಣಿಸುವುದು. ಧರ್ಮಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಸ್ವಾಧ್ಯಾಯ ಮಾಡುವುದು ಇನ್ನೆಲ್ಲ ಧರ್ಮಾಧ್ಯಾನವೇ.

ನಂದಿತ್ವರ : ಜ್ಯೇಂಲೀಕ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ಇದು ಎಂಟಿನೆಯ ದ್ವಿತೀಯ. ಮಾನವರು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಲಾರಲು. ಈ ದ್ವಿತೀಯದಲ್ಲಿ ಅಕ್ಕತ್ತಿಪು ಜಿನಾಲಯ ಗಳಿವೆ. ಕಾತೀಕ, ಫಾಲುಣ, ಅಪಾಧ ಮಾಸಗಳ ಅಷ್ಟವಿಯಿಂದ ಪೂರ್ಣ ವೆಯು ತನಕ ದೇವತೆಗಳು ಇಲ್ಲಿ ಸೇರಿ ಜಿನಪ್ರಾಜೆ ಮಾಡುವರು. ಇವಕ್ಕೆ ಅಷ್ಟಾಂತ್ರಿಕಪರವನ್ನುವರು. ಈ ನೆನಪಿಗಾಗಿ ಭರತಬಂದದ ಜನಮಂದಿರಗಳಲ್ಲಿ ಎಂಟಿಂದಿವಸ ವಿಶೇಷ ಪ್ರಾಜೆಯಾಗುವುದು.

ಸರಧಾಭ್ಯಕ್ತಿ : 1) ಮುನಿಗಳು ಆಹಾರಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ ಸ್ವಾಗತಿಸುವುದು 2) ಉನ್ನತಾಸನ ನೀಡುವುದು 3) ಮುನಿಯ ಪಾದ ತೋಳಿಯುವುದು 4) ಮುನಿಯನ್ನು ಪ್ರಾಣಿಸುವುದು 5) ಸಮಸ್ತರಿಸುವುದು 6) ವಚನಕಾಂತಿ 7) ಮನಶಂಕಾಂತಿ 8) ಕಾಯಂಕಾಂತಿ 9) ಆಹಾರಕಾಂತಿ ಇವು ಸರಧಾಭ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿವೆ.

ನವಪದಾರ್ಥಗಳು : ಜೀವ, ಅಜೀವ, ಆಸ್ತ್ರ, ಸಂವರ, ಬಂಧ, ನಿರ್ಜರ, ಪಾಪ, ಪುಣ್ಯ, ಮೋಕ್ಷ.

ನಿರ್ಜರ : ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಗುಡಿಸಿಕಾರುವುದು.

ನಿತ್ಯಲ್ಪಗಳು : ಮಾಯಾ (ಕಪಟ), ಮಿಥ್ಯಾ (ಅಶ್ರದ್ಧ), ನಿದಾನ (ಭೋಗಾಕಾಂಕ್ಷೆ) ಇವನ್ನು ತೋರಿಯುವುದು.

ಪಂಚಮಾಸಾತ್ಮಕ : ಬಾಲವಧಿ, ಸ್ತ್ರೀವಧಿ, ಗೋವಧಿ, ಮಂಸಿವಧಿ, ಬರ್ಮಾಹಿವಧಿ.

ಪಂಚರೆತ್ತು : 1) ಬಂಗಾರ, 2) ವಚ್ಚ, 3) ಗೋವೇಂದ್ರಿಕ, 4) ಪುಷ್ಪರಾಗ, 5) ನೀಲ, ವಚ್ಚ, ಪದ್ಮರಾಗ, ಹವಳ.

ಪಂಚಾಂತ್ರಾಯ : 1) ಜೀವ, 2) ಪುನಗಲ, 3) ಧರ್ಮ, 4) ಅಧರ್ಮ, 5) ಆಕಾಶ (ಇವಕ್ಕೆ ಕಾಲವನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿದರೆ ಪದ್ದದ್ರವ್ಯವಾಗುವು). ಕಾಲ ಅಸ್ತಿಕಾಯವಲ್ಲ.)

ಪಂಥಾತಿಕಾರ ನಿಯಮ : ಮುನಿಗಳು ಆಹಾರ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಬರುವಾಗ ದಾರಿಯಲ್ಲಾಗುವ ಅತಿಕಾರಗಳ ಪರಿಹಾರಕ್ಕೆ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕ್ರಿಯೆ. **ಪರೀಷಹಗಳು :** ಇಷ್ಟತ್ವೀರಡು ಪರೀಷಹಗಳು ನೋಡಿ.

ಪೃಥ್ವೀವಿತರ್ಕ ವಿಚಾರ : ಸಾಧಕರ ಗ್ರಹಿಯ ಗುಣಸಾಧ್ಯನಿಂದ ಚನ್ನೆರಡನೆಯ ಗುಣಸಾಧ್ಯನಿದ ಕಲನು ಹಂತದವರಿಗೆ ಈ ಧ್ಯಾನವಿರುವುದು.

ಸ್ತಾಯೋಷಗವನ : ಮುನಿಯು ಅನ್ವರ ಸೇವೆಯನನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿ ತಾನೂ ತನ್ನ ಸೇವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲ್ಲಿದೆ ದೇಹವನ್ನು ತನ್ನದಲ್ಲಿನೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಅಶ್ವಧಾನದಲ್ಲಿ ತನ್ನಯಾಗಿ ಸ್ತಾಯಿತ್ವಾಗ ಮಾಡುವುದು. ಈ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಚಕ್ರವರ್ಣಧ ಆಹಾರವನನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿರುವನು.

ಬಾಹ್ಯಾಭ್ಯಂತರ ಪರಿಗ್ರಹ : ಮನೆ ಮಾರ ಅಸ್ತಿಪಾಸ್ತಿ ಇವು ಬಾಹ್ಯ ಪರಿಗ್ರಹಗಳು. ರಾಗದ್ವೀಷಗಳು ಅಂತರಂಗ ಪರಿಗ್ರಹಗಳು.

ಭವ್ಯ : ಧಮಾನಸುರಾಗಿ. ಇವನು ಬೇಗ ಮುಕ್ತನಾಗುವನು.

ಭಕ್ತಪ್ರತ್ಯಾಖಾನವಿಧಿ : ಕ್ರಮವಾಗಿ ಚಕ್ರವರ್ಣಧಾಹಾರವನ್ನು ತಗ್ಗಿಸುತ್ತಾ ಬಂದು ಕೊನೆಗೆ ಏಲ್ಲವನನ್ನು ತ್ಯಜಿಸುವುದು.

ಮಹಾವ್ರತ : ಸತ್ಯ, ಅಹಿಂಸೆ, ಅಜೋರ್ಯ, ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯ, ಅಪರಿಗ್ರಹ ಇವನ್ನು ಜ್ಯೇಂಸುನಿಗಳು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಅಚರಿಸುವಾಗ ಇವು ಮಹಾವ್ರತವಾಗುವುದು. ಇವನ್ನೇ ಶ್ರಾವಕರು ಸೂತ್ರಲವಾಗಿ ಅಚರಿಸುವಾಗ ಇವು ಅಣುವ್ರತವಾಗುವುದು.

ಮಿಥಾತ್ಮ : ಜಿನವಾಣಿಯಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ತಾಳದೇ ಇರುವುದು.

ಮೂರು ಮೂರಾಧಗಳು : 1) ದೇವತಾಮೂರ್ತಿ (ಮಿಥಾತ್ಮದೇವತೆಗಳ ಅಜನೆ) 2) ಲೋಕಮೂರ್ತಿ (ಮಿಥಾತ್ಮದ್ವೀತಗಳಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆ) 3) ಪಾಂಡಿಮೂರ್ತಿ (ಪರಿಗ್ರಹಗಳಾದ ಗುರುಗಳನ್ನು ನಂಬುವುದು).

ನೋಕ್ಕೆ : ಅಪ್ಯಕರ್ಮಗಳನ್ನು ನಷ್ಟಗೊಳಿಸಿದ ಜೀವ ನಿರಾಕಾರನಾಗಿ ಜ್ಞಾನದೇಹಿಯಾಗಿ ಲೋಕಾಗ್ರಹದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸುವನು ಇದನ್ನು ನೋಕ್ಕೆವೆನ್ನುವರು.

ರತ್ನತ್ರಯ : ನೋಕ್ಕೆಮಾರ್ಗವಾದ ಸಮೃಗ್ರಾದರ್ಶನ, ಸಮೃಗ್ರಾಜ್ಞಾನ, ಸಮೃಕ್ಷಾರ್ಥಿತ್ವಗಳು.

ವಿಪ್ರೋಪಧಿಖಾದಿ : ಮಹಾತಪಸ್ಯಿಗಳಾದ ಜ್ಯೇಂಸುನಿಗಳ ಮಲವನೂತ್ಪಣಿಗಳಲ್ಲಾ ಸಂಜೀವಿನಿ ಶಕ್ತಿಯಿರುವುದು. ಇವುಗಳ ಸಂಸರ್ಗದಿಂದ ಕಿಳಿ ರೋಗಗಳೂ ವಾಹಿಯಾಗುವುವು.

ವಿಧಂಗಜ್ಞಾನ : ಇದು ಮಲಿನಗೊಂಡ ಆವಧಿಜ್ಞಾನ. ಇದು ಆತ್ಮಹಿತವನ್ನು ಅರಿಯಲಾರದು. ಇದು ರಾಗದ್ವೀಷದಿಂದ ಕಲುಷಿತಗೊಂಡಿರುವುದು.

ವ್ಯಂತರದೇವ : ಮಹಾಮೇರುಪರ್ವತದ ತುದಿಯಿಂದ ಭವನಲೋಕದಲ್ಲಿರುವ ದೇವತೆಗಳು. 1) ಕಿನ್ನರ, 2) ಹಂಪುರುಷ, 3) ಮಹೋರಗ, 4) ಗಂಥರ್ವ, 5) ಯಂಕೆ, 6) ರಾಕ್ಷಸ, 7) ಭೂತ, 8) ಸಿಂಹ—ಇವರು ವ್ಯಂತರರು.

ಶಿಕ್ಷಾವ್ರತ : ಶ್ರವಕರು ಮುನಿಮಾರ್ಗ ಹಿಡಿಯಲು ಹಂತಹಂತವಾಗಿ ಸಾಗುವುದು. 1) ದೇವತಾಪಕಾತಿಕ, 2) ಸಾಮಾಯಿಕ, 3) ಪ್ರೋಷಧೀಯವಾಸ, 4) ಪ್ರೇರಣಾಪ್ರತ್ಯ. ಇವನ್ನು ಕ್ರಮವಾಗಿ ಸಾಮಾಯಿಕ, ಪ್ರೋಷಧವ್ರತ, ಅತಿಧಿಸಂಗ್ರಹ, ಸಲ್ಲೀಬನಾ ಎಂದೂ ಹೇಳಬರು.

ಶಂಕ್ಲಧಾತ್ : ನಿರ್ವಿಕಲ್ಪ ಸಮಾಧಿ. ಸ್ವಸ್ವಭಾವದಲ್ಲಿ ತನ್ನಯನಾಗುವುದು. ಇದು ನೋಕ್ಕೆಕ್ಕೆ ಸಾಧನವಾಗಿದೆ. ಧರ್ಮಧಾತ್ಯಾನದಿಂದ ಪುಣಿಬಂಧವಾದರೆ ಶಂಕ್ಲಧಾತ್ಯಾನದಿಂದ ಸಾಧವುಣಿಗಳ ನಿರ್ಜರಿಯಾಗುವುದು.

ಷಡ್ದ್ರವ್ಯಗಳು : 1) ಜೀವ, 2) ಪುದ್ಧಲ, 3) ಧರ್ಮ, 4) ಅಧರ್ಮ, 5) ಆಕಾಶ, 6) ಕಾಲ.

ಸಪ್ತವ್ಯಾಸನ : ಜಾಜು, ವೇತಾಂಗ, ವೈಭಿಜಾರ, ಕಳ್ಳತನ, ಮಾಂಸಭಕ್ಷಣ, ಮದ್ಯಪಾನ, ಬೇಟೆಯಾಡುವುದು.

ಸಮಾಧಿವರಣ : ಅತ್ಯಂತನೇ ಮಾಡುತ್ತೂ ಶಬ್ದಪರಿಣಾಮದಲ್ಲಿ ಸಾಯೆವುದು.

ಸಾಮಾರ್ಯಿಕ : ಶ್ರಿಸಂಧಾರ್ಯಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪಂಚನಮಸ್ಯಾರ ಜಾಸೀನಿ ಅತ್ಯಂತನೇ ಮಾಡುವುದು.

ಸಮ್ಮೋಧಪರಣ : ಬಿಹಾರ ವಾರ್ಂತದ ಗಿರಿಡಿ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿರುವ ವಾಕ್ಯನಾಥ ಬೆಟ್ಟಿ. ಇಲ್ಲಿ ಇಸ್ಟ್‌ಕ್ರೆನ್‌ಎಂದಿ ಜೈನಿಧಿಂಕರರೂ, ಸಹ ಸ್ತರು ಮುನಿಗಳೂ ನುಕ್ಕಿರಾಗಿರುವರು.

ಸಮ್ಮುಕ್ತ : ಜಿನ್‌ವಾರೆಯಲ್ಲಿ ಅಚಲವಾದ ಕ್ರದ್ಧೆ.

ಸಲ್ಲೀಖನಾ : ಆಹಾರವನ್ನು ತೃಜಿಸಿ ಅಮರಣಾಂತ ಉಪವಾಸ ವೀರುವುದು.

ಸಂಪರ : ಮನವಚನಕಾರ್ಯಗಳ ನಿಯಂತ್ರಣದಿಂದ ಕರ್ಮಾಸ್ವವ ವನ್ನು ತಡೆಯುವುದು.

ಸಮಾಧಿಸಿದ್ದಿ : ಹಂಚಾನುತ್ತರ ವಿಮಾನಗಳಲ್ಲಿ ಕಲಕಪ್ಪಾಯ ವಾಗಿರುವ ಸ್ವರ್ಗ. ಇಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದವರು ಬಹುಬೇಗ ಮನವಚನ್ನು ಪಡೆದು ಮುಕ್ತಿರಾಗುವರು.

ಸಮೋಽಷದಜುದ್ದಿ : ಮಹಾತಪಸ್ಸಿಗಳ ಸ್ವರ್ಗ, ಉಸಿರು, ಮಲ ಮಲತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ರೋಗನಿವಾರಕ ಕಕ್ಷಿಯಿರುವುದು.

ಸಿಂಹನಿಷ್ಪತ್ತಿತ ತಪ : 1 ಉಪವಾಸ 1 ಪಾರಣ, 2 ಉ 1 ಸಾ, 1 ಉ 1 ಸಾ, 2 ಉ 1 ಸಾ, 3 ಉ 1 ಸಾ, 4 ಉ 1 ಪಾ, 7 ಉ 1 ಪಾ, 6 ಉ 1 ಪಾ, 8 ಉ 1 ಪಾ, 7 ಉ 1 ಪಾ, 9 ಉ 1 ಪಾ, 8 ಉ 1 ಪಾ, 7 ಉ 1 ಪಾ, 6 ಉ 1 ಪಾ, 8 ಉ 1 ಪಾ, 6 ಉ 1 ಪಾ, 7 ಉ 1 ಪಾ, 5 ಉ 1 ಪಾ, 6 ಉ 1 ಪಾ, 4 ಉ 1 ಪಾ, 2 ಉ 1 ಪಾ, 3 ಉ 1 ಪಾ, 1 ಉ 1 ಪಾ, 2 ಉ 1 ಪಾ, 1 ಉ 1 ಪಾ, 1 ಉ 1 ಪಾ. — ಈ ರೀತಿ 145 ಉಪವಾಸ 32 ಪಾರಣ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಿಂಹನಿಷ್ಪತ್ತಿತ ತಪನೆನ್ನು ವರು.

ಸಿದ್ಧಸ್ವರೂಪ : ಕೈವಲ್ಯ ಪಡೆಯುವುದು. ಹಂಟ್‌ಸಾವಿನಿಂದ ಪಾರಾಗುವುದು. 1) ಸಮೃತ್ಯ, 2) ಅನಂತದರ್ಶನ, 3) ಅನಂತಜ್ಞಾನ, 4) ಅನಂತವೀರ್ಯ, 5) ಸೂಕ್ತತ್ವ, 6) ಅವಗಾಂಭ್ಯ, 7) ಅವ್ಯಾಧತ್ವ, 8) ಅಗುರುಳಫುತ್ತ—ಈ ಎಂಟು ಗುಣಗಳು ಸಿದ್ಧರಲ್ಲಿರುತ್ತವೆ.

ಸ್ವರ್ತಾಂಷಧಿ : ಯಾತಿಯ ಸ್ವರ್ತದಿಂದ ರೋಗ ಪರಿಹಾರವಾಗುವುದು.

ಸಾಮಾನಿಕದೇವ : ಇವರು ದೇವೇಂದ್ರಾದ್ವಾದಿಗಳಿಗೆ ಗುರುಸಾಫ ನದಲ್ಲಿ ರುವ ದೇವತೆಗಳು.

—

ಪ್ರೊ. ಜಿ. ಬ್ರಹ್ಮಪು: ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ಮತ್ತು ಕೃತಿಗಳು

ಪ್ರೊ. ಜಿ. ಬ್ರಹ್ಮಪು: ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ಮತ್ತು ಕೃತಿಗಳು

ತಂಡೆ: ಜಾಪ್ಪಲ್ಲಿ ಸೆಟ್ಟಿ, ಅರಸಾಪುರ, ಕೊರಟಿಗೆರಿ ತಾ. ತುಮಕೂರು ಜಿಲ್ಲೆ.

ತಾಯಿ: ಜಾಪ್ಪಲನಮ್ಮೆ.

ಜನ್ಮ ದಿನಾಂಕ: 10-5-1924.

ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ:

ಪ್ರಾಥಮಿಕ: ಕನ್ನಡ ಲೋಯ್‌ ಸೆಕೆಂಡರಿ, ಅರಸಾಪುರ 1936.

ಮಾಧ್ಯಮಿಕ: ಅಕ್ಷರಾಂಪುರ, 1936-1939
ಕವಿಯಾಗುವ ಕನ್ನೆ.

ಪ್ರೌಢಾಲೆ: ಮಂಧಾಗಿರಿ, 1939-1942. ಲೇಖನ, ಪದ್ಯ ಬರೆಯಲು
ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು.

1942—43 ಅರ್ಥಕವುಗ್ಗ ಪ್ರಸಿಂದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮುಂದುವರಿಸಲಿಲ್ಲ.

1943—46 ತುಮಕೂರಿನ ಇಂಟರ್ ನುಡಿಯೇಣ್ ಕಾಲೇಜು.

1946—49 ನೈಸೋರಿನಲ್ಲಿ ಬಿ.ಎ. (ಅನರ್) ಮಾಡಿದರು. ಆಗ
ಕೆವೆಂಪು, ಏ.ಸಿ., ಕೆ.ವಿ. ರಾಘವಾಚಾರ್, ಡಿ. ಎಲ್. ನರಸಿಂಹಾಚಾರ್, ಕ.ಸು. ಶಾಮರಾಯರು ನೋಡಲಾದ
ಗುರುವರ್ಯರ ಪ್ರಭಾವಕ್ಕೆ ಒಳಗಾದರು.

ಕೌಟಿಂಬಿಕ:

1947ರಲ್ಲಿ ನಿವಾಹ, ಪತ್ನಿ: ಮಡಕೀರ ತಾಲ್ಲೂಕು ಅವುದಾಲು
ಗೊಂದಿ ಜಯಮ್ಮೆ. ಮಕ್ಕಳು ಒಟ್ಟು ಆರು ಮಂದಿ.

ನ್ಯೂತ್ತಿ: ಕನಾಕಪಿಕದ ವಿವಿಧ ನಗರಗಳಲ್ಲಿ ಕರ್ನಾಟಕ ಉಪನ್ಯಾಸಕರಂಗಿ, ಉದ
-ಸ್ವಾಧ್ಯಾಪಕರಂಗಿ, ಸ್ವಾಧ್ಯಾಸಕರಂಗಿ, ಪ್ರಸ್ತಿವಾಲರಂಗಿ ದೀರ್ಘ
ಕಾಲ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸಿ ನಿವೃತ್ತರಾಗಿದ್ದಾರೆ. (1979)

ಪ್ರಫುಲ್ಲಿ: ಅಧ್ಯಯನ, ಅಧ್ಯಾಪನ, ಗ್ರಂಥ ರಚನೆ.

ಪ್ರಕಟಿತ ಕೃತಿಗಳು

1. ಭರತೀಕನ ಬಾಳಿಬ್ಬಂ (1952)

ಪೌರಾಣಿಕ ನಾಟಕ, ಭರತ ಬಾಹುಬಲಿಯ ಹೋರಾಟವನ್ನು ರೋಮಾಂಚನ
ಕಾರಿಯಾಗಿ ಯಳಗನ್ನು ಡಡಲ್ಲಿ ನಿರೂಪಿಸಿರುವ ದೃಶ್ಯಕಾವ್ಯ.

2. ಪಂಪನ ಕಲಿಕಣ (1952)

ಪಂಪ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ರೂಪುಗೊಂಡ ಕಳಿಕನ ಪಾತ್ರದ ರಸ ವಿವರೀ.

3. ಪಂಪನ ಭರತ ಬಾಹುಬಲಿ (1952)

ಪಂಪನ ಆದಿಪುರಾಣದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಭರತ ಬಾಹುಬಲಿಯ ಪ್ರಸಂಗವನ್ನು
ಪಂಪನ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದೆ.

4. ಹರಿಹರನ ಗಿರಿಜಾಕಂಕರು (1954)

ಹರಿಹರ ವಾಹಾಕವಿಯ ಗಿರಿಜಾಕಂಕರು ರಸ ವಿವರೀ.

5. ರನ್ನನ ಕುರಾಕ್ಕೇತ್ರ (1954)

ರನ್ನನ ಗದಾಯುಧ ದ ರಸ ವಿವರೀ.

6. ಪಂಪನಿಂದ ಕುನೆಂಪುವರೆಗೆ (1955)

ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದ ವಿಹಂಗನು ನೋಟ.

7. ಕುಮಾರವ್ಯಾಸನ ವಿರಾಟನಗರ (1956)

ಮಹಾಕವಿ ಕುಮಾರವ್ಯಾಸನ ವಿರಾಟನಗರದ ರಸ ವಿವರೀ.

8. ರತ್ನಾಕರ (1961)

ಪತ್ರಿಕಾಸಿಕ ಕಾದಂಬರಿ. 16ನೇ ಕತಮಾನದಲ್ಲಿನ್ನೆ ಮಹಾಕವಿ ರತ್ನಾಕರನ
ರೋಮಾಂಚಕಾರಿ ಜೀವನವನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸಿರುವ ಈ ಕಾದಂಬರಿಗೆ 1961ರಲ್ಲಿ
ನೈಸೋರು ಸಕೂರದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿ ವಿಭಾಗದಿಂದ ಪ್ರಾಂತೀಯ

ಬಹುಮಾನ ದೊರೆತಿದೆ. ಈ ಕೃತಿ ಹಂದಿ ಗುಜರಾತಿ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಅನುವಾದ ವಾಗಿ ಪ್ರಕಟಿಸಾಗಿದೆ.

9. ರತ್ನ್ಯಾಕರನ ಶತಕ ಸಾಹಿತ್ಯ (1962)

ರತ್ನ್ಯಾಕರನ ಮೂರು ಶತಕಗಳ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ, ನಿಮಿತ್ತ ಕಾಗೂ ತುಲನಾತ್ಮಕ ವನೇಜನೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದ ಈ ಸಂಶೋಧನಾತ್ಮಕ ಕೃತಿಗೆ 1963ರಲ್ಲಿ ದೇವ ರಾಜ ಬಹುಮಾನ್ ಪ್ರಫಮ್ ಬಹುಮಾನ ದೊರೆತಿದೆ.

10. ಚೇಳಿನಿ (1962)

ನೇನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿದ್ದ ಮಗಧ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಕಾಗೂ ಉತ್ತರ ಭಾರತದ ಸತಿಹಾಸಿಕಾಂಶಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಈ ಕಾದಂಬರಿ ಜನಪ್ರಿಯವಾಗಿದೆ.

11. ಸಿರಂಜನ ಸ್ತುತಿ (1994)

ರತ್ನ್ಯಾಕರನ ಭಗವದ್ವಚ್ಚಕ್ತಿಗೆ ಹಾಗೂ ಕಾವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಸಾಕ್ಷೀಯಾದ ಈ ಕೃತಿ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ ಸಹಿತ ಇರುವುದರಿಂದ ಬಹು ಉಪಯುಕ್ತವಾಗಿದೆ.

12. ಚಕ್ರೇಶ್ವರಿ (1965)

ಇದು ಚೇಳಿನಿಯ ಎರಡನೇಯ ಭಾಗ. ಕ್ರಿ.ಪ್ರಾ. 6ನೇ ಶತಮಾನದ ಮಗಧ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಏಳುಬೀಳುಗಳನ್ನು ಇದರಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು.

13. ದಾನ ಚಿಂತಾಮನಣಿ (1965)

ಕನಾಟಕದ ವನಿತಾ ರತ್ನ್ಯಾಕರತ್ವವಾದ ಅತ್ಯಿಮಾಂಬಿಯ ದೈವ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾಗೂ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಚಟುವಟಿಕೆಯನ್ನೂ ಈ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದಾಗಿದೆ. ಜೊತೆಗೆ ಹೆತ್ತನೆಯ ಶತಮಾನದ ಕನಾಟಕದ ಉಜ್ಜ್ವಲವಾದ ಇತಿಹಾಸವನ್ನು ಇದರಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಈ ಕಾದಂಬರಿ ಚಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ 1966-67ರ ಸಿಯುಂ ತರಗತಿಗೆ ಪತ್ರ ವಾಗಿತ್ತು. ಇದು ಹಿಂದಿ ಭಾಷೆಗೂ ಅನುವಾದವಾಗಿದೆ.

14. ಸಾಮಾರ್ಪ್ತಿಕ ಖಾರನೇಲ (1966)

ಕ್ರಿ.ಪ್ರಾ. 2ನೇಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಕೆಂಂಗ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಭರತವಿಂದ ಇತಿಹಾಸಕ್ಕೆ ನೇರಗು ಕೊಟ್ಟಿ ಖಾರನೇಲನ ಜೀವನ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಇದರಲ್ಲಿ

ಪ್ರೆ. ಜಿ. ಬ್ರಹ್ಮಪ್ರಾ : ಪ್ರಕೃತಿ ಮತ್ತು ಕೃತಿಗಳು

ಕಾಣಬಹುದು. 1965-66ರಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಸಿಯುಂ ತರಗತಿಗೆ ಇದು ಪತ್ರ ಪತ್ರಕವಾಗಿತ್ತು.

15. ಮಹಾಕವಿ ರತ್ನ್ಯಾಕರ (1966)

ನ್ಯೂ.ನಿ.ವಿ.ಯ ಪ್ರಸಾರಾಂಗ ಪ್ರಕಟಿಸಿದೆ. ರತ್ನ್ಯಾಕರನ ಕವಿ ಕಾವ್ಯ ನಿಮಿತ್ತ ಇದೆ.

16. ಚೊಪ್ಪಣನ ಗೊಮ್ಮೆಟ ಸ್ತುತಿ (1966)

ವ್ಯಾಖ್ಯಾನವಿದೆ.

17. ಭರತೀಕ ನೈಭವ (1967)

ರತ್ನ್ಯಾಕರನ ವಿಶ್ವಕಾವ್ಯವಾದ ಈ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ಪದಗಳಿವೆ. ನಿದ್ವತ್ವಾಳಾವಾದ ನಿಮಿತ್ತಿಯೊಡನೆ ಪ್ರಕಟಿಸಲಾಗಿದೆ.

18. ಪಂಚಾಂಸಿಕಾರ್ಯ, ಪ್ರವಚನಸಾರ ಮತ್ತು ಸಮಯಸಾರ (1971)

ಭಗವಾನ್ ಕುಂದಕುಂದಾಚಾರ್ಯರ ಪ್ರಾಕೃತ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಇದ್ದು ಅನುವಾದದೊಂದಿಗೆ ಪ್ರಕಟಿಸಲಾಗಿದೆ.

19. ರನ್ನಕವಿ (1973)

ಅಜಿತಪುರಾಣ ಮತ್ತು ಸಾಹಸಭೀಮವಿಜಯದ ನಿಮಿತ್ತ.

20-29. ಅಮರ ಚಿತ್ರಕಥಿಗಳು (10)

30. ರತ್ನ್ಯಾಕರ (ತಿರು ಸಾಹಿತ್ಯ, ಐಬಿಎಚ್ ಪ್ರಕಾಶನ)

31. ಅತ್ಯಿಮಾಂಬಿ —,,—

32. ಸಯನೇನ —,,—

33. ಕ್ರಾವಣ ಬೀಳಗೊಳ —,,—

34. ಕನಾಟಕದ ಜನಚಿವನ —,,—

35. ಭಗವಾನ್ ವಧಿಸಾನ ಮಹಾವಿರ (1972)

36. ಮಂತ್ರಿಯ ಮತ್ತು ಲು (ನೌರಾಣಿ ಕಾದಂಬರಿ) (1986)

37. ಮಹಾಪುರಾಣ (ಗಡ್ಡರಜಿಪ) (1985)

38. ಶ್ರವಣ ಬೆಳಗೊಳಿಷದ ಶಾಸನಗಳು (1988) (ಶಾಸನಗಳ ತಿಳಿಗನ್ನಡ ಅನುವಾದ)
39. ಗಂಧಿನೆನ್ನೋಡನೆ ಗುದ್ದಾಟ 1989 ಪೌರಾಣಕ ಕಾದಂಬರಿ.
40. ವಿದ್ಯಾನಂದ 1980.
41. ವಿದ್ಯಾನಂದವಾಟೆ (ಶ್ರೀ ಎ.ಆರ್. ನಾಗರಾಜು ಸಹಕಾರದಿಂದ) (1981).
42. ಗೋಮವರ್ಚೀತ ಗಾಥೆ (1995)
ಖಾತ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಮಾನ್ಯತ್ತೀ ನೀರಜ್ಞಾ ಜೈನ್ ಅವರ ಸಂಸ್ಕತ ಗಭಿರತ ಹಿಂದಿ ಭಾವಯು ಉತ್ಸವ ಕೃತಿಯ ಶರಳ ಕನ್ನಡ ಅನುವಾದ ಗ್ರಂಥ.
43. ಆಟಂಕೆಯ ಹರಿಕಾರ ವೀರ್ ಚಂದ್ರ ಗಾಂಧಿ (1994)
ಅವೇರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಾನ್ಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಯನ್ನು ವೇಳಿಗಿಡ ವೇದಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಅವೇರಿಕೆಯ ಜನತೆಗೆ ಜೈನ ಧರ್ಮವನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸಿದ ಮಹಾನುಭಾವನ ಜೀವನ ಜಿರಿತೆ.
44. ನಯಸೇನನ ಜೈನಕಥೆಗಳು (1995).
45. ವಡ್ಡಾರಾಧನೆಯ ಕಥೆಗಳು (1995).

ಲೇಖನಗಳು :

ನಿವೇಕಾಭ್ಯಾಸದಯ (1952-64), ಗುರುದೇವ (1957-69), ಸನ್ಮತ್ತಿ (1957-69), ನಿರ್ಬಾಳ (1957-69)—ಈ ನಿಯತಕಾಲಿಕಗಳಲ್ಲಿ ನಿರೀಕ್ಷಣೆಯಾಗಿ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷ ಲೇಖನಗಳನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ದರ್ಶನಕೆ, ಶಾಂಗಾರಕೆವಿ ರತ್ನಾ ಕರೆಸಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದವೇ ಹೆಚ್ಚಿನವು.

ನೀಜಿ—ಅಣ್ಣಾರಾಯಾರ ‘ನಿಂಬು’ ಕಾದಂಬರಿಯನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ‘ಕರ್ಕೂರಿ’ ನಾಷಿಕದಲ್ಲಿ (1976 ರಲ್ಲಿ) ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಪ್ರಬುದ್ಧ ಕಣಾರಪಟಕ, ತರಳಬಾಳು ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ, ಗಂಗೋತ್ತಿ, ದೇವಗಂಗೆ, ಕ್ರಾಂತಿ, ಉಸಾಯನ, ಸ್ವೀಕ ಕಾರ್ತಿಕೆ, ಸವಿನೆನವು,

ನಾಗನಲ್ಲಿ ವೊದಲಾದ ಸಂಘಾವನಾ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಬೀಗಳಾರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಸಾಹಿತ್ಯಜರ್ತಿಯಲ್ಲಿ, ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ವಿಶ್ವಕೋಶದ ಸಂಖ್ಯಾತಿಗಳಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಯುತರ ಅನೇಕ ಲೇಖನಗಳು ಪ್ರಕಟಿಸಾಗಿವೆ.

1981ರಲ್ಲಿ ಶ್ರವಣಬೆಳಗೊಳಿಷದ ಗೋಮವರ್ಚೀತ್ ಪ್ರಕಟಿಸಿ ದೊರಕಿದೆ. ಉದಾರದಾನಿಗಳೂ ಆದ ಶ್ರೀಯುತರು ಮಿಡಿಗೆಸಿ ಜನಾಲಯಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಜೆಗೆ 12,000/- ರೂ. ದಾನ ಮಾಡಿದಾದ್ದರಿ.

1985ರಲ್ಲಿ ಹುಂಚ ಶ್ರೀ ಮಾತದ ಜಗದ್ಗುರು ಶ್ರೀ ಶ್ರೀದೇವೀಂದ್ರ ಕೆತ್ತಿರು ಮಾತಾಸ್ವಾಮಿಗಳು ರೂ. 11,000 ಸಿಧಿ ಹಾಗೂ ಪ್ರಕಟಿಸಿ ನೀಡಿ ಗೌರವಿಸಿದಾದ್ದರಿ.

ಸಂದ ಗೌರವ :

ಧರ್ಮಸ್ಥಳ, ಕೊಂಬುಜ, ಶ್ರವಣಬೆಳಗೊಳಿ ವೊದಲಾದ ಶ್ರೀ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳು ಇವರನ್ನು ನಿರ್ವಿಧ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಗೌರವಿಸಿನೆ. ಇದೆಗೆ 11-6-95 ರಂದು ಮಹಾಕವಿ ‘ರತ್ನಾಕರಪ್ರತಿಷ್ಠಾನ’ವು ಜ್ಞಾನವೈದ್ಯರೂ, ವಯೋವೈದ್ಯರೂ, ಮನೆ ಮನೆಗೆ ಕನ್ನಡ ಪ್ರಸ್ತುತಿಗಳನ್ನು ಮಾಟ್ಟಿಸಿ ಜನರಲ್ಲಿ ವಾಚ ನಾಭಿರುಚಿಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿದ ಮಹಾನುಭಾವರೂ, ದರ್ಶನ ಮಹಾಕವಿ ರತ್ನಾಕರನ ಆರಾಧಕರೂ, ಅಂತರ ಶಿಷ್ಯವ್ಯಂದ ಸಂಪಾದಿಸಿರುವ ಗುರುವರ್ಯರೂ ಅದ ಪ್ರೊ.ಜಿ. ಬ್ರಹ್ಮಪು ಅವರಿಗೆ ಕನ್ನಡ ವೊದಲ ‘ಮಹಾಕವಿ ರತ್ನಾಕರವಳಿ ಪ್ರತಸ್ಯಾ’ ನೀಡಿ ಗೌರವಿಸಿದೆ.

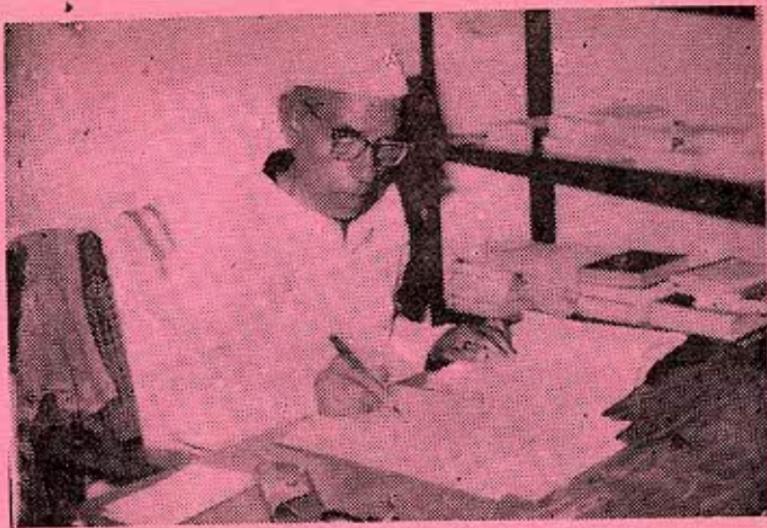
ಇನ್ನೂ ಅಳಾಗ್ನಿಗಿರುವ ಇವರ ಪ್ರಸ್ತುತಿಗಳು

- 1) 365 ಜೈನ ಕಥೆಗಳು 2) ಜೈನ ಮಹಾ ಪೂರಾಣ ಮತ್ತು ಪ್ರೌಢಿಕ ಪೂರಾಣಗಳ ತೋಲನಿಕ ಅಧ್ಯಯನ 3) ಆಚಾರ್ಯ ರತ್ನ ಶ್ರೀವಿದ್ಯಾನಂದರು 4) ಮಂತ್ರ ಸಾಫಾಭೋಮ ಪಂಚಣನೋಕಾರ.

ಒಪ್ಪೊಂತೆ

ಪುಟ	ಪಂಕ್ತಿ	ತಪ್ಪಿ	ಒಪ್ಪಿ
28	9	ಬ್ರಹ್ಮಲಿ	ಬ್ರಹ್ಮಲಿ
36	1	ಸುಕೋಶಸ್ಯಾಮಿ	ಸುಕೋಶಳಸ್ಯಾಮಿ
51	1	ಸಂದ್ಯಾವಕರ	ಸಂದ್ಯಾವಕರ
78	9	ಜನ್ಮೋಷದಿ	ಜನ್ಮೋಷದಿ
82	10	ಚತುರ್ವನ	ಚತುರ್ವಶ
94	23	ಚತುರ್ವನ	ಚತುರ್ವಶ
106	12	ಅನುಗ್ರಹ	ಅನುಕ್ರಮ
108	12	ಸುವನಸ	ಸುಮಂಶ
108	19	ತ್ರಯಂಕ	ತ್ರಯಂಕ
112	24	ಪಂಚಾಣುತ್ತವೆ	ಪಂಚಾಣುತ್ತದೆ
125	27	ಕೆಂಪಾಕಫಲವನ್ನು	ಕೆಂಪಾಕಫಲದಂತಿ
147	16	ದೇವತೆಗಳಿಗೆ	ದೇವತೆಗಳಂತಿ
153	2	ಜ್ಯೋತಿಷಿಗಳೂ	ಜ್ಯೋತಿಷ್ಯಾರೂ
178	19	ಬೇಗೆ	ಬೇಗ

ಸ್ವಾಷ್ಟಿಕರಣ : ರೆತ್ತುಕರೆ ಕಾದಂಬರಿಗೆ ಶ್ರೀ ಡಾ. ಎಂ.ವಿ. ಶ್ರೀಸಿವಾಸ್, ಭರತೀಯ ವೈಭವಕ್ಕೆ ಶ್ರೀ ಹಂಪನಾದಂಪತ್ತಿಗಳು, ನಿದ್ರಾನಂದವಾಣಿಗೆ ಶ್ರೀ ಎ.ಆರ್. ನಾಗರಾಜ್, ಗೋಮಟೀಶ ಗಾಥೆಗೆ ಶ್ರೀ ಪಿ.ಎನ್. ಬಗರೆ ಅಷ್ಟೋಷವಾಸಿ ಚಂದ್ರಕೀರ್ತಿಗಳು ಕೃತಿಗೆ ಶ್ರೀ ಡಿ. ಹಡ್ಡನಾಭಶರ್ಮ ಇವರೆಲ್ಲ ಸನ್ನೌದನೆ ಸಹಕರಿಸಿ ಶ್ರಮಿಸಿರುವರು. ಇನರೆಲ್ಲರಿಗೂ ನಾನು ಮಂಣಿಯಾಗಿರುವನು.

ಶ್ರೀ ಜಿ. ಬ್ರಹ್ಮಸ್ವನವರು 10-5-1924ರಲ್ಲಿ ತುಮಕೂರು ಜಿಲ್ಲೆ ಕೊರಟಿಗೆರೆ ತಾಲ್ಲಿ ಇಕ್ಕು ಅರಸಾಂಪುರದಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದರು. 1952ರಲ್ಲಿ ಇವರು ‘ಭರತೀಯನ ಬಾಳಿಬ್ಬ’ವಂಬಿ ಗೀತನಾಟಕವನ್ನು ರಚಿಸಿದರು. 1995ರ ವರ್ಷಿಗೂ ನಿರಂತರವಾಗಿ ಇವರು ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವರು. ಮೂರು ಜೀವನಚರಿತ್ರೆ ಬರೆದಿರುವರು. ರತ್ನಾ ಕರನ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿ ತೋಲನಿಸಿ ವಿವಿಧೀಯೊಡನೆ ಪ್ರಕಟಿಸಿರುವರು. ಈ ಸೇವೆಗಾಗಿ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ದ್ವಾರಾ ಕನ್ನಡ ಯಾಜ್ಯನಮ್ಮೆತ್ತಿ ಕೂಟವು ಇವರಿಗೆ 11-6-1995ರಂದು “ರತ್ನಾ ಕರವಣೆ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾನ”ದ ಪ್ರಶಸ್ತಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರುವರು.

ಇವರು 1949ರಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರಿ ಶಾಲೀಜಿನಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಅಧ್ಯಾಪಕರಾಗಿ 1968ರಲ್ಲಿ ರೀಡರ್ ಆಗಿ, 1969ರಲ್ಲಿ ಪ್ರೀನ್ಯಿಪಾಲರಾಗಿ 1979ರಲ್ಲಿ ನಿವೃತ್ತಿ ರಾದರು. 1983-88ರ ವರ್ಷಿಗೆ ಯುಜಿನಿ ಪ್ರೌಢಿಸರ್ ಆಗಿ ಮೈಸೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಕನ್ನಡ ಅಧ್ಯಯನ ಸಂಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ‘ಜ್ಯೇಂದ್ರಾಂಶು ಮತ್ತು ನೈದಿಕವಾಂಬುರಾಣಿಗಳ ತೋಲನಿಸಿ ಅಧ್ಯಯನ ನಡೆಸಿ ಮಾಹಾ ಪ್ರಬಂಧ ರಚಿಸಿರುವರು. ಜ್ಯೇಂದ್ರಾಂಶು ನಯಸೇನನ ಜ್ಯೇಂದ್ರಾಂಶು, ವಡ್ಡಾರಾಧನೆಯ ಕಥೆಗಳು—ಇವುಗಳನ್ನು ತಿಳಿಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇವರು ಭಾವಾನು ವಾದ ಮಾಡಿರುವರು. ಈವರಿಗೆ ಸುಮಾರು 50 ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಇವರು ಬರೆದು ಬಹುಭಾಗವನ್ನು ತಾವೇ ಪ್ರಕಟಿಸಿ ಜ್ಯೇಂದ್ರಾಂಶು ಮತ್ತು ಪ್ರಾವಿಕೆಯರಿಗೆ ಮಂಡಿಲು ತುಂಬಿ ತಮ್ಮ ಬಹುಶುತ್ತ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿರುವರು.